BESTSELLER *NEW YORK TIMES*

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

FOCUL

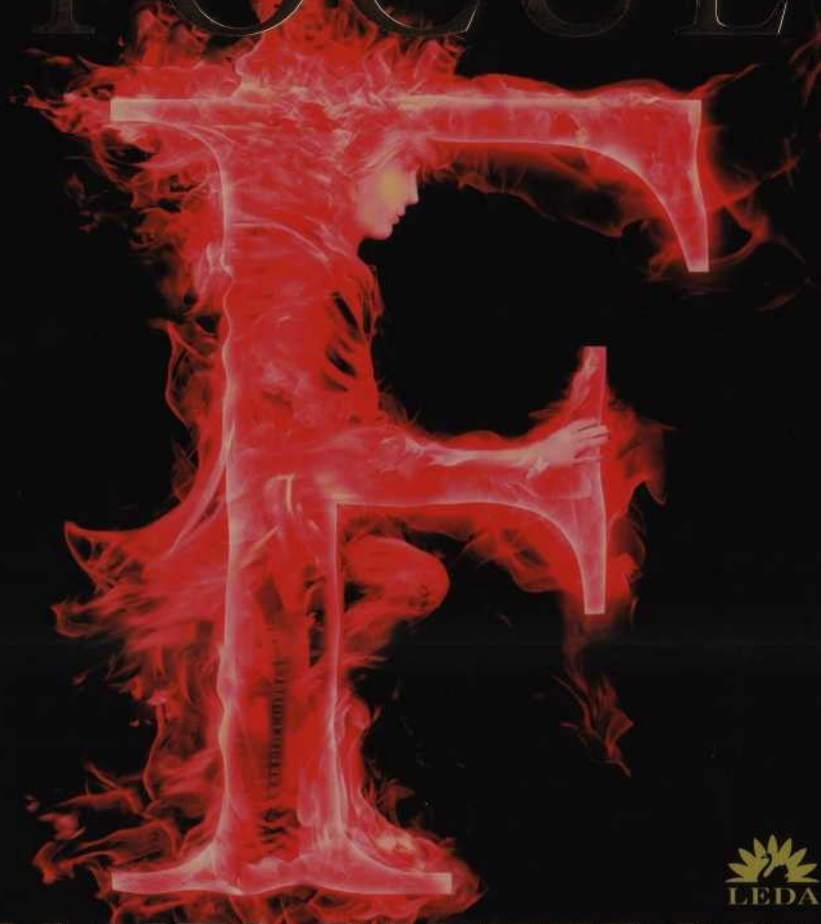

LEDA

JAMES PATTERSON

şi Jill Dembowski

VREŢI UN BASM, NU-I AŞA?

Whit şi.Wisty AUgood au sacrificat totul pentru a conduce mişcarea de Rezistenţă împotriva nemilosului regim totalitar care le guvernează lumea.

Conducătorul suprem, Cel Care Este Unicul, a interzis tot ceea ce le este lor drag: cărţi, muzică, artă şi imaginaţie. Dar puterea tot mai mare a magiei celor doi fraţi nu a fost suficientă pentru a opri malefica demenţă a Unicului.

NU VEŢI GÂSI UNUL AICI.

Wisty ştie că a venit în sfârşit momentul să îl înfrunte pe Unicul. Dar lupta şi focul ei nu fac decât să canalizeze şi mai multă putere în fiinţa lui deja invincibilă. Cum ar putea ea şi Whit să se pregătească pentru iminenta confruntare finală cu nemilosul ticălos care le-a distrus lumea - înainte ca el să devină cu adevărat atotputernic?

NU EXISTÂ FINAL FERICIT.

în această uluitoare parte a treia a seriei VRĂJITOR & VRĂJITOARE, miza nu a fost nicicând mai mare - iar consecinţele vor schimba totul.

JAMES PATTERSON

şi Jill Dembowski

VRĂJITOR & VRĂJITOARE

Traducere din limba engleză şi
note de LAURA BOC ANCIOS

FOCUL

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORIN

T Redactor: MIRELLA ACSENTE
Tehnoredactare computerizată: MIHAELA CIUFU

James Patterson and Jill Dembowski
Witch *& Wizard: The Fire*
Copyright © 2011 by James Patterson
This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York, New York, USA.
All rights reserved.

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
GRUPULUI EDITORIAL CORINT
LEDA este marcă înregistrată

ISBN: 978-606-8623-07-8

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
PATTERSON, JAMES
Vrăjitor & vrăjitoare/James Patterson, Gabrielle Charbonnet
trad.: Cristina Ghidoveanu. - Bucureşti: Leda, 2012-2015
3 voi.
ISBN 978-973-102-461-5
Voi. 3.: Focul/James Patterson, Jill Dembowski
trad.: Laura Bocancios. - Bucureşti: Corint Books, 2015

ISBN 978-606-8623-07-8

I. Dembowski, Jill
II. Bocancios, Laura (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Lui Jack, care m-a lansat pe acest drum lung,
întortocheat şi magic.
Vei fi rege, într-o bună zi.
Şi vei fi un rege foarte bun.
-JP-

Lui Bobbie Dembowski, care m-a învăţat
magia cuvintelor, şi lui Mark Dembowski,
ale cărui strigăte de încurajare sunt mai sonore
decât cele ale oricărui suporter de fotbal.
ILY1HYNDYTBPITWW!
-J.D.

Sun venifîn cel mai cumpUf coşmar al fau
sau poafe unul pe cwe nici macar
nu ţ-i-1 poţ-i imagina,
o lume în care foful s-a scUimbaf.
Nu mai exisfa carţ-i, nici -Pilme,
nici muzica. Şi nici Uberfafea cuvânfului.
Toţi cei sub opfspveiece ani
sunf privifi cu suspiciune.
în orice clipa, fu şi -Pamilia fa aţi pufea -Pi ridicaţi
şi azvârliţi tn femniţ-a.
însăşi -PUnţ-a fa esfe neînsemnafa,
poafe cUlar indezirabila.

Ce lume e asfa? Unde s-ar -Pi pufuf
înfâmpla aşa ceva?
Par **nu asfa confeaza.**

Confeaz.a ca S-A ÎNTÂMPLAT.
Ni se înf âmpla noua cKiar acum.
Şi, daca nu eşH cu ocWii în pafru,

mâine se poafe înfâmpla şi în lumea fa.

W *hit*

VREŢI UN BASM, NU-I AŞA? Ei, bine, nu prea cred că pot să vă ofer aşa ceva.

Veţi găsi aici aventură, asta e sigur. Şi magie şi crimă şi intrigă. Şi un om mai netrebnic, mai lipsit de scrupule decât toţi monştrii sau nebunii care vă pândeau în cele mai sinistre coşmaruri ale copilăriei voastre.

însă nu veţi găsi eroi. Nu-mi pot asuma acest rol pentru voi — mai ales acum, după tot ce s-a întâmplat.

Iată cum s-au petrecut lucrurile:

Exista un mare orator, deştept şi charismatic. Oamenii veneau puhoi din toate colţurile Lumii de Sus, hipnotizaţi de promisiunile lui. Nu degeaba i se spunea Cel Care Este Unicul: era cel care avea să schimbe lumea. Abia când le-a luat totul, şi-au dat oamenii seama ce-au pierdut.

La început ne-am văzut cărţile arzând, prin spiralele de fum cenuşiu care ne înecau protestele. Apoi au dispărut obiectele de artă şi muzica, urmate curând de tot ce mai rămăsese din libertăţile noastre. Bannere roşii se lăbărţau pe clădirile cele mai înalte şi o ploaie de

cenuşă cădea peste noi împreună cu bombele. închisorile erau înţesate de copii care,

James Patterson

odată eliberaţi, încetau să mai fie nişte simpli puştani, devenind războinici cu ochii goi, şcoliţi să tortureze.

Totul era pentru binele superior, susţinea Unicul. „Noul Ordin”, aşa îl numea.

Profeţiile vorbesc despre doi oameni care au să schimbe cursul acestei istorii. O fată şi un băiat, o vrăjitoare şi un vrăjitor. Sora mea şi cu mine, Wisty şi Whit Allgood. Am fost la fel de surprinşi de asta ca toată lumea. Chiar îngroziţi, aş spune.

Am încercat să fim eroii voştri, am încercat să ne ridicăm la înălţimea acestui destin. Cu puterile noastre proaspăt descoperite, am adus speranţă. Ne-am alăturat mişcării de rezistenţă şi ne-am infiltrat în închisori. Am protestat împotriva Noului Ordin şi am pledat pentru pace.

însă, după ultimul bombardament, sora mea şi toţi aliaţii noştri, luptători pentru libertate, au fost risipiţi ca pleava în vânt. întreaga Rezistenţă a fost zdrobită. Până şi părinţii noştri au dispărut într-un nor de fum. Ţipetele lor îmi răsună şi acum în urechi.

Aşadar, nu mai aveam pe nimeni. Credeam că nu-mi mai
rămăsese nimic de oferit, până când asupra noastră s-a abătut
molima. Era ultima mea sansă de a mă face folositor. Am
intrat în case care miroseau a moarte si musteau de

boală.

Am dus copii însângeraţi în spitale şi adăposturi. Şi, într-unul dintre acele spitale, am găsit-o pe sora mea, lucrând ca infirmieră. Ajutând, aşa cum ajutasem şi eu. Sperând la un viitor mai bun, aşa cum sperasem şi eu.

Dar apoi boala a ajuns-o şi pe Wisty.

VRĂJITOR & VRĂJITOARE: FOCUL

Acum, ochii Celui Care Este Unicul, ageri şi cruzi, mă fixează batjocoritori de pe panourile de afişaj. Crezusem că-l putem înfrunta. Crezusem că-l putem înfrânge. Presupun că m-am înşelat. Vedeţi voi, fără noi doi, Wisty şi cu mine, nu există istorie, nu există viitor, nu există speranţă.

Iar Wisty e pe moarte.

Prin urmare, aşa stau lucrurile. Acesta e sfârşitul. Nu e o poveste cu zâne şi nici că poate fi vorba despre „fericiţi până la adânci bătrâneţi”.

Lumea noastră nu se sfârseste când închideţi cartea.

Lumea noastră este reală. Prea reală. Răsună de ţipetele copiilor în întuneric şi de bubuitul cizmelor soldăţeşti pe străzi. Miroase a canale şi a boală şi a înfrângere. Apasă greu, ca povara trupului surorii mele zvârcolindu-mi-se în braţe.

Are gust de sânge

CARTEA ÎNTÂ

SĂRBĂTOA SÂNGELUI

Capitolul 1

Whit

SIMT CĂ-MI EXPLODEAZĂ plămânii. Dacă moare ea, mor şi eu.

Ne avântăm pe străzile înguste şi umede ale capitalei, gonind să ne salvăm de forţele de poliţie ale Noului Ordin şi de lupii lor dresaţi. Călcâiele îmi ard, umerii mă dor şi mintea mi-e paralizată după toate cele întâmplate.

Nu mai există libertate. Nu mai există nicio şansă de scăpare.

Mă împleticesc prin această lume străină, oribilă, pe care am moştenit-o, lăsând în urma mea o masă de oameni bolnavi, care tremură nu doar de frig. Un bărbat se prăbuşeşte la picioarele mele. Trebuie să-mi smulg mâna din strânsoarea unei femei cu un prunc în braţe, care arată spre mine, ţipând:

— Unicul a judecat! Te-a judecat!

Apoi văd sânge. Mame care îşi scarpină pustulele deschise şi copii care tuşesc în cârpe, înroşindu-le.

Jumătate din săracii acestui oraş mor de Pesta Sanguină.

Şi printre ei, sora mea.

Wisty e chiar mai palidă decât de obicei. Trupul ei firav atârnă încovoiat peste spatele meu, braţele ei subţiri sunt încolăcite pe după gâtul meu. E în agonie. Răsuflă greu. Bolboroseşte ceva despre mama şi tata şi asta îmi sfâşie inima.

Strada pulsează de valuri de cetăţeni cu ochi pustii, grăbiţi să ajungă la serviciu. Un individ în costum mă împinge spre marginea trotuarului, în timp ce un bătrân, care pare să mă recunoască, bălmăjeşte ceva despre „magia neagră" şi mă scuipă în obraz. Tuturor le-au fost spălate creierele ori schingiuite trupurile, ca să se conformeze. Aud ţipetele oamenilor maltrataţi în timp ce bătăuşii li ciomăgesc, doar la o stradă distanţă.

Se apropie.

îmi imaginez lupii smucind de lanţuri, trăgându-i după ei pe urmăritorii noştri, în timp ce o spumă albă le acoperă colţii ciobiţi. Cu părul rărit şi trupurile putrede, sunt câinii de pază ai Satanei, în came şi oase. Ceva îmi spune că dacă — sau când — forţele de pohţie ale Noului Ordin ne vor prinde,

fiarele alea n-o să aibă cruţare.

Trebuie să găsim o uşă deschisă sau o prăvălie în care să ne strecurăm, dar nu pot vedea decât bannerele impunătoare ale propagandei, de un roşu ţipător, care acoperă fiecare clădire. Suntem literalmente înconjuraţi

de Noul Ordin.
Acum au ajuns chiar în spatele nostru. Poliţaiul din frun-
tea grupului e un mic fanatic cu alură de copoi. Are faţa
roşie ca sfecla, sub o caschetă ce poartă însemnele N.O.
îmi strigă numele, agitând un baston de metal care
promite o senzaţie grozavă dacă mi-ar izbi fluierele
picioarelor

.Sau craniul.

Nu. N-am să sfârşesc aşa. *Noi* avem puterea. Mă gândesc la mama şi la tata, la feţele lor pe când fumul se înălţa să le învăluie. îi vom răzbuna. Simt un val de revoltă şi versurile unei poezii interzise îmi bubuie în cap, în ritm cu cizmele soldaţilor:

„Ca *leii smulşi din adormire,*

0 invincibilă oştire.”

îmi aplec capul, o salt pe Wisty pe umăr şi mă avânt prin gloata măcinată de boală. N-am să renunţ.

„Cu *miile vă ridicaţi,*

Lanţul robiei scuturaţi.”

Mă smulg din mulţime, văzând o deschidere la capătul străzii.

„Ca *rouă zorilor de zi...*

Ei sunt câţiva, voi sunteti mii.”[1]

Eram mulţi, în perioada de glorie a Rezistenţei. Feţele lor mi se perindă prin faţa ochilor: Janine, Emmet, Sasha, Jamilla. Şi Margo. Biata Margo. Ne-am pierdut prietenii de mult.

Am mai rămas doar eu.

Mă năpustesc într-o piaţă imensă, care se deschide la capătul străzii. Un grup de oameni se adună, rotindu-şi privirile în aşteptare. Apoi o

1 *The Mask of Anarchy* („Masca anarhiei”) de Percy Bysshe Shelley.

duzină de ecrane HD, înalte de cincisprezece metri, se aprind în jurul nostru, difuzând ultimul buletin de ştiri al Noului Ordin. Acum, când atenţia tuturor e îndreptată spre ele, e momentul perfect să găsesc o cale de scăpare din această capcană. Dar nu pot să-mi desprind ochii de la ştirea care rulează acum.

Este o reluare a filmului execuţiei publice a părinţilor mei.

Mă cuprinde ameţeala, în timp ce mama şi tata privesc în jos, multiplicaţi, de la înălţimea ecranelor, încercând să fie curajoşi în faţa mulţimii ostile. Şi, privind pentru a doua oară cum fiinţele care-mi sunt cele mai dragi pe lume dispar în fum, aud bălmăjelile isterice, delirante, ale lui Wisty.

— *Nu!* Se zbate în braţele mele, cu mâinile întinse spre ei, întocmai ca în ziua aceea. Ajută-i, Whit! ţipă sora mea. Trebuie să-i ajutăm!

Crede că urmăreşte *în direct* execuţia părinţilor noştri.

înainte să apuc s-o liniştesc, începe să tuşească şi ceva ud şi fierbinte mi se prelinge pe ceafă şi pe umeri. Mă forţez să nu vomit, dar cel mai îngrozitor lucru e că Uchidul care curge pe spatele meu e plin de sânge.

Sora mea nu mai are mult.

Capitolul 2

Whit

TREBUIE S-O DUC PE WISTY într-un loc sigur. *Acum!* Se pare că i-am lăsat pe porcii de ciomăgari în spatele mulţimii, preţ de câteva secunde preţioase. Mă învârt ca un titirez, căutând o ieşire... atât de repede încât aproape că dau nas în nas cu mine însumi. Mă clatin, păşind în spate, cu fiori pe şira spinării.

Si atunci le văd.

3

O sută de afişe. Sau o mie. Pe fiecare stâlp. Pe fiecare fereastră. Wisty şi cu mine.

ai

WISTERIA ROSE ALL600D şi
WHITFORD P. ALLGQOD.
VRĂJITOARE ŞI VRĂJITOR.
CRIMINALI EXTREM DE
PERICULOŞI.
CĂUTAŢI VIL

Wj
l

SE ACCEPTĂ SI APROAPE MORŢI. «sD
fţE

VRĂJITOR & VRĂJITOARE: FOCUL

I

Mă răsucesc din nou, gâfâind. Simt ochi asupra mea de pretutindeni. O femeie îmi rânjeşte cu gura-i ştirbă. Doi bărbaţi în costum coboară în goană scările albe de marmură ale clădirii Capitoliului, arătând spre noi cu ţigările de foi. O fetiţă care stă la o parte mă sfredeleşte cu ochii ei mari şi cenuşii. *Ştie.*

Ştiu cu totii.

Ca la un semn, poliţiştii năvălesc prin intrarea în piaţă, mişcându-şi iute capetele dintr-o parte în alta, ca să ne repereze. Şi apoi, desprinşi parcă dintr-un film de groază, lupii zombi încep să urle.

Zăresc în josul unei străzi lăturalnice o clădire mică de piatră, parţial distrusă de bombe. Pare promiţătoare. Sau, cel puţin, mai promiţătoare decât fălcile potăilor trezite din morţi. Mă furişez către ea cât mai discret cu putinţă şi mă strecor pe o uşă lăturalnică.

Mă întâmpină un portret gargantuesc al Celui Care Este Unicul, cu capul pleşuv şi ochii pătrunzători, realizaţi în Tehnicolor, iar o inscripţie mă îndeamnă de pe perete: MĂRTURISEŞTE-ŢI PĂCATELE ÎN FAŢA NOULUI ORDIN ŞI VEI FI CRUŢAT, UNICUL ŞTIE DEJA TOTUL. Pe jos se află tuburi de cartuşe.

Nu-i semn bun... deloc.

Dar nu e nimeni aici. Suntem în siguranţă — deocamdată.

Umerii şi şalele îmi urlă de durere, aşa că, în cele din urmă, o aşez pe sora mea cu grijă pe podea. Arată ca o nălucă. O iau pe genunchi.

— Haide, Wisty, o rog, ştergându-i faţa cu cămaşa mea. Nu mă părăsi.Părul-i roşu e îmbibat de sudoare, dar tremură de-i clăn- ţăne dinţii. îi iau mâna lipicioasă într-a mea, şoptesc vorbele câtorva dintre infailibilele mele vrăji tămăduitoare şi adaug în această compoziţie fiecare picătură de speranţă pe care o am.

Numai că... nimic nu funcţionează.

Cum e posibil să-mi fi secat puterile cu totul? Sunt vrăjitor, dar nu sunt capabil să-mi salvez propria soră. E cea mai bună prietenă a mea, dintotdeauna. Nu pot să stau cu mâinile-n sân, privind cum i se sting puterile, cum îi ies ochii din orbite sub năvala sângelui, cum îşi tot pierde cunoştinţa, până când lumea se va întuneca definitiv pentru ea. Refuz să-i mai las să moară sub ochii mei pe cei pe care-i iubesc cel mai mult.

Am făcut asta deja.

De două ori.

Mă înfior, gândindu-mă la mama şi la tata. O, de *m-ar fi învăţat mai multe despre cum să-mi folosesc puterile, înainte dea...*

Nu-mi pot duce gândul până la capăt.

James Patterson

Nu e doar o problemă cu puterile mele. Sunt sigur de asta. E ceva în aerul de-aici, din capitală — de parcă Unicul l-ar fi otrăvit sau aşa ceva — şi asta îi transformă pe partizanii Noului Ordin în marionete fără creier, bune doar să dea din cap, iar pe săraci — potenţiali disidenţi — în victime ale Pestei Sanguine, zvârcolindu-se şi gemând de durere.

Nu sunt mulţi cei care supravieţuiesc.

— De ce a trebuit te duci voluntară în spitalul ăla nenorocit, Wisty, şi să te îmbolnăveşti? îi şoptesc, printre lacrimi de furie. Am văzut de ce e în stare Unicul. Dacă el vrea ca fiecare om cu mintea liberă din ghetou să se îmbolnăvească, nici toate vrăjile tămăduitoare nu te pot feri!

Am nevoie de sora mea, atotstiutoarea care mă calcă adesea pe nervi, lidera rebelilor, cea mai mare ameninţare a Noului Ordin, muziciană surprinzător de grozavă, extraordinară vrăjitoare... Nu mă pot descurca singur. Ba nu: nu mă pot descurca fără *ea.* Era singura care mi-a mai rămas pe lume.

Mi se opreşte răsuflarea. Am început să mă gândesc deja la Wisty la timpul trecut.

Am senzaţia că totul explodează în mine. Izbesc cu pumnul în portretul Unicului, dar parcă ar fi din metal şi mâna
îmi zvâcneşte de durere.

— N-aş face asta în locul tău, aud o voce din spate.

Mă răsucesc pe călcâie şi văd un tânăr soldat, îmbrăcat, parcă, în uniforma prea mare moştenită de la taică-său, îndreptând arma spre mine, din pragul uşii.

îmi vine să râd. *Ăsta* e nătărăul care o să ne aresteze?

— Mda, m-am cam prins deja, mersi, îi răspund, strân- gându-mi la piept mâna rănită.

Arunc o privire în spatele lui. Nu pare să-l însoţească nimeni.

— în numele Noului Ordin si al Celui Care Este Unicul —

soldatul ridică privirea cu veneraţie spre portret — te somez să renunţi la puterea ta şi să ne-o predai pe Cea Care Are Darul.

— Se referă la Wisty. Unicul vrea puterea focului ei. Fac câţiva paşi către sora mea, s-o apăr. Ţeava puştii mă urmăreşte, ţintind direct între ochii mei.Stai pe loc, vrăjitoriile! strigă el cu voce spartă de adolescent. încă un pas şi te zbor de-aici direct în dimensiunea următoare.

Vorbeşte de parcă şi-ar fi repetat replicile în faţa unor soldăţei de plastic.

— Sincer să fiu, am fost în dimensiunea următoare, îl răspund zeflemitor. Nu-i chiar aşa de rău pe Tărâmul Umbrelor.

Chiar şi cu mâna rănită, aş reuşi uşor să-l pun la podea, de-aş putea să mă apropii puţin.

în faţa nonşalanţei mele, expresia i se schimbă într-una de insolenţă. După toate aparenţele, decide să ridice miza.

— Sau aş putea s-o omor pe ea, spune el, îndreptând arma spre Wisty. Poate chiar m-aş alege cu o medalie.

Ba nu. Ar fi furioşi că a distrus potenţialul unei puteri atât de mari şi l-ar executa pe loc, probabil. Dar nu spun asta; urmăresc concentrat cum îşi mişcă febril degetele pe trăgaci.

— Hei, nu-i cazul să ne ieşim din fire, îi zic, ridicând mâinile şi încercând să adopt un ton cât mai potolit. Hai să rămânem calmi.

Soldat-puştan, cu creierul spălat. La vârsta când prima crimă pare încă un joc, când ai încă senzaţia că victima o să se ridice la sfârşit şi o să te roage

să mai jucaţi o tură.

Dar Wisty n-o să se ridice.

O linişte apăsătoare atârnă între noi, în timp ce puştiul duce o luptă interioară între conştiinţă şi mândrie. Ştiu deja care va câştiga, care câştigă mereu.

Ochii i se îngustează privind prin cătare, degetul i se încleştează pe trăgaci. încep să transpir, gata să sar în faţa surorii mele.

Dar înainte să ajung atât de departe, pleoapele îi flutură şi cade morman la pământ.

Răsuflu prelung. *Ce-a fost asta? Oare mi-a revenit subit puterea şi s-a apucat să acţioneze de capul ei? Să fi avut un spasm perfect ţintit de vreun fel?*

Nu. Ceva l-a izbit în ceafă. Zăresc ceva rostogolindu-se şi oprindu-se în apropiere. *Un glob de sticlă cu zăpada?*

La intrare, în spatele lui, se află fetiţa ursuză cu ochi mari care se uita la mine în piaţă. Are un aer feroce şi gura-i micuţă face o grimasă agasată.

Expresia ei îmi aminteşte într-un fel de Wisty, în momentele când o aduc la exasperare. De dincolo de uşă, fata îmi face semn să ies în stradă.

— Ai de gând să stai şi să te holbezi la mine, vrăjitorule? Mai am şi altele în sac, dacă te-apucă somnul cumva.Whit

— POŢI SĂ ALEGI, declară micuţa justiţiară.

O privesc circumspect. Mi-e imposibil să-mi dau seama dacă suntem în aceeaşi tabără. S-au mai folosit în trecut de copii ca să ne prindă în capcană. Şi, practic, n-au mai rămas rebeli în capitală. Sigur s-a pus o recompensă pe capul nostru. Poate că are motive obscure.

E murdară şi slabă ca un ţâr, dar degajă o stranie siguranţă. Şi — încă şi mai bizar — poartă coame.

— Dintr-odată, pricep: Sărbătoarea, în panica mea, probabil că mi-au scăpat detaliile. Deşi Sărbătoarea este interzisă sub ameninţarea cu moartea, acum văd semne ale ei pretutindeni, când arunc o privire pe fereastră: panglici prinse de steagurile Noului Ordin, lumânări licărind pe pervazurile ferestrelor şi sculpturi de gheaţă de felul celor după care se dădeau în vânt Wisty şi mama — doar că acestea sunt omagii sclipitoare aduse Unicului.Poţi să alegi, repetă nerăbdătoare fetiţa. Decizia îţi aparţine în întregime.

Cu mâinile în şolduri, mă sfredeleşte cu ochii ei rotunzi, argintii, care-i împodobesc faţa micuţă. N-are mai mult de şapte sau opt ani, dar ochii ei par mult mai bătrâni, ca cei ai elfilor zbârciţi despre care Wisty şi cu mine citeam în seria „Regele Colierului”, pe când ne dădeam în vânt după cărţile fantastice şi nu ştiam că şi *noi* avem puteri magice.

Capitolul 4

Ori vii cu mine, ori o laşi pe roşcată să moară. Mie mi-e totuna, declară mica fântână de bunăvoinţă, de parcă moartea nu mai e un secret pentru ea, ba chiar o plictiseşte. Ar trebui s-o laşi baltă şi să-ţi salvezi pielea. O cercetează pe Wisty şi se încruntă: Eu, una, aşa aş face. *Whit*

— PEARL MĂRIE NEEDERMAN, mârâie fata, fără să se ostenească să-mi strângă mâna. Locuiesc pe-aproape.

Deşi mintea mea se împotriveşte, o urmez pe puştoaică în spatele clădirii şi pătrund pe o alee interzisă, pe sub o sfoară cu o plăcuţă pe care scrie: ZONĂ ÎN CARANTINĂ. Dar, sincer, nici să-mi târâi sora muribundă înapoi prin piaţa împânzită de soldaţii Noului Ordin nu mi pare o soluţie mai bună.

Pearl Mărie e mică, dar iute ca fulgerul, cu toate că trage după ea un sac mare. Cu Wisty în braţe, mi-e greu să ţin pasul cu ea, în timp ce se strecoară pe sub garduri şi pe după cărucioare, cu coarnele săltându-i pe cap.

Nu e nimeni pe stradă, cu excepţia celor atinşi de boală, si, în drumul nostru, multe fete bănuitoare trântesc usa ori trag obloanele când ne apropiem. Aş lua-o, poate, ca pe-o jignire, dacă n-aş fi mânjit de voma surorii mele.După mai puţin de-un kilometru, poliţiştii sunt iar pe urmele noastre, izbind cu bastoanele în chioşcuri abandonate şi aruncându-ne insulte. Dar victimele molimei sunt peste tot în cale, dornice de răzbunare. întorc capul şi văd o hoardă de bolnavi repezindu-se la doi soldaţi, ale căror urlete sunt înăbuşite în momentul când sunt traşi într-o groapă.

Ţipete îngrozite răsună pe stradă, speriind porumbeii, şi curând nu mai auzim bubuitul cizmelor pe asfalt. Mulţi dintre poliţişti fac cale întoarsă.

Sau sunt acum, la rândul lor, infectaţi.

Labirintul de străzi e ameţitor şi Wisty e din ce în ce mai grea. Deşi, pentru moment, poliţiştii ne-au pierdut urma, Pearl continuă să gonească, alergând parcă în cercuri, ca un ogar care vânează un iepure. Tocmai când sunt pe cale să protestez şi s-o las baltă pe această puştoaică, se răsuceşte pe călcâie şi spune:

— Aici.

Locul pe care mi-1 arată pare un morman de moloz.

— Hm, mi-e greu să ţi-o spun, Pearl Mărie, dar se pare
că bombele Noului Ordin au ajuns la tine acasă înaintea noastră.

Puştoaica oftează, de parcă aş fi dezamăgit-o total.

— Nu eşti un vrăjitor de-adevăratelea, aşa-i? E aici, pros- tuţule.

O urmez şi o strecor pe Wisty prin îngusta intrare laterală care dă într-o locuinţă mohorâtă la subsol, cu o singură încăpere. Sunt nevoit să mă aplec ca să pătrund pe uşă. E aproape beznă în odaie şi miroase a naftalină şi a dezinfectant.

Pearl Mărie îşi lasă sacul jos şi face un gest larg, arătând spre tot ce ne înconjoară:

— Poţi s-o laşi pe vrăjitoare oriunde, zău, spune ea, ca şi cum sora mea ar fi un palton sau o pereche de pantofi.

— Unde sunt... toti ceilalţi?

Observ păturile şi aştemuturile jerpelite care acoperă podeaua. E limpede că aici locuiesc de ceva vreme o grămadă de oameni.

Pearl râde cu tristete.

— O, sunt toţi plecaţi să facă lucruri foarte importante. Ştii tu... să caute cele de trebuinţă, lucruri care să ne salveze familia, în loc să şoptească „hocus-pocus” sau să-şi agite degetele ca să ţâşnească fulgere din ele.

îmi îngustez ochii. Sunt conştient că nu sunt în cea mai bună formă pentru moment, dar, totuşi, *cine* e fata asta?

— Uite ce e, putem să plecăm chiar acum...

— Nu, rămâneţi, spune şi faţa i se îmblânzeşte. Curând vor fi toti acasă. Si vreau să-ti arăt ceva... ce-am adunat toată ziua. Mi-au dat cea mai importantă misiune dintre toate, adaugă ea, radiind.

Mă aştept să fie vorba de mâncare, pături sau bani pe care i-ar fi putut fura din portofelul vreunei slugi a Noului Ordin, ca să cumpere cu ei alifii ori să mituiască soldaţii. Dar Pearl deschide sacul cu atâta pioşenie încât, pentru o clipă, îmi imaginez că trebuie să fie ceva cu adevărat important — chiar mai important decât banii, precum un copilaş, un căţeluş sau aşa ceva. Sunt...

Podoabe de sărbătoare? Mai bine zis podoabe de sărbătoare *sparte.*

Desigur. Acum pricep ce-a fost cu globul de zăpadă. Şi ce-i cu coamele.

— Aşa-i că sunt... minunate? şopteşte Pearl, cu veneraţie, încuviinţez din cap. Trebuie să recunosc că într-un fel sunt frumoase: o mulţime de cioburi de sticlă scânteietoare şi luminiţe colorate sparte.

Totuşi, încep să mă impacientez. Podoabele sunt

frumoase, nu-i vorbă, dar puştoaica asta e culmea! Sora mea *moare* lângă noi. Wisty se zvârcoleşte pe podea, trăgând de pături, în chinuri cumplite, iar Pearl se holbează întruna la luminiţele sparte de parcă ar deţine puteri secrete. în cele din urmă, îmi observă nervozitatea şi aşază cu grijă sacul deoparte. Apoi pescuieşte câteva cârpe mucegăite şi le udă într-una din găleţile în care se adună scurgerile din tavan.

Pearl pune compresa pe fruntea surorii mele. Simt că-mi pierd minţile când Wisty geme:

— Mamă. Lasă-mă să mor. Te rog, vreau doar să mor.

Capitolul 5

O, vei muri, şopteşte Pearl Mărie. Vei muri. ***Whit***

SUNT PE CALE S-O CERT pe Pearl Mărie pentru afirmaţia ei crudă, când uşa se dă în lături. Instinctiv, îmi încordez trupul, luând o poziţie ofensivă.

Dar detaşamentul ăsta nu e N.O. E o familie. Cât ai clipi, Pearl dispare într-o mare de îmbrăţişări. O mână vânjoasă mă apucă de umăr şi mă răsuceşte.

Un bărbat mai în vârstă, grizonant, mă măsoară din cap până-n picioare şi clatină din cap.

— Lui Mama May n-o să-i placă deloc individul ăsta, avertizează el, cu o mină serioasă, dar îmi dau seama că ochii lui sunt mai degrabă amuzaţi decât furioşi. înainte să apuc să întreb cine e Mama May, o zăreşte pe Wisty într-un colţ, plină de sânge pe cămaşă, şi tresare: Aia-i prietena ta? Se simte rău, nu?

— *Sora* mea.

— Mă mulţumesc să dau din cap, de teamă să nu-mi ies din fire în faţa acestui bărbat dacă mai spun altceva.E o luptătoare.

Un lung moment de tăcere se instalează între noi, părând să confirme cât de jalnică e starea lui Wisty. Prea lung. Prea tăcut. Observ în partea opusă a odăii un grup de femei cu părul lins şi negru, ca al lui Pearl. Toate mă privesc pieziş şi şuşotesc.

Ne urăsc, mă gândesc. *Aşteaptă să moară Wisty, ca să se simtă iarăşi un pic mai departe de pericol.*

Aproape că începe să mă irite omul ăsta, dar apoi îmi ia mâna şi mi-o strânge cu toată puterea, uitându-se la mine insistent.

— Eu sunt Hewitt. Dacă ai nevoie de ceva, nu ezita să ceri. Aruncând o privire către femeile care se holbează la noi, chicoteşte: Nu le lua în seamă. Sunt paranoice. Mama May o să pună lucrurile la punct.

Mama May, aflu curând, e mama lui Pearl Mărie. în clipa în care intră în încăpere, se face mai cald. Umple spaţiul. La propriu. Corpolenţa ei contrastează puternic cu constituţia celorlalţi membri ai familiei ei, toţi cu picioare de spaghete, dar Mama May impresionează şi prin personalitate. Râsul ei plin, generos, aproape că ar putea să mă facă să cred că nu suntem orfani într-

o lume controlată de un psihopat care se consideră Dumnezeu. Aproape că ar putea să mă facă să cred că suntem *acasă.*

Dar Mama May aruncă o singură privire către Wisty şi către mine şi păleşte. Se încruntă atât de tare încât seamănă cu un biban uriaş, dezaprobator.

— Pearl, scumpo, vino aici! Nu sunt sigură că-i cea mai bună idee... Mama May ridică o sprânceană în direcţia lui
Wisty: Am pierdut deja atât de mulţi din cauza Pestei şi, având în vedere că sunt căutaţi şi toate astea...

Pearl afişează o figură atât de inocentă şi de rugătoare, încât ai zice că-i o mască. E o figură pe care doar mezinul unei familii o poate stăpâni.

— Mamă, te rog, lasă-i să rămână. Dacă ar fi fost să ne molipsim, s-ar fi întâmplat deja. Şi uită-te la ea. Probabil că oricum o să moară în câteva minute.

Remarc că trece peste faptul că suntem nişte fugari căutaţi de poliţie.

Cu mâinile în şolduri, Pearl îşi priveşte mama cu ochi mari şi rugători. E limpede că are trecere până şi la Mama May. Sunt sigur că va ceda, chiar dinainte ca fiica ei să spună:

— E Sărbătoarea. Trebuie să facem ce e bine.

O jumătate de oră mai târziu, în ciuda faptului

că Mama
May e de partea noastră, majoritatea membrilor familiei lui
Pearl, cam o duzină în total, continuă să-mi arunce priviri
ostile si nervoase. Arată ca orice familie care a avut de suferit »
sub Noul Ordin: ridurile li s-au adâncit, după ce şi-au văzut copiii târâţi în închisorile disciplinare; au ochii încercănaţi, din pricina nopţilor de nesomn în aşteptarea raidurilor; iar în absenţa muzicii, a picturii, a cuvântului scris, muşchii feţelor lor au uitat cum să zâmbească. Dar asta nu e totul: par de-a dreptul îngroziţi.

Ochii sunt de vină. Acest gri argintiu e hipnotic şi acuzator, iar eu nu-mi pot muta privirea. Sunt bântuiţi. O trag pe Pearl deoparte şi fac semn către cei care ne privesc.

— Hei, ce se petrece? o întreb. De ce se tem toţi? înţeleg, suntem nişte criminali căutaţi de poliţie, dar ei ştiu că nimeni nu ne-a urmărit până aici, nu?

Pearl se încruntă la mine:

— Cum adică, „de ce se tem toti”? De ce se tem toti cei din Lumea de Sus, după părerea ta? N-are legătură cu faptul că sunteţi fugari. E din cauză că aţi avut de-a face cu *el.*

— Te referi la Unicul? Dar de ce-ar...

Vreau să-i spun că Needermanii nu înseamnă nimic pentru Noul Ordin. Nu fac parte din Rezistenţă, oricum.

— Şşt! şuieră fata, cu o privire speriată. Nu pomenim *acel* nume în casa asta. Mă apucă de braţ şi mă trage într-un colţ, cât mai departe de ceilalţi, dar şuşotelile se amplifică. N-a mai rămas aproape nimeni în afară de noi, spune ea, cu un aer grav.

Mă uit lung la ea, încercând să înţeleg, iar ea face agasată un gest larg, arătând spre tot ce ne înconjoară: lumânările, statuetele, semnele religiei lor.

— Suntem singurii care mai credem în Sărbătoare, continuă Pearl, şi în tot ce reprezintă ea, singurii care încă mai păstrăm credinţa. Iar spionii lui sunt peste tot.

— Dar trebuie să mai existe şi alţii care încă… o practică, insist, gândindu-mă la podoabele ilegale prezente în piaţă, la indiciile evidente că există şi alte familii religioase care păstrează Sărbătoarea.

Fetiţa clatină din cap:

— Acum toţi cred doar în *el.* La început, ne adunam într-una dintre sălile de ceremonie. Credeam că vom fi în siguranţă acolo, că vor respecta sfinţenia locului. în schimb, ne-am transformat într-o ţintă uriaşă. Şi-a trimis o slugă să facă munca murdară în locul lui. (Pearl priveşte în gol, hipnotizată, de parcă ar urmări

evenimentele derulându-se ca într-un film.) Unul dintre oamenii lui a deprins câte ceva din magia lui malefică. Voia să-şi aşeze mâinile pe creştetele noastre. Câţiva dintre copii au alergat la el, crezând că vor fi binecuvântaţi, asa cum se obişnuia în sala de ceremonii. Eu am rămas deoparte, dar nu şi fratele meu. Nu şi Zig. Ziggy era deştept, dar era mai credincios decât oricare dintre noi. (Pearl zâmbeşte, pierdută în amintire, dar apoi chipul i se întunecă din nou.) Iar omul cel rău... şi-a pus mâinile pe fruntea lui Ziggy... zâmbind întruna. Ziggy zâmbea şi el. Şi... şi pe urmă faţa lui Ziggy... a început... (Pearl înghite, cu ochii în gol.) *Să se topească... să se scurgă* pur şi simplu. (Trage aer în piept.) Am început să urlu după Ziggy, dar... cineva m-a înhăţat. Şi apoi toată lumea fugea. Asta-i tot ce-mi amintesc.

Sunt prea îngrozit ca să vorbesc. Pearl fixează un punct din faţa ei, iar gura ei e doar o linie subţire.

— Dar acum eşti aci, îi spun. Eşti în siguranţă.

Râde, şi râsul ei e rece, strident.

— Da. în siguranţă...

Privesc împrejur, la feţele îngrozite, la ochii speriaţi şi, în sfârşit, înţeleg: Eu aparţin forţelor obscure, cu această putere teribilă pe care o deţin. Magia mea mă face să fiu *ca el,* indiferent cum o folosesc.

Hewitt se apropie şi se uită la feţişoara furioasă a lui Pearl. Ridică o sprânceană spre mine, dar nu face niciun comentariu.

— Ţine, îmi spune, întinzându-mi o lumânare amărâtă, făcută din nu ştiu ce fel de grăsime. Le aprindem în fiecare noapte, explică el. Pentru cei morţi. Acuşi începem.

Capitolu
l 6

Aş vrea să-i pun lui Pearl o mulţime de întrebări — despre Ziggy şi, mai ales, despre înfiorătorul bărbat care topeşte feţele copiilor, cu zâmbetul pe buze. Dar se alătură deja familiei sale, într-un cerc mare. Şi e limpede, judecând după acea expresie hotărâtă care-i strânge buzele ca într-un nod micuţ, că nu va mai vorbi niciodată despre bietul Ziggy Neederman.Wisţy

AM SENZAŢIA CĂ ÎNOT. Părul meu lung şi roşu pluteşte în jurul meu. înot, numai că ochelarii mei de scafandru sunt ceţoşi, iar tubul de oxigen tocmai mi s-a golit. Plămânii îmi ard atât de tare, încât, preţ de o clipă, am impresia că am luat foc şi chiar *simt* asta pentru prima oară. Fata care poate să se aprindă sigură. Halal Dar!

Se pare că sunt înconjurată de o mulţime de oameni, dar niciunul dintre ei nu seamănă cu fratele meu. Unde-i Whit? îmi amintesc vag cum

mă căra în spate, dar ce s-a întâmplat de-atunci? O fi bolnav? Sau torturat, pe undeva, de răpitorii mei scheletici?

Doi copii stau aplecaţi deasupra mea şi îmi împung braţul cu un băţ. Cel mai mare, un pistruiat care-şi dă aere, cu un dinte ciobit, răspunde la o întrebare pusă de celălalt.

— E vrăjitoarea cu părul roşu, prostovane. Nu se prea pricepe, ce zici?în ciuda durerii, mă concentrez şi îmi adun toată energia ca să-l fixez pe micul fanfaron cu o lungă privire ucigătoare. Spre deplina mea satisfacţie, puştii o iau la sănătoasa, îngroziţi. Mă cuprinde cumva un sentiment de imensă uşurare că încă mai pot să umplu de teroare inimile copiilor.

Epuizată, mă prăbuşesc înapoi în braţele somnului.

Când deschid iarăşi ochii, e întuneric şi pretutindeni sunt lumânări. Toţi cei din încăpere au un aer şocat, de parcă tocmai ar fi primit o veste îngrozitoare. Inima îmi goneşte, până când îl văd pe fratele meu. Stă în capătul celălalt al odăii, lângă o fetiţă murdară, şi sunt atât de uşurată încât aproape că leşin din nou. Aş vrea să-i fac un semn, dar n-am puterea să mă mişc.

Un bărbat în vârstă, cu faţa ofilită şi părul împletit într-o coadă care-i cade pe spate, pare să conducă un fel de veghe. Oamenii aceştia, cine-or fi fiind, au pierdut pe cineva. Mă doare sufletul pentru ei. Ştiu şi eu ce înseamnă asta.

Credeti-mă.

— Dar haideţi să nu-i lăsăm încă să ne ia totul, spune bătrânul, privind pe rând fiecare faţă, cu ochi aprigi. Haideţi să cântăm pentru familie. Haideţi să cântăm pentru speranţă.

Supravieţuitorii costelivi şi murdari se ţin de

mâini. Abia încap în micul subsol. Odaia e scăldată în lumina lumânărilor, iar din tavan atârnă cioburi, scânteind.

^ Apoi se porneşte un cântec.

Abia auzit, la început, dar, pe măsură ce noi glasuri se alătură, devine tot mai sonor, ca vibraţiile unui clopot sau ca ecoul trist stârnit de un deget trecut peste buza unui pahar, îl simţi înlăuntrul tău.

E atât de frumos, încât aproape că e greu de suportat.

Când îmi dau seama ce cântă, parcă mi se înfige o săgeată în piept.

— încetişor, încetişor.

în ciuda durerii care mă copleşeşte, văd aievea chipul expresiv al tatălui meu, rostind cuvintele deasupra capetelor noastre, în Ajunul Sărbătorii, aud glasul dulce al mamei dănţuind odată cu versurile. Mi se pune un nod în gât, în timp ce fredonez si eu cunoscutul refren, cu lacrimi siroindu-mi pe obraz.

Privirea mea întâlneşte ochii lui Whit, în capătul opus al încăperii. Se uită la mine de parcă i s-ar frânge inima, de parcă şi-ar lua adio. De la mine. îmi scutur capul. *Nu.*

Nu.

Lumânările se înceţoşează din nou. Mă înec în beznă.

încetişor, încetişor.
Dar nu sunt gata să plec.

Capitolul 17

Nu încă.Whit

MĂ TREZESC DEZORIENTAT în bezna rece şi umedă, cu trupul măcinat de durere. N-o văd pe sora mea nicăieri. Sunt înconjurat de siluete întunecate, dar nu le pot distinge. Ceva mă înţeapă în coaste şi sar în picioare, cu muşchii încordaţi, gata să atac. Cu o fracţiune de secundă înainte să mă năpustesc, aud un râs ca de hienă, subţire şi batjocoritor.

— Oooo, mă şicanează o voce cunoscută de copil, cineva e *puuuţintel* nervos în dimineaţa asta. Haide, vrăjitorule, să mergem.

Desluşesc în întuneric chica încâlcită a lui Pearl Mărie şi ziua de ieri îmi năvăleşte în minte. Presupun că am leşinat pe un morman de zdrenţe.

— Unde să mergem? mormăi eu. Afară-i încă întuneric. Să fug de cea mai puternică fiinţă din

univers, să retrăiesc

execuţia părinţilor noştri, să-mi car sora muribundă în spate printr-un labirint presărat cu victime ale molimei şi lupidresaţi, toate astea m-au pus la grea încercare, fizic şi emoţional. Aş putea dormi până la *următoarea* Sărbătoare.

— Gata cu smiorcăiala. E ora de sculare. Pearl Mărie e deja ghemuită şi scormoneşte printre zdrenţe. Eşti apt de muncă, nu?

Micul instructor militar începe să-mi arunce cu cârpe în cap.

— Păi, da, dar...

Un pulover mâncat de molii zboară prin aer.

— Tre' să... (pălărie de soare turtită în stomac) pui şi tu umărul. Să te deghizezi cumva.

Mă aplec în timp ce o pătură deşirată porneşte glonţ spre nasul meu. Pearl se ridică în picioare, cu mâinile în şolduri.

— Toată lumea îţi cunoaşte faţa aia stupidă.

— Dar cu Wisty cum rămâne? protestez. N-o pot abandona...

— Nicio problemă. Pearl ridică din umeri. Mama May mi-a zis să stau pe lângă casă şi să am grijă de ea.

Mă înmoi puţin când aud de Mama May, amintindu-mi cât de mult riscă Needermanii primindu-ne în casa lor, cât de scump vor plăti dacă vor fi descoperiţi. Le sunt dator.

Intru fără tragere de inimă în hainele asprite de

murdărie. După un minut, mă iţesc de sub costumaţia mea formată dintr-o pătură mucegăită, pe post de togă, un fular pe jumătate deşirat, pe post de mască, şi o pălărie de soare foarte mare.

— Mai semăn cu mine?

— Muşchi mari? Creier mic? Mda, îmi pot da seama că eşti tu acolo, te asigur, răspunde Pearl, încruntată.

Eu oftez frustrat. Era atât de simplu înainte! Era suficient să mă metamorfozez puţin, într-un bătrân sau într-o pasăre, aproape în orice, după nevoie...

Ia stai puţin. Ceva s-a schimbat. Pearl se uită la mine uluită şi simt cum mă transform: forma nasului, lungimea părului. .. şi ce simt eu acolo, gropiţe? Pearl îmi aşază în faţă un ciob dintr-o podoabă spartă, ca să mă oglindesc în el.

Sunt stupefiat. După ce zile în şir am simţit că puterea mă părăseşte, nu-mi vine să cred că a funcţionat! *Cine are puterea? Vrăjitorul are puterea!*

între timp, Pearl se strică de râs.

— Brandon Michael Hatfield? hohoteşte ea. *Serios?*

— Ce? răspund, nevenindu-mi să cred. îl cunoşti?

— *Brandon Michael Hatfield!* strigă Pearl şi vocea ei urcă o octavă întreagă. Evident că-1

cunosc! Era cel mai seducător băiat din Lumea Liberă de dinainte! Dar nu mi-am dat seama că ai mintea unei preadolescente!

Celebrităţile au fost lichidate în regimul N.O. pentru că reprezentau idoli, alţii decât Unicul. Ce rău fac dacă mă folosesc de înfăţişarea unor staruri pop de mult dispărute? în plus, am fost imagine de afiş pentru oprobriul public destulă vreme. Poate că mi-ar plăcea să am şi faţa unuia pe care toată lumea îl *place.* N-aveţi decât să mă daţi în judecată.

— Prietena mea se dădea în vânt după muzica lui, zic, ridicând din umeri, pentru a mă preface că amintirea Celiei nu continuă să mă doară în adâncul sufletului.

Pearl clatină din cap, sceptică, iar eu adaug:

— Ştii ce, de fapt e destul de greu să scoţi din joben o identitate nouă! Uneori, ştii, trebuie să *împrumuţi* una. Brandon Cutărică mi s-a părut o opţiune la fel de bună ca oricare alta.

— Brandon Michael Hatfield, mă corectează ea, de parcă aş fi comis un sacrilegiu.

— Am priceput, zic şi îmi dau ochii peste cap. Oricum, merge, nu?

Pearl dă aprobator din cap, continuând să chicotească, apoi mă împinge către uşă.

— Ai face bine să o iei din loc.

— Dar sora mea...

Zăresc trupul firav al lui Wisty în capătul celălalt al odăii, cu păru-i roşu încâlcit de agonia febrei. Adevărul e că arată mai rău astăzi.

— O să am grijă de ea în locul tău. O să-i vorbesc şi o să-i pun comprese pe frunte. Ai încredere în mine. O să mă ocup de ea.

Pearl îmi mângâie mâna şi ridică spre mine ochii ei mari şi argintii, plini de jurăminte. Dau să-i zâmbesc recunoscător, dar apoi Pearl încheie:

Capitolu
l 8

în orice caz, până moare.Whit

GONESC PE STRĂZI, căutând cu disperare o scăpare din această lume sumbră şi tragică. Şi mi se pare o nebunie că încerc să ajung intr-un loc unde morţii continuă să umble. In Lumea de Jos. Pe Tărâmul Umbrelor. *La Celia,* iubirea vieţii mele, captivă printre Cei Pierduţi.

Nu-mi pot scoate din cap cuvintele lui Pearl: „până moare". Dacă aş reuşi să ajung înapoi la Celia, ştiu că ea mi-ar putea spune ce să fac. A fost ucisă cu brutalitate de Noul Ordin, dar a mai venit uneori să mă viziteze. Ca spirit. Şi ne-a ajutat de multe ori, pe Wisty şi pe mine, înainte de asta.

Ea ar şti ce să spună. Nu-i aşa?

Nu-mi pasă. Am nevoie de ea acum, orice-ar fi. Mirosul ei dulce, braţele ei mângâietoare, glasul ei încurajându-mă în şoaptă. Nu pot rămâne singur

acum.

Cum am făcut de-atâtea ori, mă îndrept către un zid de beton de la capătul unei străduţe şi îmi izbesc umărul în el,cu toată puterea, sperând să găsesc un punct slab pe care nu-1 pot vedea, o deformare cât de mică a betonului care s-o facă să cedeze pe următoarea.

Am mai folosit drumul ăsta, pe vremea când portalurile către Tărâmul Umbrelor erau parcă peste tot, dar, pe măsură ce puterea Unicului a crescut, multe portaluri au dispărut sau au fost blocate.

Ca acesta.

Nu reuşesc decât să mă aleg cu o durere fulgerătoare şi mă chircesc la pământ, învins, cuprins de dorul Cehei, al părinţilor mei, al copiilor care şi-au dat viaţa pentru Rezistenţă. Am pierdut aproape tot şi acum o să-mi pierd şi sora.

Cuvintele îmi răsună în urechi, ca ecoul într-o scoică de mare: „până moare…”

Nu. *Nu încă.* Mă smulg din mizeria străzii.

N-o să-mi las sora să moară. **Whii**

MĂ RIDIC ŞI MĂ SIMT cuprins de o nouă energie.

Mă gândesc la luptătorii Rezistenţei, la Janine, la Margo şi Emmet, copii care, deşi au pierdut totul, n-ar fi abandonat vreodată pe unul de-al lor şi care nu ne-au abandonat pe noi niciodată. Copii care au pierit de mult, dar a căror dârzenie

o simt si acum.

Mă gândesc şi la Byron, pe care Wisty l-a transformat, nu o dată, în dihor. Pe cât de aiurite erau o grămadă dintre teoriile lui, Byron avea dreptate, se pare, într-o privinţă: când puterea noastră trecea prin el, se amplifica, deşi el însuşi nu avea nicio putere magică. Făcusem testul şi pe alţi copii şi părea să funcţioneze. Aşadar, poate — doar, poate — va funcţiona si acum?

Mă întorc în goană la clădirea bombardată a Neederma- nilor, coborând scările spre subsol două câte două, şi dau buzna în mica încăpere, căutând-o pe Pearl.Nu e nicăieri de găsit. Ce mi-a promis? O *să am grijă de ea. Ai încredere în mine.*

Nu sunt sigur că mai ştiu ce înseamnă acest cuvânt.

Mă ghemuiesc lângă Wisty. Febra nu i-a scăzut şi e semi- conştientă. Are faţa plină de murdărie.

— Nu mă abandona încă, Wisty. Am un plan. Nu te lăsa. încep să şterg faţa surorii mele cu o cârpă murdară, când

uşa se deschide şi micuţa haimana intră agale. Pearl îmi vede furia pe faţă şi ridică din umeri.

— Mi s-a făcut foame şi m-am gândit că vrăjitoarea n-o să-mi simtă lipsa, zice ea veselă. Nu mai are mult, oricum, mai devreme a scuipat un fel de mâzgă neagră şi scârboasă.

Fără să mă gândesc ce fac, o lovesc pe Pearl peste mână şi fărâmele de mâncare pe care le strânge în pumn cad pe jos. După care o târăsc până lângă sora mea.

— Hei! protestează ea. Nu-i vina mea că e...

Capitolul 10

N-o să ai grijă de Wisty până moare. O să mă ajuţi s-o vindec, îi poruncesc, cu glas de oţel. Acum!
Whit

PE PODEAUA DE CIMENT, în mohorâtul apartament subteran, Wisty se zvârcoleşte în aştemuturile murdare, cu răsuflarea sacadată. Broboane de sudoare îi acoperă fruntea, dar dinţii îi clănţăne în spatele buzelor pergamentoase.

Trebuie să funcţioneze.

Pearl stă lângă mine cu umerii pleoştiţi, mimând plictiseala, dar înhaţ hotărât mâna ei şi mâna lui Wisty. Wisty e cuprinsă de un atac violent de tuse şi în colţurile gurii îi apar picături roşii de sânge.

îmi umezesc buzele şi încerc să-mi înghit panica. Trebuie să acţionez rapid, altfel o pierdem.

Las mâna lui Pearl şi încep să-mi răsfoiesc

jurnalul, căutând o formulă magică, dar ea îmi şterpeleşte caietul, cu degete agile de hoţ exersat.

— *Poezii?*

— Puştoaica pare sincer consternată.Dă-mi-1. Imediat, reuşesc să spun.

Fac un efort imens să nu ţip la ea.

— Bine, răspunde PearI, aruncându-mi jurnalul în cap. Dacă ai nevoie de mine, mă găseşti acolo, sufocându-mă cu voma mea.

— *Exact* ăsta face sora mea muribundă acum, din cauza nepăsării tale.

Oftez adânc, plin de frustrare.

Aplecându-mă, dau la o parte părul roşu ca focul lipit de obrajii lui Wisty.

— Ascultă, Wist, spun încetişor, viaţa ta nu se opreşte aici. Nici pomeneală. Mai ai de ţopăit pe scenă, de izbucnit în flăcări ca o apucată, de bombănit când încerc să-ţi dau un sfat. Ascultă cel mai bun sfat pe care fratele tău mai mare o să ti—1 dea vreodată.

Mă năpădeşte plânsul, dar mă forţez să rostesc ultimele cuvinte, căci sora mea trebuie să le audă:

— încă n-ai voie să mori, m-ai înţeles? Nu e spre binele tău.

Wisty nu se clinteşte şi respiraţia ei continuă să fie precipitată. în schimb, faţa lui Pearl se îndulceşte şi ochii ei mari se umplu de compasiune, de parcă e gata să izbucnească şi ea în plâns.

— Vreau să spun ceva.

Şovăitoare, Pearl aşază o mână pe umărul lui Wisty. Pare oarecum stânjenită. Mă holbez la ea,

neştiind la ce să mă aştept, iar ea îmi aruncă o privire agasată:

— închide ochii, Whit. E un fel de rugăciune, o să vezi.

Mă supun şi o aud foindu-se lângă mine. Mă aştept să facă o remarcă răutăcioasă, dar când deschide gura, glasul ei e trist şi sincer.

— Se pare că Whit ţine tare mult la tine, începe ea. Am avut şi eu un frate la care am ţinut. Avea şi el grijă de mine. După un moment de tăcere, Pearl continuă: Dar fratele meu nu mai e, şi...

Vocea îi tremură şi inima mi se zbate în piept.

— A fost cel mai rău lucru care mi s-a întâmplat, aşa că ştiu cum e. Pearl se opreşte o clipă, de parcă s-ar gândi dacă să continue sau nu. Aşa că... trezeşte-te odată. Amin.

Deschid ochii, dar faţa palidă a lui Wisty e neclintită. Pearl mă apucă strâns de mână, de parcă ar fi fost ideea ei de la bun început.

— Bine, vrăjitorule, spune ea cu blândeţe, *acum* recită-ţi poezia stupidă.

Deschid o pagină goală a jurnalului şi versurile lui Murry Robinson se materializează în faţa ochilor mei:

— *„Arar se-ndură cruda*
Moarte De cei sortiţi
pieirii,
Dar azi pe noi nu ne

desparte, în numele
iubirii.” [2]

închid ochii si mai strâns si mă străbate un fior când îmi
t »
imaginez Moartea, fantomatică, scheletică, arătând spre Wisty cu un deget fusiform şi îndepărtându-se, apoi, înfrântă.

2 *Death at the Window* („Moartea la fereastră”) de Robert Fuller Murray.

Seamănă mai degrabă cu Unicul, de fapt.Furia creşte în mine, până când tremur, cuprins de toată mânia, durerea şi frustrarea de a pierde tot ce am mai drag pe lume. Recit poezia, iar şi iar, cu glas puternic şi ferm. O aud pe Pearl îngânând o rugăciune, cu vorbele înecate de lacrimile pe care le varsă pentru Ziggy şi pentru ceilalţi pe care Moartea nu i-a ocolit. "

Energia care ne inundă trece în trupul firav al lui Wisty. Singurul bec din odaie pâlpâie şi se sparge. Degetele mă ard de scânteia puterii vindecătoare.

Când valul de energie se retrage, mă uit temător la Wisty. îmi ţin răsuflarea, aşteptând să văd efectele puterii mele, culoarea năvălindu-i în obraji, eternul ei zâmbet ironic, emanaţia propriei sale magii. Trebuie să fi funcţionat. Am *simţit-o.*

Dar Wisty nu se mişcă. Nici măcar nu sunt sigur că respiră.

Pulsul mi-o ia la goană. Parc-ar fi... moartă deja. Pearl mă priveşte cu ochi mari, neliniştiţi. Dacă ritualul pe care l-am făcut a ucis-o pe Wisty, în loc s-o salveze?

Iar apoi, când sunt pe cale să abandonez orice speranţă, pleoapele surorii mele tremură şi se deschid.

Nu ştiu la ce mă aşteptam — luciditate, poate? Magia nu i-a redat lui Wisty vigoarea şi strălucirea.

N-a vindecat-o complet, dar, totuşi, ceva s-a schimbat. Ochii ei, năuci şi febrili, mă sfredelesc.

Şi nu mai au conturul roşu.

— Wisty! exclam, strângând-o prea tare, într-o îmbrăţişare pe care n-o pot opri.

— Bună, Whit, tuşeşte ea. Sunt... bine.

Capitolul 11

Lacrimi îi curg pe obraji. îmi vine şi mie să plâng, de uşurare. După acest mic efort, Wisty îşi pierde din nou cunoştinţa. Dar nimic nu poate altera bucuria pură care mă cuprinde. Ştiu deja că va birui.

Am puterea de â vindeca. Mă simt invincibil.W*isty*

E FRIG. FOARTE, FOARTE FRIG.

Sunt înfăşurată în pături, dar sunt îngheţată ca o bucată de carne într-un camion frigorific: până-n măduva oaselor. Aerul are un gust stătut şi reciclat, dar nu pot să-mi înalţ capul ca să cercetez încăperea.

Văd şi acum ca prin ceaţă, dar devin brusc conştientă de o prezenţă lângă mine. Tresar. Adrenalina îmi năvăleşte în cap când trupul meu trimite semnalul de alarmă: Străin, întuneric. încăpere claustrofobă. Mulţi oameni care mă vor moartă. Si unde-i fratele meu?

Mijesc ochii, încercând să-mi concentrez privirea.

E doar o fetiţă, îmi dau seama uşurată. Stă cu

ochii lipiţi de mine şi un zâmbet mic pe faţa-i murdară. Are o frumuseţe stranie şi, preţ de o clipă, îmi trece prin minte că ar putea fi un înger.

Apoi văd scânteierea cuţitului ei.încerc să mă feresc, dar trupul nu mă ascultă. Mă simt paralizată. încerc să strig după ajutor, dar nu reuşesc decât să scot un geamăt răguşit, gâlgâit. Copila ridică o sprânceană amuzată. *Sunt drogată,* mă gândesc. M-*a drogat şi e pe cale să mă taie în bucăţi.*

înaintează spre mine. Neştiind ce altceva să fac, îmi încleştez pe pături degetele albite de panică. Un scâncet îmi scapă de pe buze.

— Caaalm, zice fata, apropiindu-şi ochii rotunzi şi cenuşii de faţa mea.

Sunt aproape hipnotici. Sunt încă speriată, dar mă liniştesc imediat. Fata stă lângă mine cu picioarele încrucişate şi începe să cioplească aşchii de lemn. Lumina palidă a singurei lumânări scânteiază pe lama cuţitului. încerc să domolesc sângele care-mi bubuie în creier şi, după un minut, copila ridică privirea.

— Aşa, deci, te-ai trezit în sfârşit. Ştii, lumea făcea pariuri că o să fii moartă înainte de răsăritul soarelui, zice ea cu nonşalanţă.

Mă holbez la această fetită morbidă, neştiind ce să cred despre ea.

— Când te-a adus aici, Whit a spus că nu ştie cât o să mai trăieşti. Dar datorită ajutorului meu, ţi-ai revenit.

— De unde...? Tuşesc, apoi o iau de la capăt: De

unde îl cunoşti pe fratele meu?

Corzile mele vocale sunt răguşite după atâta tăcere şi glasul îmi sună mai mult scâncit decât ameninţător, cum intenţionasem.E limpede că fata cu ochi mari nu pare speriată. Continuă să trăncănească la nesfârşit, înşirând tot ce ştie despre mine şi fratele meu — de pildă, cum sunt afişate feţele noastre pe toţi pereţii capitalei — dar nu reuşesc să mă concentrez la ce spune.

Inima mi se strânge când pomeneşte despre moartea părinţilor noştri, dar sunt prea amorţită de frig ca să pot înţelege mult mai multe, iar descrierile ei însufleţite despre podoabe de Sărbătoare periculoase, despre poemul tămăduitor şi sângele de pe străzi mă ameţesc.

Mă simt golită, de parcă tot sângele, toată energia, toată puterea... toată *magia* mi-au fost stoarse. Am *mâinile albastre,* e singurul lucru la care mă gândesc întruna.

De-aş putea să fac o mică magie ca să mă încălzesc, aş putea pricepe toate astea.

— Vino puţin aici, articulez, cu glas dogit, întrerupând tirada fetei.

Probabil că par complet nebună, căci puştoaica are aerul că nici nu-i trece prin cap să se apropie de mine în clipa asta.

— Haide. Vrei să scuip nişte sânge spre tine? Vino aici, o îndemn, şi ajută-mă să mă ridic.

Se apropie şovăitoare şi încearcă să împingă nişte cârpe sub mine, cu vârfurile degetelor, ca să

nu mă atingă.

în fine. Dacă o să mor, măcar să mă încălzesc niţel înainte.

întind degetul spre şemineu şi prind privirea sceptică a tovarăşei mele. Simt căldura cunoscută a unui impuls de furie. Asta e suficient. Un foc straşnic trosneşte în cămin si flăcările lui înalte de un metru încălzesc pe loc încăperea umedă.

Capitolul 12

— Da! las să-mi scape un mic strigăt de victorie.

N-oi fi eu vindecată de tot, dar puterea magică îmi revine. Fata e vizibil impresionată.

— Uau! se minunează ea, făcându-mă să mă simt mult mai mândră decât ar fi cazul, pentru un simplu foculeţ. Chiar eşti vrăjitoare!

— Da, una înfricoşătoare, fetiţo, îi răspund şi zâmbesc satisfăcută, deşi mă prăbuşesc deja între zdrenţe, epuizată.

Norocul tău că n-ai încercat să foloseşti cutitul ăla.

Fata zâmbeşte.

— E pentru tăiat vreascuri de foc. N-aveam de gând să te ciopârţesc.

Degetele ei dansează sarcastic pe mânerul armei.

E Sărbătoarea, în definitiv, spune.Whit

AZI-DIMINEAŢĂ AM PORNIT la drum, luând iarăşi înfăţişarea lui Brandon Michael Hatfield, încă entuziasmat de miracolul revenirii lui Wisty şi încrezător că pot să-i păcălesc pe cetăţenii bogaţi şi risipitori din capitala Noului Ordin să-mi arunce nişte mărunţiş, măcar cât să-mi arăt recunoştinţa faţă de Needermani. Dar, după trei ore într-o intersecţie circulată din centrul de afaceri, doar cu o mână de monede drept recoltă, îmi pierd speranţa.

îmi dau seama că de fapt n-am prea văzut trecători de ceva vreme. Azi-dimineaţă, prin faţa mea s-au perindat hoarde de oameni de afaceri (nu contează că ochii lor goi au privit direct prin mine), dar acum, în preajma prânzului, când micul meu colţ ar trebui să fie luat cu asalt, nu trece

aproape nimeni.

Rotindu-mi privirea, observ că, în afară de vânzătorii ambulanţi plictisiţi, sunt, de fapt, singura persoană din zonaasta. Un ziar zboară peste stradă, ca o frunză dusă de vânt. E atât de linişte, încât ai putea auzi greierii.

Mă ridic, neliniştit. Mă aflu în centrul celui mai agitat loc comercial din toată capitala. Oare am fost atât de cufundat în gândurile mele mohorâte încât n-am observat că pe-aici se întâmplă ceva ciudat?

Apoi aud râsete în josul străzii şi, cu coada ochiului, observ doi bărbaţi veseli, elegant îmbrăcaţi, strecurându-se pe o stradă lăturalnică.

Mânat de curiozitate, pornesc agale după ei, lăsându-mi pancarta de carton în praf.

Dincolo de colţul străduţei, dau peste ceva cu totul neaşteptat.

Mirosul mă izbeşte primul.

Mirosul acela. O duhoare ameţitoare de carne arsă

şi păr pârlit pluteşte în aer, împreună cu o dâră de fum negru.

Tuşesc, cu ochii lăcrimând. E aproape insuportabil.

La început nu înţeleg de unde vine. Nu văd decât un grup mare de cetăţeni ai Noului Ordin, majoritatea oameni de afaceri, îmbrăcaţi la patru

ace şi încălţaţi cu pantofi cu tocuri înalte, care strigă veseli, distrându-se, după toate aparenţele, la un fel de întrunire în timpul pauzei de masă.

Apoi văd ce se află în centrul atenţiei tuturor. în mijloc, legat de o ţepuşă, e ceva ce pare a fi o halcă de came, încă fumegând.Masa de came înnegrită de pe frigare nu-mi dă de gândit la început. Mintea mea nu poate face legătura între *asta şi* o fiinţă umană, în came si oase.

Şi apoi văd un smoc de păr agăţat de un scalp carbonizat şi mă apucă ameţeala.

Nu e o întrunire. E arderea unei vrăjitoare.

Gâtlejul mi se usucă şi sunt paralizat de groază. Auzisem zvonurile, dar nu-mi imaginasem niciodată că ar putea exista asemenea oameni. Vreau să spun că bărbaţii şi femeile care formează grupul din faţa mea — gloata — arată atât de normal! Adepţii Noului Ordin, da. Mai bogaţi decât majoritatea, cu siguranţă. Dar, totuşi, arată ca nişte oameni obişnuiţi pe care-i vezi în capitală zi de zi, oameni cu familii şi slujbe. Oameni cu un strop de compasiune, negreşit.

Până când le observi ochii pustii.

Cine ştie cine-a fost această femeie osândită sau dacă >

măcar a avut vreo putere magică? Noul Ordin, cu flamurile lui roşii care acoperă Lumea de Sus, se desfată cu sânge.

Aceştia sunt copiii lui.

în sfârşit, percep realitatea în lumina ei crudă. Inima îmi bubuie. Mă năpustesc, împleticindu-mă,

spumegând de furie şi de îndârjire.

— încetaţi! strig şi mi se pare incredibil de insuficient.

Dar ce mai e de spus?

Am ajuns prea târziu, desigur.

Capitolul 13

Apoi o spaimă profundă îmi strânge inima cu degete de gheaţă şi îmi smulge răsuflarea din piept. Ţipetele pe care le aud acum nu sunt ale femeii; sunt ţipetele oribile ale unei gloate dezlănţuite. Pentru că acum toţi se întorc. Grupul înnebunit se întoarce de la rămăşiţele carbonizate ale bietului suflet legat de stâlp.

Şi se îndreaptă spre *mine.*Whit

TIMPUL SE OPREŞTE şi fiecare muşchi al corpului mi se încordează, când năvălesc cu sutele asupra mea, ca nişte pi- ranha însetaţi de sânge, gata să mă ciugulească până la os.

— Nu cumva eşti... Brandon Michael Hatfield? mă întreabă o femeie, cu o undă de veneraţie în glas.

Răsuflu prelung, încuviinţând din cap. Uitasem de vrajă, însă uşurarea mea nu durează decât o secundă, căci următorul lucru pe care îl aud e un fluierat. Zăresc cu coada ochiului o camionetă care opreşte, dar tocmai când să-mi dau seama ce înseamnă de fapt cuvintele vopsite pe ea — ECHIPA DE SALUBRIZARE A N.o., unde *salubrizare* înseamnă *eliminare...* adică unul dintre Detaşamentele Morţii aflate sub comanda Unicului, un baston de cauciuc mă izbeşte în tâmpla dreaptă.

îmi recapăt vederea tocmai la timp ca să observ cum o cizmă cu vârf de oţel intră în contact cu abdomenul meu. Tot aerul îmi iese din plămâni şi am senzaţia că-mi scuip un rinichi.Sau toate intestinele groase şi subţiri.

Mulţimea freamătă şi se vânzoleşte în faţa mea, în timp ce un bărbat cu o mustaţă neagră şi unsuroasă şi buze subţiri, liderul grupului, după toate aparenţele, mă apucă de păr, apropiindu-şi ochii săi reci de faţa mea.

— Prin dispoziţia Unicului, scuipă el, citind o hârtie cu aspect oficial, toate scursorile vor fi îndepărtate de pe aceste străzi ale Disciplinei, inclusiv cei care practică artele interzise, acei indivizi numiţi înainte *celebrităţi* şi toţi cei care reprezintă o ameninţare pentru Noul Ordin. Se încruntă, privindu-mi atent masca de Brandon Michael Hatfield, cu trăsături cizelate — aparent aproape la fel de ofensatoare ca adevărata mea identitate: Şi aici te încadrezi şi iu, lepădătură.

Reuşesc să adun destulă flegmă ca să-l împroşc bine, drept răspuns, ceea ce voi regreta, probabil, în următoarele cinci secunde.

Ceilalţi soldaţi ai Detaşamentului Morţii
înaintează si » » » * >

acum începe adevărata distracţie.

Unul îmi forţează mâinile la spate, în timp ce alţi doi îmi frământă pe rând faţa, ca pe-un aluat de pizza, stropit cu bulion din nasul meu. Lucrurile

se succed prea repede ca să percep durerea fiecărei răni, dar, când mă răstoarnă pe spate, simt efectiv cum umărul mi-e dislocat. Mă străfulgera o durere vie, ca o lamă de topor.

VRĂJITOR & VRĂJITOARE: FOCUL

Aş putea încerca să arunc o vrajă ca să-i ţin la distanţă, dar ceva îmi spune că o să am o viaţă mult mai grea dacă află cine sunt cu adevărat. încerc să-mi abat atenţia de la potopul de pumni, dar privirea mea nu găseşte decât gloata însetată de sânge, dincolo de cercul soldaţilor.O femeie cu o etolă de nurcă, rujată strident, le strigă:

— Lichidaţi-l!

Şi imaginea cadavrului vrăjitoarei îmi vine în minte.

Nu sunt pregătit să fiu „lichidat", deocamdată. Chiar dacă pe Tărâmul Umbrelor mă aşteaptă Celia. Gândul la ea e ca o nouă lovitură în stomac, dar e de-ajuns să-mi imaginez zâm- betu-i dulce, căldura ei — si să-mi amintesc exact *cine* mi-a luat-o — ca să-mi vină în minte câteva formule magice de răzbunare.

Nu mai am altă şansă acum decât să mă bizui pe vrăji, ceea ce e destul de, mă rog, *stresant*, având în vedere că trucurile mele n-au prea funcţionat în ultimul timp.

Celes, s-ar putea să te văd mai repede decât credeam.WHit

NU SUNT DECÂT UN TERCI însângerat în clipa asta, dar arunc spre aceste brute fiecare fărâmă de magie care mi-a mai rămas. Bâigui incantaţii, blesteme şi poeme, căznindu-mă să invoc toate forţele negative pe care le pot mobiliza.

Şi e cam... înfricoşător.

Simt o energie negativă crescând în mine şi devenind o forţă care trebuie să iasă şi să-şi găsească o ţintă. Termin cu un poem care mi s-a părut întotdeauna sinistru:

— „S-au *stins ochii scânteietori, glasul sonor, pasul sprinţar; în locul lor, ochi înrobiţi şi glas şi mâini şi paşi de sclav. Abur de vin în răsuflare, obraz buhăit de nesaţ, trup măcinat de pofte,*

Plămâni în putrefacţie, stomac mâncat de cancer şi arsuri, Oase reumatice, intestine colcăind de scârnăvie...[nl]

[1]*A Hand Mirror* („O oglindă”) de Walt Whitman.înainte să apuc să termin poezia lui Wallace Shipton, echipele Noului Ordin se apleacă şi îşi vomită prânzul peste cizmele negre şi lucioase, iar de pe buzele cetăţenilor ţâşneşte sânge, pătându-le veşmintele de soi.

— Pesta Sanguină, bolborosesc, cu buzele tumefiate. Sunt toţi contaminaţi!

Când înregistrează ce spun, cetăţenii şi oamenii Noului Ordin, cuprinşi deopotrivă de panică, încep să se încaiere. Mă îndepărtez, şchiopătând, de acest haos, chiar înainte să înceapă bătaia. Soldaţii şi oamenii de afaceri se bat ca nişte câini, sărind unul la gâtul altuia.

Mă opresc o clipă la colţ, ascultând ţipetele venite dinspre uliţă. Sunt măcinat de remuşcări că am provocat şi mai multă violenţă: nu asta era intenţia Profeţiilor, sunt sigur. Stau pe gânduri dacă să mă întorc să-i salvez pe toţi.

Dar apoi mă gândesc la biata bucată de came carbonizată legată de stâlp şi inima mi se împietreşte odată cu înţelegerea amară a lumii în care trăim. N-au decât să se omoare între ei.

Capitolul 15

îmi lepăd masca în timpul mersului. Dar, cumva, tot nu mă simt eu însumi. ***Wisty***

AFARĂ, SOLDAŢII OCUPAŢIEI Noului Ordin continuă să brutalizeze poporul neputincios. Dar în bordeiul subteran al familiei Neederman, în lumina lumânărilor, spiritul Sărbătorii ne încălzeşte sufletele. De mult n-am mai simţit, Whit şi cu mine, ceva care să semene cu căldura spirituală.

Mama May ne învăluie pe toţi într-un zâmbet larg şi bate într-o găleată, vestind că masa e gata. Un murmur agitat străbate încăperea.

— Haideţi, haideţi! Adunaţi-vă toţi! strigă Mama May, emoţionată. în seara asta avem un Ospăţ foarte special. Ceva ce n-am mai mâncat de aproape o lună: came.

Un strigăt de bucurie se înalţă din grup şi membrii flămânzi ai familiei Neederman se aşază în cerc pe podea, privind în sus, nerăbdători.

Mama May scoate la iveală doi porumbei prost jumuliţi, sfrijiţi ca nişte vrăbii. Parcă ar fi resturile de la masa altei familii. Mă uit la Whit cu înţeles.— Arată delicios, mamă, spune Pearl apăsat şi toată lumea murmură aprobator, de politeţe.

Mama May îşi sărută fiica pe creştet şi începe să taie
carnea. Ştiu că ar trebui să fiu recunoscător si ştiu că ar trebui
să le onorez tradiţia, dar văd tristeţe în toţi aceşti ochi mari şi argintii şi foame pe aceste feţe supte, chinuite, şi eu...

Nu pot. Să accept.

Dau să spun ceva, dar Whit îmi aşază o mână pe braţ şi clatină din cap. Se poartă ciudat şi e prost dispus de când s-a întors de la cerşit. Şchiopăta şi sângera, dar n-a vrut să-mi spună de ce. De fapt, n-a adresat aproape nicio vorbă nimănui toată seara. Sunt pe cale să-i spun că strică atmosfera Sărbătorii, dar apoi... face un lucru minunat. Cu o mişcare din încheietură, avem chifle grase, cu unt din belşug, şi cartofi piure plini de smântână. Un curcan uriaş tronează în mijlocul cercului, alături de o supă-cremă de porumb pe pat de fasole verde.

Şi plăcintă! Mere, dovleac, arahide. Aş putea mânca numai plăcintă tot restul vieţii.

Copiii încep să vorbească toţi deodată şi adulţii

au un aer năucit, de parcă nu le vine să creadă.

îl privesc radioasă pe Whit, dar el nu zâmbeşte. Se uită la Pearl, care continuă să-şi taie carnea tare de porumbel din farfurie, cu gura strânsă în acel mic nod, aşa cum o văd adesea.

Nimeni nu se atinge de nimic, până nu dă Mama May semnalul, şi îmi dau seama că Whit e la fel de neliniştit ca mine.

Dar faţa rotundă a Mamei May străluceşte, lumina lumânărilor îi joacă în ochi şi zâmbetul ei larg mă linişteşte.

— Nu vă pot spune ce mult înseamnă asta pentru familia noastră. Am pierdut atât de mult. Mama May priveşte împrejur, la fiecare copil cu obrajii supţi, şi trage aer adânc în piept: Vreau să ştiţi toţi că acesta este cel mai grozav Ospăţ pe care l-am avut vreodată.

Mă gândesc la Sărbătorile trecute, cu mâncare pe care n-am gustat-o cu adevărat şi cadouri pe care nici măcar nu mi le amintesc. La cum scurtam timpul petrecut cu familia, ca să fac una sau alta. Strâng mâna fratelui meu.

Capitolul 16

Şi pentru noi, şoptesc.*Wisty*

DUPĂ CINĂ, WHIT insistă întruna să plecăm, să-i părăsim pe Needermani.

Mă uit la el cu gura căscată:

— *Acum?* Nu vorbeşti serios. E Sărbătoarea! îşi frământă buza.

— Wist, n-ai mai ieşit de multă vreme. Nu ştii cum e. Situaţia e tot mai periculoasă.

Ceva e schimbat în glasul lui, dar nu-mi dau seama ce. îşi fereşte privirea, dar strânge deja lucrurile noastre.

— Păi, înseamnă că acum sunt mai mulţi soldaţi N.O. ca oricând, nu? spun, arătând spre afară. în plus, nici nu m-am vindecat bine.

încerc să par firavă. E o mică manipulare să fac apel la experienţa mea extremă, dar ce spun e, oricum, adevărat.

Nu *putem să ne bucurăm măcar încă un pic de această iluzie de Sărbătoare fericită?* spun ochii mei rugători.Whit pufneşte şi se îndepărtează cu paşi mari, dar ştiu că am mai câştigat puţin timp.

Totuşi, mai târziu, în vreme ce Needermanii fac schimb de cadouri, aproape că-mi doresc să fi plecat, ca să nu tulburăm intimitatea momentului lor de familie.

Whit şi cu mine încercăm să-i lăsăm singuri, aşa că stăm deoparte şi spălăm vasele, dar e greu să nu ne holbăm la darurile pe care şi le-au pregătit unul altuia: podoabe de metal pe care le-au dezgropat în timp ce căutau cele necesare traiului, pietre şlefuite, beţişoare de tobă, cioplite manual din resturi de lemn... Mi se strânge inima când îmi vine brusc în minte darul pe care mi l-a făcut mama cândva.

Tocmai atunci, Pearl Mărie vine în fugă la noi, toată un ghem de emoţii. Ne întinde fiecăruia câte un sac de gunoi legat cu sfoară. îl iau pe-al meu, ridicând o sprânceană spre Whit.

— Ce mai aşteptaţi? Căderea Noului Ordin? Deschideţi-le odată! scânceşte Pearl.

Pe fundul fiecărui sac uriaş de gunoi se află un singur fir de beteală argintie. Nu prea ştiu ce să fac cu ea, dar ochii lui Pearl sclipesc în aşteptare şi faţa lui Whit se luminează. Nu l-am mai văzut zâmbind atât de larg de când... ei, bine, de

dinainte să fim răpiţi prima oară.

— Mersi, puştoaico. înseamnă tare mult pentru mine, zău.

După felul în care se comportă Whit, e limpede cât de nepreţuit este pentru Pearl acest obiect ciufulit şi cât de greu trebuie să-i fi fost să renunţe la el.

— Da, păi, m-am gândit că ţi-ar prinde bine puţin sclipici la mutra aia urâtă, zice Pearl, cu o mină serioasă.

— Vino aici, şmecherie! ţipă Whit, ridicând-o şi azvârlind-o în aer.

Pearl râde, cu râsul ei subţire ca un ţipăt de hienă, şi e aproape ca şi cum am fi o familie. Dintr-odată, mi-e atât de dor de părinţii mei încât aproape îi simt în încăpere cu mine. Eram împreună, nu demult, dar parcă a trecut deja o veşnicie de când nu le-am auzit vocile.

Voci pe care Unicul le-a amuţit pe veci.

înainte să mă întorc cu spatele, Mama May zăreşte lacrimile fierbinţi şi sărate ce-mi curg pe obraji. Braţele ei puternice mă învăluie într-o strânsă îmbrăţişare.

— Ştiu cum e, draga mea. Totul se schimbă, iar în timpul Sărbătorilor e cel mai greu. Atâtea tradiţii pierdute, atâţia oameni care au murit. Pe vremuri, era perioada când ne strângeam laolaltă, când eram buni cu vecinii. îţi vine să crezi că n-am

putut găsi nici măcar un loc unde să ne putem întâlni să citim legendele Sărbătorii? E o ruşine, asta e.

îşi trece absentă degetele prin părul meu în timp ce vorbeşte, aşa cum am văzut-o făcând cu copiii ei. în general urăsc să-mi atingă cineva părul, dar e neaşteptat de liniştitor să-i simt mâinile puternice masându-mi scalpul. Mă simt în siguranţă.

— Dar sala de ceremonii? Acolo mergea mereu familia mea să asculte legendele, spun, plimbându-mi mâna peste coada netedă pe care Mama May a reuşit s-o facă din părul meu încâlcit.

— E mult mai rău in ultimul timp, explică Hewitt, apro- piindu-se împreună cu Whit. Ne dă fiecăruia câte o farfurie încărcată de plăcintă. Oricine e prins că ar crede într-o putere mai mare ca a lui, e strivit. După execuţia din piaţă de luna trecută, sala de ceremonii a rămas pustie.

Mama May clatină din cap şi pune deoparte, neatinsă, bucata ei de plăcintă.

— în plus, spune ea, nu mai poţi găsi pe nimeni care să ridice glasul împotriva lui, darămite oameni care vor să se roage pentru zile mai bune.

Ochii i se umplu de lacrimi. Pearl trage de rochia murdară a mamei sale:

— Nu plânge, mamă. Uite ce ne-a adus Dumnezeu, oricum. .. doar boală şi moarte. Unicul

e singura fiinţă care controlează lumea asta în vreun fel.

Mama May icneşte de spaimă la auzul numelui interzis, dar Pearl continuă:

Capitolul 17

Cine ştie? Poate că Unicul *este* Dumnezeu.— CE ZICI DE EA? îi spune Cel Care Este Unicul tânărului din spatele lui, cu ochii încă lipiţi de micul monitor. în timp ce alţii putrezesc măcinaţi de boală, ca şobolanii din canale, Darul încă triumfă.

Tânărul protejat al Unicului oftează şi traversează camera cu paşi mari. Cizmele lui soldăţeşti lustruite răsună pe podeaua de metal. E destul de înalt, n-are mai mult de şaptesprezece ani, iar ţinuta lui dreaptă şi expresia ursuză a buzelor sale strânse indică o educaţie strictă, printre cei foarte bogaţi. Zâmbetul lui fermecător şi dinţii albi, perfecţi, fac din el întruchiparea curăţeniei şi optimismului Noului Ordin. Cu părul de un blond aproape alb, pieptănat riguros pe spate, cu ochii azurii, aproape translucizi, şi

pomeţii proeminenţi, pare făcut din sticlă: tăios şi incolor. Frumos, dar dur. Rece.

Numele lui e Pearce.

Pearce supraveghează şiruri peste şiruri de monitoare care se aprind în tumul de control, arătând fiecare colţ alcomplexului. Cu o apăsare de tastă, Unicul poate incinera pe oricare dintre copiii din imagine. Face asta adesea ca să se amuze, în după-amiezile plictisitoare.

Dar acum atentia Unicului se concentrează la alt monitor:

unul care înfăţişează o scenă de la marginea capitalei.

Pearce se uită peste umărul Unicului la grupul de indivizi murdari care-si trec din mână-n mână lumânări, într-o odăiţă umedă şi rece.

Fata e acolo, *aleasa* nepreţuită a Unicului, în mijlocul lor.

Vie.

Pearce urmăreşte privirea Unicului către focul care trosneşte într-un colţ.

— E doar o scânteie, spune soldatul cu dispreţ.

— Ah, dar puterea unei singure scântei! Unicul zâmbeşte amuzat. Nu ţi s-a părut chiar aşa de uşor, din câte-mi amintesc, punctează el. Văzând că Pearce tace ursuz, Unicul îşi drege glasul. Trebuie s-o spun: încep să-mi cam pierd răbdarea, declară el nonşalant, de parcă ar vorbi despre vreme sau despre bilanţul morţilor în rândul civililor. N-am fost destul de clar când am spus că vreau să fie

capturată?

— Detaşamentul şi potăile sunt pe drum, răspunde Pearce, rece şi sigur pe sine.

Unicul strânge din buze.

— A, deci trebuie să înţeleg că ai angajat în mod demonstrativ nişte idioţi incompetenţi să facă treaba pentru care te-am adus *anume* aici?

Pearce îşi trece degetele prin păr, frustrat. Problema e că gândul de a se apropia de Wisty Allgood îi stârneşte emoţii profund conflictuale — iar el nu prea e obişnuit să simtă emoţii.

— N-am putea s-o omorâm, pur şi simplu? sugerează Pearce.

Cuvintele îi ţâşnesc de pe buze înainte să le poată opri. Unicul ridică o sprânceană şi Pearce îşi dă seama de gafa sa grosolană.

— Ar fi mai uşor, mai rapid, se grăbeşte el să explice. în absenta Darului, nu va mai exista nicio ameninţare. Vom avea toată puterea din lume.

Unicul se ridică în picioare şi îl priveşte de sus pe Pearce, de parcă l-ar vedea pentru prima oară. Gura i se strâmbă într-o grimasă amară. Apoi, fără un cuvânt, Unicul îi trage o palmă grea peste faţă. Băiatul face câţiva paşi în spate, împle- ticindu-se, sub lovitura care lasă o rană adâncă în obrazul neted, acolo unde îl atinge inelul tăios al Unicului, cu însemnele Noului Ordin.

Stropii de sânge cad pe podea, ca nişte

exclamaţii vii şi aprinse, dar Pearce nu scoate un sunet, iar maxilarul său rămâne încleştat, sfidător. în definitiv, în scurta lui viaţă a avut parte de tratamente mult mai rele.

— Ai început să te bâlbâi, băiete. Cred că vrei să spui că eu voi avea puterea, nu-i aşa? punctează Unicul, cu glas monoton. Şi nu văd o ameninţare prea mare, zău. Mai degrabă un joc interesant pe care-1 jucăm cu toţii.

Unicul se întoarce cu spatele la Pearce, dându-i de înţeles că se poate retrage, şi îşi îndreaptă din nou atenţia spre monitor. Pearce simte o cunoscută furie încălzindu-i obrajii şi urechile şi coborându-i până în vârful degetelor.

Există pe lume o singură persoană pe care o urăşte mai mult decât pe vrăjitoare.

Tânărul soldat întinde şovăielnic o mână spre Unicul. Dacă are destulă tărie, dacă e în stare, e cea mai bună ocazie, încă un centimetru sau doi şi poate să atingă ţeasta aceea netedă, pleşuvă, poate să vadă cum pielea se desprinde de craniu şi trupul se prăbuşeşte.

Cu mâna tremurând, ezită.

Unicul se întoarce brusc şi, în acelaşi timp, Pearce sare în sus, sufocat parcă de strânsoarea unei menghine invizibile.

— Ne cam pripim, nu-i aşa? Unicul râde ca un maniac. Cauţi deja finalul jocului?

Pearce e suspendat la câţiva centimetri

deasupra podelei, cu picioarele atârnând. Faţa îi devine curând stacojie şi pătată.

— N-aţi fi în stare, bolboroseşte el.

Ochii Tehnicolor ai Unicului sclipesc de răutate, în timp ce-1 ţine pe Pearce în aer, într-un ştreang invizibil.

— După cum ştii prea bine, dragă băiete, nu m-aş da în lături de la nimic ca să-i educ pe cei care nu-mi înţeleg pe deplin autoritatea.

Pearce priveşte peste umărul Unicului, gândindu-se că abia zăreşte crestele albe ale munţilor, batjocorindu-1 din depărtare. Moşia Regelui Vrăjitor. N-ar fi trebuit să plece.

Chiar în clipa în care îşi pierde cunoştinţa, Pearce e brusc eliberat din strânsoare şi se prăbuşeşte pe podea.

— Aşadar, zice domol şi răspicat Unicul, aplecându-se deasupra lui. Adu-mi fata.

Ochii lui mocnesc de furie si scânteiază ameninţători.

— Te rog.

Gâfâind de efort, Pearce se ridică în picioare. Venindu-şi în fire, salută, se întoarce pe călcâie şi se îndreaptă spre uşă cu paşi mari, cât poate el mai siguri.

— Şi, Pearce? spune Unicul când tânărul e cu un picior afară din încăpere.

Pearce se opreşte în prag, cu nervii zbâmâind

de încordare.

— Nu uita cine te-a făcut ceea ce eşti. Dacă vrei să te duci înapoi în munţi, pot să-ţi iau fiecare fărâmă de putere pe care ţi-am dat-o.

Capitolul 18

Trupul lui Pearce se crispează, dar nu se întoarce. îşi atinge obrazul şi îl găseşte încă umed de sânge. Muşcându-şi limba să nu ţipe, îşi îndreaptă spatele, îşi şterge mâna de clanţă şi pleacă s-o caute pe Wisty Allgood.Wtot

SUNT UN FUGAR, cel mai căutat criminal. Chipul meu e lipit pe fiecare zid, pe fiecare stâlp de felinar din capitală. Să mă scol la cinci dimineaţa, să hoinăresc prin oraşul plin de soldaţi, să folosesc o bucată mare din Magia mea ca să-mi transform braţul într-o secure, în văzul tuturor, şi să dobor un pom în mijlocul Parcului Ţării de Sus, într-o zi de Sărbătoare interzisă, este, probabil, unul dintre cele mai prosteşti şi mai riscante lucruri pe care le-aş fi putut face, în
situaţia de fată.

Nici măcar nu-i un pom mare. E puţin cam rar

în spate şi foarte înclinat spre stânga, dar expresia de pe chipul surorii mele, în timp ce-i împodobeşte crengile cu beteală ciufulită, împreună cu Pearl, a meritat din plin efortul.

— Pearl nu mi-a spus prea multe încă, dar ochii îi strălucesc de emoţie. Se uită la Wisty şi face semn cu bărbia în direcţia şemineului:Straşnic foc ai mai aprins aici! Arde deja de aproape două zile.

Wisty zâmbeşte larg — venind de la Pearl, e un adevărat elogiu. Vreau să mă bucur de moment alături de ele, dar când aud de foc, îmi revine în minte acel cadavru carbonizat. Mă

ia cu ameţeală.

Wisty îmi observă grimasa şi se uită nedumerită la mine. Oricât aş vrea să-i povestesc despre ce-am văzut, îmi doresc, mai mult ca orice, să uit şi să-mi duc sora departe de capitală.

Wisty, pe de altă parte, vrea să profite cât mai mult de această Sărbătoare.

Ne face cu ochiul, mie şi lui Pearl, şi, într-o clipă, podoabele sparte, aşezate de-a valma pe ramuri, se transformă într-un curcubeu de beculeţe pâlpâitoare. Culorile lor strălucesc în odaia întunecată. Fluier apreciativ şi ceilalţi Needermani se adună, în exclamaţiile de uimire ale copiilor.

îi zâmbesc lui Pearl, dar faţa ei micuţă e o mască.

Mama May îşi drege glasul:

— Pearl Mărie, nu mai ştii să te porţi? Cum spui?

Ochii mari şi cenuşii ai lui Pearl sunt solemni.

— E grozav, foarte frumos şi aşa mai departe. E minunat. Pearl Mărie ne priveşte acuzator: Dar

dacă sunteţi cine susţineţi, dacă aţi venit să ne salvaţi, nu puteţi să faceţi *mai mult*?

— Pearl, intervine mama, cu o undă de furie în glas. îmi pare rău, Wisty, e doar supărată. După moartea lui Ziggy şi toate celelalte...

— Da, mamă, ne-au dat nişte podoabe sclipitoare. Dar eu am muncit mult pentru bucăţile alea de sticlă spartă. *Ea* pentru ce a muncit vreodată?

Wisty stă cu privirea pironită în podea. O cuprind cu braţul pe după umeri.

— Da, Ziua Ospăţului a fost grozavă, continuă Pearl, dar mâine iar o să ne fie foame, şi poimâine. Ne pot aduce tuturor căldură noaptea? Căldură şi siguranţă? întreabă fetiţa. în *fiecare* noapte?

Nimeni nu scoate o vorbă. întreaga încăpere a amuţit. Ochii lui Pearl Mărie ne sfredelesc, acuzatori.

în clipa următoare, pământul se cutremură ca de-o explozie şi uşa de lemn se prăbuşeşte în ţăndări. Un număr ameţitor de recruţi ai Detaşamentului Morţii invadează spaţiul, călcându-se pe picioare cu cizmele lor negre care mişună ca nişte şobolani şi îndreptându-şi armele spre frunţile noastre.

începusem să mă simt prea bine pentru o clipă. *Asta* seamănă mai mult cu viata mea.

Privesc înnebunit împrejur, căutând o armă sau o cale de scăpare, dar sunt prea mulţi soldaţi, prea

multe arme şi prea mulţi lupi cu colţii dezgoliţi şi ochii însetaţi de sânge, duhnind a came putredă.

Se lasă un moment de tăcere şi nimeni nu se mişcă. E ca şi cum Detaşamentul Morţii nu s-ar fi aşteptat să meargă aşa de uşor. Suntem nişte animale prinse în capcană, privindu-ne moartea în faţă. Unde putem fugi? Mintea îmi goneşte în ritm cu pulsul şi o simt pe sora mea lângă mine, încordată, gata să ţâşnească la un semn.

i »

Pearl pare hipnotizată de lupi. Trupul ei micuţ tremură din toate încheieturile.

— Du-te lângă Mama May şi nu te dezlipi de ea, îi şoptesc. Nu privi înapoi, doar *du-tel*

— Din ordinul direct al Celui Care Este Unicul — citeşte un recrut bucălat dintr-un catastif— membrii acestei familii vor fi arestaţi pentru faptele abjecte de a ascunde fugari extrem de periculoşi şi de a se deda la acele acţiuni şi lecturi interzise asociate cu ceea ce a fost cunoscut drept Sărbătoarea, şi vor fi pedepsiţi prin execuţie în Piaţa Disciplinei.

Needermanii par resemnaţi, printre lacrimi. Ştiau că ziua aceasta avea să vină.

— Frumos pom, spune sec un soldat, rânjind. Lemn solid, pin. Ar trebui să fie numai bun de spânzurătoare.

Soldaţii fac un salt înainte şi izbucneşte haosul. Needermanii par să fi dispărut şi, în locul lor, e un grup de şoareci care aleargă înnebuniţi de colo-

colo. Câţiva soldaţi încearcă să-i calce în picioare şi un băiat fobie ţipă îngrozit.

Wisty îmi face cu ochiul şi, într-o clipă, îmi aduc aminte că atunci când vine vorba de transformări, rozătoarele sunt specialitatea ei.

în haosul creat, reuşim să ţâşnim pe lângă soldaţi şi să urcăm scara şubredă către apartamentele distruse de deasupra, cu fiarele iadului pe urmele noastre. înnebuniţi, ameţiţi, urcăm în spirală, sus, tot mai sus. Nu m-am gândit ce facem când ajungem în vârf, dacă scara... se termină pur şi simplu.

Următorul nivel e complet devastat de bombe şi singurul lucru care ne desparte de fălcile însângerate, mârâitoare ale lupilor este un geam spart.

Unul dintre soldaţi râde când lupul lui trage de lanţuri.

— Aţi ajuns la capăt. Unde să mai mergeţi?

— Acum ar fi momentul pentru vraja vulturului, îi spun lui Wisty.

în mod obişnuit, acum ne-am metamorfoza lin în nişte creaturi înaripate graţioase, luându-ne zborul şi plutind deasupra oraşului înroşit de flamuri, lăsându-ne departe urmăritorii, mici pete negre în peisajul de la picioarele noastre.

Totuşi, iată-ne tot aici. Oameni.

Wisty oftează, frustrată.

— Mi se împuţinează puterea sau aşa ceva. De

parcă ar funcţiona asupra altora, dar nu şi asupra noastră.

Lipsiţi de orice vrajă, lipsiţi de orice altă posibilitate, o înhaţ pe Wisty şi împreună ne prăbuşim de la fereastra etajului patru, căzând, căzând...

Capitolul 19

Şi apoi, o bufnitură zguduitoare. ***Wisty***

NE RIDICĂM ÎN PICIOARE, tuşind, gâfâind, uşor răniţi, dar victorioşi.

Mă holbez, uluită, la mormanul enorm de gunoi care ne-a amortizat căderea şi o bătrână mă priveşte dând aprobator din cap, în timp ce se îndepărtează pe strada demolată, încercând să treacă neobservată. Un mic semn de sprijin şi solidaritate. Nu suntem singurii care se războiesc cu acest sistem nedrept. Soldaţii se apleacă pe fereastră, răcnind înjurături, dar n-au cum să ne prindă.

Atunci de ce rânjesc? Ridic privirea spre fereastră, mijind ochii. între soldaţi se zvârcoleşte o făptură mică şi furioasă. Au pus mâna pe Pearl Mărie. Se zbate, cu feţişoara aprigă şi hotărâtă, dar bărbaţii râd, smucindu-i braţele în toate părţile.

— — V-aţi uitat jucărioara, ne ia unul peste picior. Am putea să v-o aruncăm — o ţine pe Pearl, care ţipă, atârnată dincolo de fereastră — dar cred că deocamdată o s-o păstrăm. Ştiţi, ca să fie în siguranţă.Pe ea n-ai transformat-o? îmi şopteşte furios Whit.

— Credeam că i-am transformat pe toţi, răspund, iritată. N-avea cum să-mi scape!

— Probabil că s-a strecurat afară chiar înainte, oftează Whit. Era îngrozită de lupi. I-am *spus* să nu se dezlipească de Mama May şi să fugă. Va trebui s-o căutăm după ce ne recăpătăm energia şi organizăm forţele de Rezistenţă.

Whit se întoarce, iar eu ridic privirea. Văd faţa înnebunită a lui Pearl la fereastra spartă. Se zbate în ghearele atacatorilor.

— N-o s-o *părăsim,* declar apăsat.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Pe vremea Rezistenţei, n-am fi abandonat pe nimeni.

— Ce putem face? mă întreabă Whit, cu glasul gâtuit de emoţie. Ştii că ţin la puştoaică, Wist. Dar nu eşti în siguranţă aici... nu *suntem.* De-abia te-am recuperat şi nu sunt pregătit să te pierd din nou. Whit ridică privirea spre Pearl Mărie. Ne întoarcem după tine! strigă el. Promitem. Şi noi ne ţinem întotdeauna de cuvânt.

Apuc s-o văd încuviinţând din cap, curajoasă, în timp ce gardienii o târăsc de-acolo... şi coboară

iute scările, spre noi, presupun.

Înciudată, ţâşnesc în josul aleii de moloz, după fratele meu, cu şoarecii fugind în calea noastră. Gonim parcă de-o veşnicie, când mă întorc spre Whit, încă furioasă:

— Nu-i adevărat ce-ai spus.

Fratele meu se uită nedumerit la mine:

— Ce nu-i adevărat? N-am spus nimic.

— Ce i-ai spus lui Pearl Mărie când am fugit ca nişte laşi, când am lăsat-o acolo, la mila gealaţilor, răspund cu amărăciune. Ai spus că ne ţinem întotdeauna de cuvânt. Cui i-am făcut noi promisiuni, Whit? Celiei? Copiilor din Rezistenţă?

Mamei si tatei?

Whit se îmbujorează, dar rămâne tăcut.

Capitolul 20

De mare ajutor le-am mai fost, frăţioare. N-ar trebui să facem promisiuni nimănui, niciunei singure persoane şi mai ales nu acelei_copile lovite de soartă.W*isty*

— TREBUIE... SĂ... MĂ... OPRESC. O... să... vomit, spun, horcăind.

Mă opresc lângă un mic fast-food, iar fratele meu, care a ajuns deja departe, aleargă înapoi la mine. Se lasă înserarea şi nici măcar n-am ieşit din capitală, dar boala m-a slăbit mai mult decât vreau să recunosc.

Burgerul Unic pâlpâie într-o uriaşă reclamă luminoasă: UNICUL E VEŞNIC, CONSUMAŢI FERICIŢI. Stau aplecată, ţinându-mă de burtă, dar mă întorc să scuip în direcţia lui.

Ochii lui Whit sunt plini de îngrijorare.

— Te simţi bine, surioară? N-am nimic împotrivă să ne oprim şi să înnoptăm. Arăţi cam

stoarsă.

Scutur din cap:

— O să-mi revin. Trebuie doar să-mi trag sufletul. Ar fi drăguţ dacă am putea să zburăm sau ceva.

Puterea ta continuă să facă pe nebuna? se încruntă Whit la mine.îmi dau ochii peste cap.

— Ştiu, bine? A fost o prostie să-mi irosesc toată energia pe un foc nenorocit şi pe luminiţe colorate, chiar după ce am fost bolnavă, iar acum puterea mea e slabă şi bla-bla-bla...

— Nu, nu asta vreau să spun. Nu cred că boala îţi slăbeşte puterile. Acum mi se întâmplă şi mie. Şi am mai avut probleme cu vrăjile, pe când încă zăceai inconştientă. De vină e... aerul... de-aici sau ceva care le blochează.

— Uf! exclam, aşezându-mă pe bordură, lângă o maşină neagră înfiorător de scumpă, cu ambalaje de Burger Unic împrăştiate pe banchete. Deci, suntem în mijlocul unei capitale care mişună de Detaşamente ale Morţii, Unicul a pus o recompensă pe capul nostru şi *niciunul* dintre noi nu are strop de putere magică să ne scoată din încurcătură? Mi se pare mie, sau tocmai ai scos din joben un ospăţ şi ai tăiat un pom cu *braţul?*

Mimez gestul tăiatului şi lovesc din greşeală maşina neagră. Alarma porneşte şi vaietul ei străbate aerul neclintit âl nopţii. Adrenalina îmi năvăleşte în sânge şi alergăm să ne ascundem în spatele Tomberonului Burger Unic, dar nu e nimeni prin preajmă să reacţioneze şi curând urletul repetitiv se opreşte.

Whit îmi aruncă o privire iritată şi iese din spatele Tomberonului. Apoi reia direct conversaţia

de dinainte.

— Simţeam că am putere în pivniţa familiei Neederman şi m-am descurcat cât timp am rămas relativ aproape, dar cu cât ne îndepărtăm mai mult de acea energie pozitivă... e ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton şi am acum puterea unui ţânţar.

— Se pare că singura noastră şansă e să ne luăm puterea de la alţi oameni, zic.

— Ce vrei să spui?

Whit se uită la mine de parcă tocmai i-aş fi citit gândurile şi nu prea e în largul lui din cauza asta. Lumina pâlpâitoare a reclamei Burger Unic dă chipului său o culoare stranie.

— Uniţi suntem mai puternici, nu? Ating braţul lui Whit, gândind cu voce tare: Unicul poate fi învins doar de doi, de trei, de patru. Ai spus că o să ne întoarcem după Pearl, după ce refacem mişcarea de rezistenţă. Votez: încercăm să-i găsim pe Jamine, Emmet, Sasha, Jamilla — toţi cei cărora putem să le dăm de urmă — ca să ne ajute.

Whit clatină din cap ca şi cum ar fi pe cale să-mi dea o veste foarte proastă:

— Sunt toţi pe lista de persoane dispărute. Hewitt mi-a arătat o copie de care a reuşit să facă rost.

— Şi? îl provoc.

Glasul meu sună mai furios decât intenţionam.

— Şi, asta înseamnă că nu mai există nicio

Rezistenţă. Whit se scarpină la frunte, aşa cum face când e frustrat şi supărat. Se uită în ochii mei, cântărindu-şi cuvintele: înseamnă că probabil sunt morţi cu toţii, Wisty. Am mai rămas doar noi.

Fratele meu încearcă să-si controleze emoţia, să se tină tare. Oricine altcineva l-ar considera calm, resemnat. Dar eu sunt sora lui, eu îi aud tremurai uşor din glas, îi văd mica zvâcnire a muşchilor din jurul gurii. îşi aminteşte de ei.

Ştiu că se gândeşte la Janine şi cum a preluat ea conducerea Rezistenţei, cu nesfârşită compasiune şi pricepere, după ce Margo a fost ucisă, trimiţând alte şi alte echipe de salvare să scoată copiii din temniţe, deşi ploua cu bombe. Sau poate că-şi aminteşte cum se uita la el, privirea ei caldă şi iubitoare, pe care el se prefăcea că n-o observă niciodată, dar pe care o vedeam cu toţii, limpede ca lumina zilei.

Era sigurul care putea să treacă de carapacea ei. Dar poate că Noul Ordin a înfrânt-o, până la urmă.

Ca şi mine, Whit se gândeşte probabil la Sasha, cu părul lui negru şi cârlionţat, încăpăţânat ca un catâr, dar mai plin
de avânt revoluţionar ca oricine.

Sau la bunul, cumpătatul Emmet, uriaşul blând care-mi purta mereu de grijă când fratele meu nu era prin preajmă şi care mi-a spus că arăt grozav

chiar şi când mi-am tăiat tot părul, ca să mă feresc de radar.

îmi încrucişez braţele şi fac câţiva paşi, gândindu-mă la prietenii mei pierduţi. Simt cum durerea mea creşte şi mi se pune ca un nod în gât. Apoi mă întorc. Le datorăm mai mult de-atât. Mai mult decât să-i dăm uitării.

— Unicul e stăpân peste lista aia, corect? întreb, iar Whit încuviinţează. Sunt agitată, vorbesc mai repede şi mă plimb de colo-colo, deşi sunt moartă de oboseală după o zi întreagă de alergătură. Păi, doar pentru că *el* nu ştie unde se află, asta nu înseamnă că nu sunt în viată.

Fruntea lui Whit se încreţeşte, în timp ce se gândeşte la această posibilitate. Faţa i se zbate între speranţă şi înfrângere.

— Dar dacă Unicul nu-i poate găsi, cum să-i găsim noi? Ar putea fi deja oriunde.

Cuget un minut.

— Ultima oară când i-am văzut pe Emmet şi Janine a fost în conducta de abur subterană, după ce au aruncat în aer magazinul Garfunkel. înainte de-a ne despărţi, da? îl văd pe Whit cum ridică din umeri, dar pe chipul lui se aşterne îndoiala. Aşadar, continui, începem căutarea întorcându-ne acolo. Poate că au transformat locul în sediul noii Rezistenţe.

Nu e foarte probabil, dar nici imposibil, nu?

— Bine, căpitane Wisteria. Dacă spui tu că-i găsim, presupun că o să-i găsim. Whit mă loveşte cu pumnul în joacă, dar ştiu că încearcă să bagatelizeze importanţa unei astfel de reuşite. Vive *la Risistance!*

Face un tur energic în jurul parcării, gata să ţâşnească spre conducta de abur chiar acum.

— Numai că, Whit?! strig după el.

— Da?

— Nu sunt chiar pregătită să călătoresc o noapte întreagă prin bârlogul Noului Ordin. Cred că accept propunerea ta să găsim mai întâi un loc unde să înnoptăm.

Whit ciocăneşte în Tomberon. Duhoarea bolnăvicioasă de came stricată se răspândeşte împrejur. *O, nu, nici nu-mi trece prin cap să…*

— Ai o idee mai bună? mă întreabă atotştiutorul meu frate.

Se agaţă cu mâna şi îşi saltă piciorul peste margine, într-o mişcare graţioasă pe care până şi eu trebuie s-o admir. Whit a fost întotdeauna adetic, dar parcă, în săptămânile cât am fost despărţiţi, s-ar fi antrenat singur non-stop. A făcut muşchi, nu glumă, cum ar spune Celia.

Mă caţăr după el. Oricât n-aş vrea să-mi odihnesc capul printre gunoaiele cetăţenilor Noului Ordin, e ciudat de convenabil, la drept

vorbind. Oarecum poetic.

Pe deasupra, e un adăpost bun. Şi un loc ferit. Şi, după cum a descoperit deja fratele meu, plin de mâncare. Mă rog, dacă poţi să numeşti „mâncare” o bucăţică de chiftea friptă în baie de ulei, compusă din o sută de animale diferite şi care acum e aruncată într-un sac mototolit pe fundul unui Tomberon.

Whit îmi vede expresia şi ridică din umeri.

— Eu mor de foame, spune el, mestecând o bucată de Burger Unic Mare mâncat pe jumătate.

Patru cuvinte: *Dez Gus Tă Tor*.

Stomacul meu protestează sonor şi Whit zâmbeşte, întin- zându-mi punga.

— Sărbători fericite, spune fratele meu, cu gura plină.

Fără tragere de inimă, vâr mâna în pungă. Dar singurul
lucru pe care-1 găsesc e figurina de plastic a unui copil: Unicul, cu capu-i pleşuv lucind în lumina palidă a Tomberonului.

Mă cuprinde furia şi topesc în mână capul Unicului.

— Uau! face Whit. Mai ai ceva putere, până la urmă.

Clatin din cap:

Capitolul 21

Asta nu-i putere. E doar ură curată. *Whit*

— WHIT, DRAGULE? MĂ AUZI?

Mă trezesc — sau cred că mă trezesc — în sunetul celui mai dulce glas pe care l-am auzit vreodată.

Faţa ei — faţa ei frumoasă, perfectă — e la câţiva centimetri de a mea şi jur că, dacă inima ar înceta să-mi bată în clipa asta, aş muri fericit. Buclele lungi şi negre îi încadrează faţa şi se uită în ochii mei în felul acela calm, firesc care m-a ucis întotdeauna. îmi ţin răsuflarea şi îi inhalez mirosul. Dacă e un vis, nu vreau să mă trezesc niciodată.

— Celes, eşti tu cu adevărat? îmi doresc atât de mult să fii tu!

Am mai intrat în belele alergând după imaginea Celiei şi Wisty e convinsă că Unicul încearcă să mă manipuleze. Dacă e aşa, trebuie să recunosc că foloseşte metoda potrivită. Celia este singura

persoană pe care n-o pot refuza. Dacă mi-ar cere-o, aş fi în stare să mă năpustesc într-o haită de lupi zombi cu colţii dezveliţi.

Celia inspectează Tomberonul.

— Frumos bârlog ai aici, dragul meu. Puţin mai luxos decât Tărâmul Umbrelor, recunosc, dar, trebuie s-o spun, mirosi mai rău decât o turmă de Rătăciţi.

Celia strâmbă din nas, prefăcându-se dezgustată.

Zâmbesc larg. *Aşa te vreau.*

întind mâna, să-i ating pielea netedă şi delicată a feţei şi ea întoarce obrazul, prefăcându-se că-mi sărută mâna, deşi nu e decât aer. Mă doare inima. O simt mai reală ca oricând, dar astfel de momente nu durează prea mult.

— O, era să uit! Celia vâră mâna în buzunar. Ti-am adus un cadou, spune ea şi zâmbeşte în felul acela al ei — cu sfială — care îmi aduce în minte un iureş de amintiri atât de puternice, încât mi-e greu să le fac faţă: prima oară când m-a atins, cu degetele-i subţiri şi calde; chipul ei când am marcat golul câştigător; ziua când m-a prezentat prima oară drept prietenul ei; prima dată când am văzut-o, ca nălucă, după ce a dispărut.

îmi pune obiectul în mână şi pot să-l simt cu adevărat. E un stilou — suplu, strălucitor, perfect şlefuit — asemeni Celiei. N-am folosit niciodată aşa ceva, dar abia aştept să-l încerc.

— Celia, e... e minunat, spun, răsucind stiloul

în mâini.

Ea zâmbeşte, mulţumită.

— Nu-i chiar aşa demodat cum pare. Zău. Poţi scrie cu el oriunde, pe orice suprafaţă, şi o să-ţi înregistreze cuvintele la orice oră vrei. Poţi să-ţi scrii povestea, indiferent unde te forţează Unicul să fugi.

— O să scriu şi povestea ta, îi jur.

Dar, dintr-odată, ochii Celiei privesc în gol, de parcă ar citi dintr-o scrisoare.

— Şi, Whit? Mai am ceva pentru tine. Un mesaj. De la părinţii tăi.

Inima îmi stă în loc. Dacă părinţi mei ne pot contacta prin intermediul Celiei, dacă putem continua să comunicăm, e ca si cum n-ar fi morţi cu-adevărat.

— Părinţii mei? I-ai văzut? reusesc să articulez.

— Tatăl tău mi-a spus să-ţi amintesc: tu şi Wisty trebuie să vă împărtăşiţi Darurile, dacă vreţi să ajungeţi undeva. Iar mama ta spune să fii curajos şi să nu te temi să te desprinzi de ei. Celia zâmbeşte cu tristeţe. Dar ştim amândoi că nu te prea pricepi la asta, nu-i aşa, dragul meu?

Aerul din preajma ei e rece, mult mai rece decât ar trebui să fie.

Pleacă. Mereu pleacă.

Tresar din somn şi dau cu capul de metalul Tomberonului. Mâna mea, întinsă peste margine

după mâna Celiei, îngheaţă în aerul nopţii.

Mă cuprinde disperarea. O iubesc atât de îngrozitor de mult — dar ce folos să iubeşti cu atâta ardoare pe cineva care a murit?

Strâng un obiect în mână, îl strâng din răsputeri.

Stiloul.

Capitolul 22

Trebuie să-l fi materializat din vis. Se pare că mai am, totuşi, puţină putere.Whit

— WHIT, AŞTEAPTĂ-MĂ! scânceşte sora mea.

Suntem Ia periferia Oraşului Progresului şi gonesc în faţa surorii mele, pe străzi unde locuinţele clasei de mijloc, confiscate de Noul Ordin, se îngrămădesc printre clădiri dărăpănate, părăsite. Ştiu că nici Wisty, nici eu n-am putut dormi prea bine în spatele *Scărburgerului* Unic, dar uneori, când îţi vine o idee, trebuie pur şi simplu să acţionezi.

Sunt puţini soldaţi înarmaţi prin locurile astea, dar încă aud în depărtare urletele stridente ale câinilor care ne caută. Sunt câini dresaţi cu mirosul nostru. Probabil că pe fiecare străduţă pândesc grupuri de oameni dornici să ne facă scrum. Trebuie să mergem fără oprire şi acum, că

am o destinaţie în minte, vreau să ajungem acolo cât mai curând.

Wisty măreşte pasul ca să mă prindă din urmă.

— — Credeam că ne-am înţeles că o să ne ducem la conducta de abur, spune. Ai luat-o pe alt drum.Ştiu, dar mă gândeam să facem un mic ocol.

Wisty se opreşte şi-şi încrucişează braţele, iar eu îmi dreg glasul:

— Un mic popas la clinica unde ai îngrijit copiii bolnavi, de exemplu?

Wisty nu spune nimic. Se gândeşte probabil la rănile ei încă nevindecate şi la halucinaţiile provocate de febră pe care le-a îndurat acum câteva zile, când *era să moară.*

N-o acuz. Doar că nu-mi pot scoate din cap acel „mesaj de la părinţii noştri”, adus de Celia, chiar dacă n-a fost decât un vis.

— Nu mă omorî! Ascultă, când mi-am folosit magia ca să te vindec, am simţit o uşurare fantastică să te am înapoi, dar a mai fost ceva. Am simţit că e *bine,* ca şi cum menirea puterii mele ar fi tocmai vindecarea.

— Hm.

Wisty se sprijină de un gard de sârmă ruginit şi îşi studiază băşica din călcâi. înalţă o privire nerăbdătoare, cu sprâncenele ridicate.

— Apoi am avut un vis ciudat şi... încep să am sentimentul că ar trebui să facem mai mult. Şi nu mi se pare un lucru aşa de rău să ajut câţiva copii să se vindece şi să continue lupta împotriva Unicului când vor creşte mari.

1
0
1

Mă aştept ca Wisty să protesteze măcar puţin, dar ea încuviinţează din cap, cu un aer gânditor.

— Da. După cele spuse de Pearl despre împlinirea Profeţiei, m-am întrebat şi eu cum ne-am putea face folositori. Vreau să găsesc membrii Rezistenţei, dacă există o şansă. Dar probabil că zona conductei de abur e ori toxică, ori bine păzită. Ori amândouă. Cine ştie? Poate că la clinică găsim pe cineva care a auzit ceva despre prietenii noştri.

— Excelent! spun, uşurat. Atunci, hai să mergem, melcule. O iau din loc.

— Whit? strigă Wisty după mine.

— Da?

Capitolul 23

E în direcţia opusă. ***Whit***

PE MĂSURĂ CE NE APROPIEM de centrul oraşului, parcă simt puterea crescând în mine. Prezenţa atâtor oameni necăjiţi laolaltă pare să-mi redeschidă canalele magiei pe care
influenta Unicului le-a închis. Mă uit la sora mea si nu e
»>
nevoie s-o întreb nimic.

— Simt şi eu, îmi spune. S-ar putea chiar să am destulă sevă ca să fac o transformare. Poate am fi mai feriţi.

Deghizaţi în personal medical de vârstă mijlocie, intrăm în clinică — o fostă parcare de pe vremea când Noul Ordin nu limitase încă doar la oficialităţi folosirea autovehiculelor.

Wisty îşi leagănă nişte bucle blonde şi un bronz fals, iar eu arăt ca Mark Dark, un popular actor de comedie de odinioară, fleşcăit şi cu ceafa lată. îmi consemnez în minte să-mi fac exerciţiile zilnice şi după vârsta de patruzeci de ani. Burduhanul nu-i de mine.înăuntru, e mult mai rău decât mă aşteptam şi se pare că mult mai rău decât ultima oară când a fost Wisty aici. în primul rând, sunt doar copii.

Copii care gem, copii care sângerează, copii care mor. Prunci în paturi soioase ori pe saltele întinse pe jos, printre pete de ulei de maşină vechi de zeci de ani.

Wisty icneşte şi-şi duce mâna la gură. Am văzut o mulţime de lucruri sub acest regim brutal, dar asta e... prea mult.

— E ultimul „program de epurare" al Unicului, spune o infirmieră din spatele nostru.

îngrijorarea i-a săpat riduri pe faţă şi arată de parcă n-ar fi dormit de săptămâni.

— Sau cel puţin aşa se zvoneşte, continuă ea. Noul Ordin vrea să-şi extindă reşedinţele luxoase în oraşul vechi, iar tineretul din acel cartier pare deosebit de dificil de lămurit. Aşa că, dacă epurarea poate să elimine pe parcurs câteva mii de potenţiali disidenţi, cu atât mai bine.

îmi vine să bat pe cineva. Ba nu, nu vreau să bat pe oricine. Doar un *Unic* personaj. Vreau să-i turtesc capul pleşuv.

— Hai să ne vedem de treabă, spune cu amărăciune Wisty, şi ştiu că doar încearcă să se îmbărbăteze.

N-a uitat drumul prin clinică şi se îndreaptă către zona din capăt, cu cei mai mici copii, acolo unde începe panta spre nivelul următor.

O infirmieră tânără, pe nume Lenora, pe care Wisty o recunoaşte, ne face semn cu capul, în timp ce luăm bandaje. O ajutăm să mute pe paturile libere câţiva dintre copiii care delirează.

Sunt uşori ca nişte păsărele speriate în braţele mele.

— N-avem niciodată destule paturi, pufneşte Lenora, ştergându-şi sudoarea de pe fruntea pistruiată. încercăm să nu-i ţinem pe jos pe cei mai bolnavi, dar molima pare să sufere mutaţii. Lenora scoate bandajele murdare ale unui bebeluş şi îi acoperă rănile cu tifon nou, alintându-1 când începe să plângă, apoi continuă: înainte, unii aveau o şansă, cei mai puternici se salvau. Acum, se prăpădesc aproape toţi, şi asta repede. Copiii ăştia nu sunt bine, dar cei de colo se simt cel mai rău. Dacă puteţi suporta, ce le-ar lipsi ar fi cineva care să-i ţină de mână. Tot ce-şi doresc e o mamă.

Ne îndreptăm spre locul pe care ni-1 arată. E mai întuneric aici, mai linişte. Copiii nu vorbesc şi nu plâng în această parte a parcării. Singurul sunet care se aude e respiraţia lor grea, chinuită. Wisty

strânge din buze, palidă la faţă. Ştiu că i-ar ţine pe fiecare de mână până şi-ar da ultima suflare, dacă le-ar fi de folos, dar eu sper că putem face mai mult de-atât.

Primul pacient pe care-l vizităm e un băieţel cu pielea pământie şi cunoscutele cruste pe faţă. Ochii lui mari şi căprui ne privesc, încă lucizi, dar injectaţi de sânge. Nu scoate o vorbă când îmi aşez mâinile pe umerii lui, doar îşi suge degetul mare şi strânge din ochi de durere.

Nu vreau să mă gândesc la ce s-a întâmplat cu mama lui.

îi fac lui Wisty semn cu capul şi ea îşi aşază palmele peste ale mele. La început, nu se întâmplă nimic şi mă cuprinde îngrijorarea, dar apoi simt o vibraţie de energie când puterea noastră năvăleşte în trupul băieţelului. Privim în extaz cum respiraţia i se domoleşte şi roşeaţa i se retrage din ochi.

— Nu-mi vine să cred că a funcţionat, spune Wisty, făcând ochii mari.

Ridic din umeri, stânjenit. Dar apoi băiatul îmi zâmbeşte şi mă simt... ca Dumnezeu.

Wisty şi cu mine punem pe roate un fel de sistem de vindecare pe bandă şi, chiar dacă nu reuşim să vindecăm pe toată lumea — boala unora e prea avansată —, în scurtă vreme jumătate din clinică e pe drumul cel bun.

Fiecare proces de vindecare mă consumă şi simt

cum mi se scurge energia, dar când îmi aşez palmele pe umerii firavi ai acestor copii şi simt magia revărsându-se în ei, e absolut incredibil. Degetele mi se încălzesc, la fel şi inima, şi simt un val de... nu ştiu cum să descriu senzaţia. Lumină, energie, căldură. *Dragoste.*

Creează dependenţă.

Suntem pe cale să ne concentrăm energia asupra unei fetiţe de opt ani, vlăguite de boală, când sora mea ridică privirea, ieşind parcă dintr-o transă.

— Wisty! exclam, iritat.

Trebuie să continuăm dacă vrem să ajungem la toată lumea. Dar când îi văd faţa, tac. Arată de parcă ar fi văzut o fantomă.

— Cea de colo e... ?

Wisty mijeşte ochii şi străbate cu paşi mari spaţiul întunecos. îmi face semn s-o urmez spre capătul celălalt, unde un număr alarmant de paturi recent eliberate aşteaptă să fie curăţate. Sora mea stă lângă patul unei fete slabe, tuciurii, care pare să aibă vreo şaptesprezece ani.

Capitolul 24

— Whit, cred că e *Jamilla.* W***isty***

— NU POATE FI EA, şopteşte fratele meu.

E limpede ce vrea să spună. Jamilla pe care o cunoşteam, vechea noastră prietenă din Rezistenţă, şaman de casă la Garfunkel, era o fată veselă, plină de viaţă, şi avea bine peste nouăzeci de kilograme. Această biată victimă a pestei nu mai are nicio speranţă şi e atât de vlăguită de boală, Încât nu sunt sigur nici măcar că oasele o pot susţine.

Mă uit la faţa fetei bolnave, la obrajii ei supţi şi la pielea pătată. îi recunosc cârlionţii. Ochii, deşi injectaţi de sânge, au o adâncime pe care mi-o amintesc.

E o umbră a celei care-a fost, dar e Jamilla, fără doar şi poate.

—Jamilla, şoptesc.

Privirea ei alunecă peste noi, în derivă.

— Ne-am schimbat înfăţişarea, îmi reaminteşte Whit. Probabil nu ne recunoaşte.Mă aplec deasupra ei.

—Jamilla, mă auzi? Suntem noi, Whit şi Wisty.

— Voi! spune ea cu glas răguşit şi spaima i se furişează în ochi. *Voi* sunteţi!

Whit se uită la mine, stingherit.

— Da, noi suntem, spun, încercând s-o liniştesc. Nu-ţi facem niciun rău. Suntem aici să te ajutăm.

Scânceşte şi vreau să-i aduc alinare. E speriată. Foarte speriată.

Speriată de noi.

Dar mintea tulburată a Jamillei nu se poate concentra multă vreme la noi. îşi dă ochii peste cap şi iarăşi deliregază, bălmăjind despre „pesta săracilor" şi murmurând nume pe care le recunosc: Sasha, Janine, Emmet.

Vreau s-o întreb în special despre Emmet, căci am fost destul de apropiaţi, dar starea generală de spirit se schimbă într-un mod care mă alarmează.

Acum câteva minute, copiii pe care i-am vindecat stăteau liniştiţi în pat, începând să-şi revină. Acum, mulţi dintre ei au ieşit din pat şi stau grămadă, şuşotind. O groază fără margini li se citeşte în priviri, de parcă însăşi Moartea cu Coasa ar fi venit să-i răpească.

— E Pearce, negreşit, spune grav un băiat mai sănătos, furişându-se înapoi dinspre primul nivel.

O linişte de mormânt ia locul şoaptelor când

vestea se face auzită.

— Ce spun? întreabă Whit, încercând să audă.

— Nu. Nu, nu el, nu..., scânceşte Jamilla şi respiraţia i se înteţeşte, devenind un gâfâit. Ieşiţi afară! scrâşneşte ea.

Nu ştiu dacă vorbeşte cu noi sau cu ei.

Whit îi aşază o compresă rece pe cap, încercând s-o calmeze, în timp ce eu mă uit pe după colţ, să văd de ce-a intrat toată lumea în panică: doi soldaţi ai Noului Ordin se plimbă ţanţoşi printre paturi, cu aerul unor hiene care dau ocol unui viţel rănit.

Suntem deghizaţi, dar încep să respir precipitat. Reacţia zecilor de copii la aceşti doi soldaţi îmi dă fiori. Nu sunt doar slugile obişnuite pe care le vedem fudulindu-se pe străzi în fiecare zi. Aceştia sunt profesionişti bine organizaţi.

Soldaţii par să facă o inspecţie de rutină, croindu-şi drum prin cameră, cu un clipboard. O femeie — infirmiera care ne-a întâmpinat la sosire — îi urmează, răsucindu-şi agitată bluza în mâini. Nimeni altcineva nu se clinteşte, iar aerul e greu de mirosul fricii.

Unul dintre ei, deşi nu pare a fi mai mare decât fratele meu, are un aer distinct de autoritate. E înalt, cu părul blond-des- chis şi trăsături aspre, colţuroase. Mă simt în mod ciudat atrasă de el. Ar fi chiar chipeş, dacă n-ar părea atât de lipsit de suflet.

Un zâmbet larg, aproape strident, îi joacă pe

faţă când vine printre noi la doilea nivel şi măsoară din priviri grupurile de copii muribunzi, iar când ochii lui albaştri, sfredelitori, se opresc asupra mea, am senzaţia că un şuvoi de apă rece ca gheaţa îmi inundă venele.

îi arunc o privire lui Whit. Metamorfoza nu va dura la nesfârşit şi sunt sigură că nu vreau să mă aflu într-o încăpere închisă care mişună de poliţişti, o adevărată cursă cu obstacole, când revin la înfăţişarea mea obişnuită, izbitor de roşcată.

încep să adun provizii în timp ce Whit şopteşte la capul Jamillei formule magice de vindecare, dar tămăduirea atâtor copii i-a secătuit deja puterile.

Soldaţii selectează paturi care urmează să fie urcate într-un camion blindat.

— Nu! protestează infirmiera când încep să tragă după ei o fetiţă plăpândă, care a început deja să se vindece.

Fetiţa geme şi ochii i se umplu de lacrimi.

— N-aveţi inimă deloc? spune infirmiera. Copiii ăştia sunt bolnavi, *pe moarte.* Nu puteţi să-i înhăţaţi ca pe nişte şobolani ca să vă faceţi „testele" pe ei!

— Cel Care Este Unicul cere supunere. Soldatul cu clip- boardul ridică o sprânceană, cu faţa-i tânără aprinsă de cruzime: Dacă nu cumva vrei să mergi în locul ei!

Infirmiera face un pas înapoi, îngrozită, iar

soldatul râde, ascuţit şi sinistru, amintindu-mi iarăşi de o hienă.

— Mă gândeam eu că nu, adaugă soldatul.

Jamilla geme de durere.

— Whit, îl implor, nu poţi *să faci* ceva? O pierdem.

Whit îşi aşază din nou, cu blândeţe, mâinile pe umerii
Jamillei şi se concentrează.

— N-are rost, suspină el adânc, după un minut. Nu se mai poate face nimic.

Soldaţii se apropie şi timpul nostru e pe sfârşite.

—Jamilla, o implor pe fata muribundă. Ştiu că poţi să rezişti. O să scapi de-aici şi o să-i revezi pe toţi cei dragi. Emmet, Janine... -

Ochii i se deschid brusc, sfredelindu-mă cu o înspăimântătoare intensitate. Mă strânge de braţ cu fiecare fărâmă de putere rămasă în trupul ei firav.

—Janine..., spune ea cu glas răguşit. Janine... e pierdută...

— Cum adică *pierdută?* întreabă aspru Whit, iar eu îmi

muşc buza.

»

— Whit, nu. Las-o în pace...

— *Pierdută,* adică moartă?

Glasul i se frânge.

— E pierdută..., şopteşteJamilla, după care strânsoarea ei pe braţul meu slăbeşte, iar ochii i se închid.

Nu-mi vine să cred că se întâmplă asta. încă o tragedie.

Whit o scutură, iar eu tresar.

— Ce vrei să spui? Unde e Janine? Haide...

Jur că mâinile încep să-mi pară mai tinere, să devină mai albe şi curând părul roşu ca focul o să-mi cadă pe umeri. Nu acum. Te rog, nu acum.

— Whit, trebuie să plecăm.

Capitolul 25

Şi apoi simt zâmbetul calm, rece al soldatului blond asupra mea. Aproape că flirtează cu mine şi sunt copleşită de dorinţă, apoi de ruşine. Dar, înainte să pot desluşi aceste stranii emoţii, Whit mă înhaţă de braţ şi iarăşi fugim, fugim, fugim.W***isty***

—JANINE, GÂFÂIE FRATELE MEU, în timp ce ne apropiem de portul cenuşiu şi îngheţat. Ce-a spus Jamilla... *Pierdută.* Nu putem s-o dezamăgim..., adaugă Whit, luând-o la goană. Trebuie... s-o găsim.

în sfârşit ne îndreptăm spre conducta de abur, să vedem dacă putem afla, cu orice risc, indicii despre ce s-ar fi putut întâmpla cu Janine şi ceilalţi copii ai Rezistenţei. Alergăm printr-o zonă de război acum inactivă, unde se afla cândva cartierul nostru general de la Garfunkel, trecând pe lângă gropile şi craterele săpate de bombe pe străzi.

Aproape am ajuns la gura de canal care coboară către locul unde ne-am văzut ultima oară prietenii.

Dar când văd furia şi frustrarea de pe chipul lui Whit când se opreşte, mi se pune un nod în stomac şi îmi imaginez tot ce-i mai rău.

Realitatea e, însă, chiar mai crudă.O spaimă rece mă opreşte din drum, când zăresc în spaţiul deschis o mulţime de oameni care înghiontesc două adolescente legate de stâlpi de lemn, batjocorindu-le. La picioarele lor sunt mormane peste mormane de lemne de foc.

Urmează să le ardă de vii.

— Nu, vă rog, îi imploră cea cu părul mai lung, printre suspine. Jur, nici măcar nu suntem vrăjitoare.

La acest cuvânt, gloata se dezlănţuie, năpustindu-se asupra lor cu ţipete şi ocări. Fata plânge disperată.

Cealaltă fată e cu vreo doi sau trei ani mai tânără. Faţa ei micuţă e neclintită: deznădăjduită şi moartă, nereuşind parcă să înţeleagă că toate astea se pot întâmpla cu adevărat.

Stomacul mi se agită, de parcă nici mie nu-mi vine să cred.

Cele două sunt surori, după toate aparenţele, cu ochii lor negri migdalaţi şi nasul subţire, imagini în oglindă. Cu veşmintele lor bizare, eclectice — acum sfâşiate —, se disting printre impecabilele uniforme roşii ale torţionarilor lor, fapt ce le-a transformat, pesemne, în ţinte.

— Iarăşi. O, nu! şopteşte fratele meu lângă mine, încercând să mă îndepărteze.

— Ai... ai mai văzut aşa ceva? întreb, cu furie şi

neîncredere în glas.

Acuzaţia mea e clară: Cum a putut să nu-mi povestească despre ceva atât de grav?

— Ştiu, spune Whit. Are o faţă chinuită, rugătoare. De-aia am fost atât de înnebunit în casa Needermanilor. De-aia a trebuit să plecăm aşa... chiar şi fără Pearl...

Glasul i se stinge. Mi-o amintesc zbătându-se în braţele soldaţilor.

— Mi-a fost frică, Wist, continuă fratele meu. *Foarte* frică. Voiam doar să te scap de toate astea.

— Să mă *scapi?* Ridic glasul: Cum, ascunzându-mi adevărul...?

— N-am putut face, oricum, nimic data trecută! strigă Whit. Era prea târziu. Oftează adânc, cu ochii în pământ. Lasă asta, bine? Fetele nu mai au mult timp. Ce facem?

Are dreptate. Nu putem sta cu mâinile în sân. Mă uit la gloată. Nici nu sunt chiar aşa de mulţi, dar sunt total dezlănţuiţi. Am putea să-i învingem uşor.

— Ce-ar fi să le arătăm o *adevărată* ardere a vrăjitoarelor? sugerez, cu o sprânceană ridicată.

Whit încuviinţează din cap, înverşunat.

— îmi place stilul tău, surioară.

Şi o iau la goană nebuneşte, cum n-am mai făcut de săptămâni sau luni... năpustindu-mă cu toată viteza spre gloata care nu bănuieşte nimic, rotindu-mi braţele şi ţipând de moarte. Desigur,

din cap îmi saltă flăcări, într-o macabră aură de furie.

La început, gloata se adună, unduindu-se spre mine, într-un vacarm amenințător. Dar când mă apropii, oamenii încep să se împrăştie, cu ochii ieşiţi din orbite de groază, convinşi că ziua judecăţii lor a sosit şi că această arătare îi va face să plătească pentru crimele lor.

Tocmai asta şi intenţionam.

Laşi din fire, până la unul. Vor să ardă pe rug fiecare copil cu imaginaţie care le iese în cale, pe oricine e puţin altfel şi, deci, vulnerabil. O vrăjitoare adevărată este, firește, prea mult pentru ei.

în timp ce mă împleticesc spre masele înnebunite, cu focul vâjâind în jurul meu, Whit aleargă la fete şi începe să le dezlege. în câteva minute, sunt libere şi piaţa e curăţată de fanaticii ucigaşi.

După ce totul se isprăveşte, surorile stau lipite una de alta, mute şi năucite în urma şocului. Tremură violent.

Whit le mângâie rănile deschise, săpate de funii în came, vindecându-le, dar fetele tresar chiar şi la atingerea lui.

— Gata. Sunteţi în siguranţă, şoptesc, masându-le umerii. S-a terminat. Suntem aici să vă ajutăm. Ne puteţi spune cum vă cheamă?

— Eu sunt Dana, iar ea e Lisa, spune fata mai

mare. Nu ştiu ce s-a întâmplat. Ne plimbam. Eu aveam o agrafă... o femeie mi-a smuls-o din păr şi apoi ne-au înconjurat, îm- pingându-ne şi îmbrâncindu-ne, zgâriindu-ne cu agrafa, spunând că sângele nostru este otravă...

îmi dau seama că ea e cea vorbăreaţă de obicei, dar acum vocea îi tremură şi e limpede că se străduieşte să nu se piardă complet cu firea.

— Adevărul e că nici măcar nu suntem vrăjitoare. Fata sughiţă. Nu ca voi. Tresare, foindu-se neliniştită: Vreau să zic...

— Nu-i nicio problemă. Zâmbesc: îmi place să fiu vrăjitoare.

— Mie doar îmi place să gătesc mâncăruri ciudate, iar Lisa cântă la ukulele. Ştiu că e ilegal, dar — lacrimi îi curg pe obraz — n-am fi crezut că lucrurile astea o să ne atragă moartea.

Lisa, cea mai mică, are ochi de căprioară, mari şi speriaţi, sub bretonul des. Priveşte întruna spre stiva ameninţătoare de lemne din spatele nostru. O strânge pe Dana de mână, liniştind-o, dar trupul ei rămâne încordat, gata parcă să ţâşnească din loc. Doar dac-ar şti unde să fugă, unde ar putea să fie în siguranţă.

— Veniţi cu noi, fetelor, le propun. încercăm să ne găsim prietenii şi să refacem Rezistenţa.

Văd ochii Lisei tresărind de dorinţă pe faţa ei tânără. Se uită la Dana şi întrebarea pluteşte între ele. Dar Dana clatină din cap.

— Nu, suspină ea. Chiar trebuie să mergem acasă.

Dau aprobator din cap. Ideea de casă mi se pare dulce şi tristă. Noi nu mai avem casă de mult.

Surorile se îndepărtează târşâindu-şi picioarele pe străzile cenuşii ale oraşului nostru distrus, ţinându-se pe după umeri şi tremurând, după chinurile prin care au trecut.

Pocnesc din degete şi mă uit cum se transformă în veveriţe, furişându-se iute pe la marginea parcului. Vraja o să treacă în câteva ore, dar ar trebui să le ducă acasă fără necazuri, dacă-i pot ocoli pe nefericiţii care bântuie pe străzi în căutare de hrană.

Capitolul 26

Drum bun, şoptesc.**Wisfy**

PORNIM ÎN CEALALTĂ DIRECŢIE, în josul drumului, dar se pare că s-a răspândit deja vestea despre mica noastră operaţiune de salvare. Spre noi se îndreaptă un alt grup, diferit de celălalt, şi-mi dau seama de la distanţă că sunt oficiali ai N.O. Măştile noastre de infirmieri de vârstă mijlocie au căzut şi suntem descoperiţi.

— Acum e-acum! spune Whit în spatele meu.

Când se apropie, îl văd pe soldatul blond de la clinică. Şi nu e singur. Are cu el vreo două duzini de camarazi, cu toţii nişte *uriaşi* înfricoşători. Nu doar vânjoşi, dar şi înalţi de peste doi metri, toţi îmbrăcaţi în tricouri mult prea strâmte, cu însemnele N.O., care le scot în relief muşchii gigantici.

Ochii mei ţâşnesc spre port. Am putea să sărim gardul şi să ne aruncăm în apă. Ar fi o şansă de scăpare. Din zece paşi în fugă am fi la gard şi sunt mai rapidă decât uriaşii ăştia, garantat.Whit mă vede privind spre apă şi clatină din cap. Iar îmi citeşte gândurile şi acum i le citesc şi eu. Spune: Fie *ce-o fi, Wisty.*

— Măi, măi, ce-avem noi aici, spune soldatul blond, cu un glas domol, care e catifelat şi ameninţător în acelaşi timp.

îşi afişează din nou acel zâmbet superior, alb ca sideful. Expresia lui crudă e incredibil de sinistră. Presupun că tocmai suntem pe cale să aflăm de ce erau atât de speriaţi acei copii. Nu poate fi mult mai mare decât mine, dar are deja acea privire rece, calculată, a unuia mânat de lăcomie.

— Aşadar, aceştia sunt celebrii Wisteria si Whitford Allgood, periculoşii vrăjitori, spune soldatul, cu prefăcut entuziasm. Am auzit că aţi stricat o straşnică petrecere cu grătar. Sunt deosebit de onorat să vă cunosc, în ciuda tuturor. .. necazurilor... pe care le-aţi pricinuit.

Ochii îi scânteiază, de parcă toţi am gusta gluma.

Cuvintele sunt întotdeauna prima mea formă de apărare şi meliţa îmi porneşte înainte să ştiu măcar ce-i spun Blondinului.

— Regret că nu putem spune acelaşi lucru despre tine şi despre tovarăşii tăi de joacă XXL, i-o

trântesc.

Nu reuşesc să par atât de sigură pe mine pe cât speram, căci adevărul e că sunt foarte speriată de individul ăsta. Ceva din înfăţişarea lui îmi sugerează că e... psihopat. Imprevizibil. Ca şi cum ar putea să te sărute sau să-ţi taie picioarele, simţind, probabil, aceeaşi satisfacţie.

Soldatul râde si asta îmi dă fiori.

t

— Băieţii ziceau că eşti nostimă. Nu-i aşa că-i nostimă, băieţi?

Matahalele ne înconjoară şi ne forţează mâinile la spate.

— Şi ce minunat păr roşcat. Ca o flacără, spune căpetenia, apropiindu-se de mine.

Mângâie şuviţele ce-mi încadrează fata si eu tresar. Obrajii îmi ard, de ruşine şi vanitate. îl simt pe Whit încordat lângă mine.

— Oricum, Cel Care Este Unicul va fi cât se poate de încântat că mergeţi să-l vizitaţi, continuă ticălosul. De fapt, sunt bucuros să vă livrez personal. Fără taxe suplimentare. Pe cuvântul meu.

Soldatul blond zâmbeşte din nou.

— Cred că va trebui să-ţi încâlci promisiunea de data asta, spune ferm Whit. Eu şi sora mea nu mergem nicăieri cu tine, amice.

Capitolul 27

Pearce, spune soldatul, întinzând o mână albă, cu unghii îngrijite. Numele meu e Pearce. ***Whit***

PEARCE CHICOTEŞTE, retrăgându-şi mâna.

— Regret nespus. Văd că ai mâinile ocupate.

încerc să mă smulg din strânsoarea aghiotanţilor vânjoşi ai acestui nemernic, care continuă să ne imobilizeze. Sunt deja destul de încordat, iar un obstacol în plus nu m-ajută deloc.

Fâşia îngustă de asfalt ce mărgineşte apa, unde ne aflăm acum, e aproape singura zonă din preajma vechii fortăreţe a Rezistenţei care n-a fost demolată şi mi-e imposibil să mă uit la rănile pământului şi să nu mă gândesc la prietenii noştri. Dacă sunt în viaţă — iar ăsta e un mare semn de întrebare — nu mai au mult timp, categoric.

Iar acum trebuie să-i facem faţă acestui puştan egocentric.

— Pe loc repaus, băieţi, spune el şi imediat suntem eliberaţi. Pearce arată ca un copil pe lângă aceşti găligani, dar e

— limpede că se tem de el. Am sentimentul că nu trebuie subestimat.Deci, ăsta-i faimosul vindecător, incomparabilul atlet, sensibilul poet.

Pearce se apropie de mine şi mă priveşte în faţă, de parcă ar studia un specimen ştiinţific extrem de interesant. De unde ştie toate astea despre mine? S-ar putea ca situaţia noastră să fie mai gravă decât credeam.

îmi îndrept spatele, încercând să mă impun prin statura mea. Dacă Pearce are impresia c-o să mă fac mic în faţa lui, se înşală.

— Şi, Wisteria, păcat că n-avem timp să ne oferi un mic spectacol, spune el gânditor, întorcându-se spre sora mea.

Felul în care o spune — sugerând lucruri mult mai neplăcute pentru imaginaţia unui frate mai mare decât un simplu spectacol de flăcări — mă face să strâng pumnii. Dintr-un pas, mă postez în faţa lui Wisty, iar Pearce îmi rânjeşte.

— Dinacompetenţii sunt foarte rari în zilele noastre, spune el cu blândeţe.

— Şi aşa de greu de prins, mormăie una dintre matahale, din spatele nostru.

Capul lui Pearce se întoarce -brusc, să-i arunce lui gură-spartă o privire fioroasă. Sensibil subiect, se pare.

— N-am discutat asta dinainte, Fafner? îl întreabă Pearce pe uriaş, picurând venin în fiecare

cuvânt.

E limpede că avem de-a face cu un individ obişnuit să poruncească.

— Că o să *taci* cât timp interacţionez cu fraţii Allgood?

Slugoiul îşi apleacă creştetul şi spune spăsit:

— Da, domnule.

în jurul lui se lărgeşte un cerc, în timp ce camarazii se îndepărtează, dezicându-se de infractor.

— Vino aici, spune Pearce, aproape în surdină.

Acum Fafher tremură şi se face mic, iar Wisty se uită la mine cu coada ochiului, neştiind ce să creadă.

— Dar n-am vrut să...

— *Vino aici,* am spus! explodează Pearce.

îşi strânge mantia neagră în jurul trupului, când vântul ce bate dinspre apă îi flutură părul bălai, şi pentru prima oară observ că pe braţe am pielea de găină.

Şovăitor, Fafner se furişează către Pearce, ca un câine cu coada între picioare. Când ajunge destul de aproape, Pearce întinde mâna şi atinge capul matahalei, ca într-un fel de binecuvântare.

Şi apoi, se întâmplă cel mai dement lucru: pielea de pe faţa uriaşului pare pur şi simplu să... *cadă.* Tot ce-a mai rămas e craniul lui gol în vârful unui trup imens, iar când Pearce îi dă drumul,

corpul cade morman la pământ.

Capul se rostogoleşte şi se opreşte în faţa noastră.

în timp ce Wisty şi cu mine stăm acolo, cu ochii ieşiţi din orbite şi gurile căscate de mirare, câţiva dintre ceilalţi băieţi vânjoşi trag trupul către mal, iar Pearce îşi şterge nonşalant mâna cu o batistă.

— Unde rămăseserăm? zice el, întorcându-se spre noi cu un zâmbet senin, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. A, da, urma să mă însoţiţi în vizită la Unicul.

jj

Sunt speriat. Sunt oripilat. Sunt îngrozit de totala lipsă de autocontrol a acestui individ şi uluit de puterea lui. Dar sunt şi furios. Indignat. Nu asta e lumea care ne-a fost promisă când eram copii şi nimeni n-o să-l pedepsească pe omul ăsta dacă n-o fac eu chiar acum.

— Ce, nu te descurci singur cu noi? îl persiflez. (Ştiu cum funcţionează orgoliul — nu trebuie decât să apeşi butonul corect.) Probabil că nu eşti nimic fără trucul tău penibil. Pun rămăşag că aş putea să te bat, corp la corp.

Nu obişnuiesc să mă cobor la acest nivel, jur, dar am ajuns la capătul răbdării şi n-am de gând să mă las învins fără să lupt. Astăzi, Celia mi-a alunecat iarăşi printre degete. Astăzi, o bună prietenă a murit sub ochii mei. Astăzi, am aflat că

Janine —Janine cea sobră, calmă şi înţelegătoare, la care ţin mai mult decât vreau să recunosc — e moartă, probabil. Sunt gata să fac pe cineva una cu pământul şi, dacă a meritat-o cineva vreodată, acela e Pearce.

— O, haide, Whitford. Trebuie să recurgem mereu la violenţă?

Pearce ridică ironic spre mine o sprânceană conspirativă, de parcă mi-ar citi gândurile.

îmi închid şi-mi deschid pumnii, drept răspuns, şi Pearce începe să râdă — hohote de râs adânci, rostogolindu-se, incredibil de neliniştitoare, dinspre faţa aceea crudă, rigidă.

Noi, ceilalţi, stăm încurcaţi, fără să înţelegem prea bine ce e atât de ilar, dar Pearce continuă să hohotească. Individul
e ticnit rău.

— *Corp la corp,* fornăie el. Ce-ai zice de *vrajă la vrajă*?

Şi apoi, din gura lui mare, căscată, năvăleşte o pală puternică de vânt.

în clipa următoare sunt la pământ, năucit, tuşind şi cu răsuflarea tăiată. M-a doborât de pe picioare. Ca pe un fir de iarbă.

în timp ce încerc să-mi recapăt suflul, Pearce devine serios.

Capitolul 28

— Magia ta nu mai funcţionează aşa de bine în oraş, nu-i aşa, Băiatule de Aur? toarce el. Din nefericire pentru tine, a mea, da. *Wisty*

— WHIT! STRIG, LUPTÂNDU-MĂ **cu cele trei matahale care mi-au răsucit mâinile la spate.**

Fratele meu ridică o mână, făcându-mi semn să mă calmez, ca şi cum ar avea sub control această scenă de coşmar, dar e în genunchi, doborât. Sângele care-i curge din nas desenează pe asfalt oribile modele împurpurate.

Nu se poate aştepta să stau şi să mă uit cum Pearce îi aplică şi lui trucul cu faţa topită, nu-i aşa? După ce sub ochii mei mi-au murit părinţii, prietena mea Margo şi nenumăraţi copii nevinovaţi, trebuie acum să stau cu mâinile-n sân când fratele meu se luptă cu acest sociopat?

Capitolul 29

Pearce îmi zâmbeşte superior, cu aerul unuia căruia îi place să tortureze animalele mici, şi ceva în mine se descătuşează. Acum, că fascinaţia s-a stins, puterea îmi revine. Simt furnicături în degete, faţa mi se înfierbântă, furia dă în clocot şi apoi... Pur şi simplu... explodez.

Cei care mă imobilizează îmi dau drumul, sărind ca arşi, şi, dintr-odată, din trupul meu ţâşnesc flăcări de un metru, incandescente şi dezlănţuite.

Pornesc spre Pearce. Zidul meu de foc se întinde spre el, dar el nu se clinteşte.

Nici măcar nu pare speriat.

Din nefericire, înainte să pot pârjoli pe cineva într-o revărsare de splendoare, sunt înhăţată de cel puţin zece dintre vlăjgani, care mă opresc, mă pun la pământ şi se aruncă asupra mea.

Atât s-a ales din friptura de ţicnit al Noului Ordin.Whit

— BRAVO. BRA-VO! PEARCE BATE sacadat din palme, în semn de ironică apreciere, apoi îşi linge buzele şi se învârte în cercuri mici în jurul lui Wisty, cu zâmbetul lui de animal de pradă pe faţă. Trebuie s-o spun, Wisteria, o persiflează el, cu buzele aproape lipite de urechea ei, dacă nu te-aş urî aşa de mult, aş putea să te iubesc.

Wisty se încruntă, iar eu dau să mă reped la el, dar matahalele mă imobilizează imediat.

— Dacă pui mâna vreodată pe ea, o să...

Ochii glaciali ai lui Pearce sclipesc amuzaţi.

— O să... ce? O să scrii o poezie despre asta?

— Categoric. O s-o intitulez „Odă unei feţe zdrobite”, încerc o glumă, ca să-mi ascund îngrijorarea.

— A, da. „Corp la corp”, spune batjocoritor Pearce, trasând ghilimelele în aer cu un gest al

mâinilor. După o scurtă pauză, adaugă: Ce zici, Whitford, mai eşti gata de-o mică luptă pe viaţă şi pe moarte?

Ăăă..., mă bâlbâi.O adiere de vânt aduce până la noi mirosul mării, dar nu mă pot gândi decât la craniul matahalei, rânjind din capătul portului, şi mirosul îmi face greaţă.

Wisty îmi aruncă o privire alarmată şi dezaprobatoare, îmi displace şi mie ideea, dar simt că n-am de ales. Şi, cu toate că mi-e ruşine s-o recunosc, există o minusculă, întunecată, bolnavă parte din mine care se întreabă dacă aş fi într-adevăr în stare.

Mă uit la Pearce şi încuviinţez din cap, neliniştit.

— Whit! protestează Wisty.

încerc să-i transmit din ochi: Ce *altceva ar trebui să fac?* Privesc împrejur la decorul sinistru: clădirile demolate, drumul părăsit, valurile care se izbesc de ţărm, iar şi iar, aşa cum fac de milioane de ani. în afară de bolnavii fără adăpost, ghemuiţi în pragul clădirilor pe jumătate dărâmate, nu mai e nimeni prin preajmă. Niciun martor. Nimeni care să mă

audă cerşind îndurare.

Poate că reuşesc să-l las fără cunoştinţă atât cât să scăpăm de-aici.

— Minunat. Rency... ?

Pearce se uită în spate.

Cea mai mare matahală din grup înaintează şi dă din cap, pocnindu-şi degetele, iar eu înghit în

sec. *Doar n-are de gând*...

— Stai, vorbeşti *serios*? Voiam să spun *tu* împotriva *mea,* Pearce. Ce fel de laş pune un altul, de două ori cât el, să se bată în locul lui?

Capitolul 30

O, dar aici nu-i vorba de curaj, Whit, nici pomeneală. E mult mai mult de-atât. Mă interesează să văd ce poţi face. Un test, dacă vrei. Cum ar fi, să văd dacă poţi *să nu mori.* **Whit**

URIAŞUL ŞI CU MINE ne dăm târcoale, iar mintea îmi goneşte în căutarea unui plan *să nu mor.*

Adevărul e că sortii nu sunt tocmai în favoarea mea.

*

Sunt un tip destul de solid şi am ţinut piept multor namile în timpul meciurilor de fotbal (adesea numit *tontbal,* după cum îl jucam noi, căci era o versiune atât de aiurită). Dar Rency e construit ca un buldozer, cu venele profilate ca nişte funii pe braţele-i groase. Chiar şi când stă pe vine, abia îi ajung la nivelul pieptului.

Rency are o sclipire în ochi. îşi roteşte privirea la amicii lui, care încep cu toţii să râdă, şi mi se pune un nod în stomac, repede înlocuit de un

pumn din partea matahalei. Simt că mă sufoc şi mă chircesc de durere.

Apoi, un genunchi mă izbeşte în bărbie, un pumn ca o măciucă mă învârte ca pe o sfârlează şi un gust metalic îmi umple gura. Cu privirea înceţoşată, abia disting faţa chinuită a surorii mele.Pearce, pe margine, pare dezamăgit, de parcă e pe cale să piardă un pariu.

Apoi se întâmplă un lucru pe care nu-1 pot explica în întregime. Ceva se declanşează şi o cunoaştere, o înţelegere, o *putere* se descătuşează în mine.

înaintez cu pas uşor, de parcă aş urma o coregrafie secretă, lovesc fulgerător cu pumnul stâng bărbia lui Rency, intervin oblic cu mâna dreaptă, ca să-l anihilez, apoi mă răsucesc şi mă îndepărtez de uriaş.

Lovitură, parare, croşeu de stânga, rotire, lovitură joasă, răsucire, *bum!* Trupul mi se mişcă fără să-l controlez eu, anticipând fiecare mişcare a bărbatului şi aplicând tehnici avansate de luptă corp la corp despre care sunt sigur că n-am habar. în timp ce pumnii mei se întâlnesc cu maxilarul lui, apoi cu tâmpla, cu rinichii, e ca şi cum m-aş afla afară din trup.

Mă simt furios. Mă simt puternic. Mă simt *invincibil.*

Mă simt... scăpat de sub control.

Braţele mele sunt incredibile arme mortale de oţel pe care Rency n-are şansa să le pareze. Faţa îi

e practic strivită şi braţul stâng îi atârnă din trup într-un unghi ciudat, dar nu mă pot opri.

Când mâna mea ca parul se întâlneşte cu rotula lui uriaşă, sunt uşurat să văd că Rency se prăbuşeşte, în sfârşit, ca un bolovan, cu faţa deformată într-o mască de durere.

Nu e mort, dar s-a sfârşit. Privesc în jos, la pumnii mei, fără să pot înţelege ce s-a întâmplat. Pearce păşeşte în cerc:

— Ratatule.

Se încruntă, punându-şi palma pe capul de mamut al lui Rency, şi uriaşul se boţeşte. Cele două orbite goale ale craniului său se cască spre noi.

Mi se întoarce stomacul pe dos. N-o să mă obişnuiesc *niciodată* cu asta.

— Bravo, vrăjitorule, spune Pearce, recăpătându-şi tonul jovial, iar eu mă crispez, înţelegând ameninţarea din spatele vorbelor lui. Micul spectacol pe care ni l-ai oferit a fost cu siguranţă amuzant. Din nefericire pentru tine, sora ta e singura Allgood de care Unicul are cu adevărat nevoie. întrucât ea este Cea Care Are Darul, tu eşti… care-i cuvântul? De prisos.

Pearce se apropie, ca o pisică, şi, înainte să-mi pot îndrepta nou-descoperitele puteri spre el, mâinile lui criminale îmi apucă craniul, pârjolindu-mi tâmplele.

Lumea arde, strălucitoare, apoi se sfărâmă.

Viaţa se reorganizează în doar două cuvinte, care pâlpâie în culori luminoase prin mintea mea: *stop* şi *durere.*

E... un supliciu. Ochii mi se rostogolesc în cap, dar se deschid brusc, să puncteze fiecare nouă zvâcnire de agonie care-mi pulsează prin trup. Văd unul dintre ochii albaştri, glaciali ai lui Pearce, întredeschis; vârful unui copac, cu crengile goale întinse spre cerul mohorât; degetele subţiri ale lui Wisty peste gura ei, înăbuşind un ţipăt; o lumină incandescentă, orbitoare.

Creierul mi-e un ou prăjit care pare să nu poată prelucra nimic, o masă de nervi scurtcircuitaţi care ţipă, cerând ca această experienţă să se sfârşească.

Dar continuă. Şi continuă. Şi continuă. *De ce nu se sfârşeşte?*

Privirea mi se limpezeşte, doar cât să reuşesc să văd expresia şocată de pe chipul lui Pearce, după care trăsăturile i se aspresc iarăşi, Indâijite.

Se apleacă şi îmi strânge craniul şi mai mult. Fălcile îmi sunt atât de încleştate, încât aş putea măcina oţel între dinţi. îi apuc degetele, încercând nebuneşte să le desprind, şi simt * cum picioarele mi se îndoaie şi genunchii se lovesc de pământul tare. Mă întreb vag dacă şi alte funcţii ale corpului mi-au cedat, dar e un gând trecător şi întreaga mea fiinţă e mistuită într-o nouă explozie de durere.

înţeleg ca prin ceaţă că acel sunet îngrozitor —

acel ţipăt, acel urlet brutal, animalic, ce răsună lovindu-se de clădiri, înecând sunetul valurilor din port — trebuie să vină de la mine.

Cum *de mai sunt în viaţă?*

Odată cu această înţelegere, cu acest licăr de speranţă, trec dincolo de durerea fizică, îmi amorţesc cumva simţurile şi îmi concentrez fiecare efort spre a ţine la distanţă energia care se revarsă în mine, spre a îndepărta lumina orbitoare, spre a mă vindeca. însă durerea continuă să pulseze şi sunt extenuat. Simt cum viaţa se scurge din mine, cum toate funcţiile îmi sunt decuplate, când...

Brusc, încetează. Durerea. Moartea. Tot.

Pearce urlă, strângându-şi capul în mâini, aşa cum făcusem eu cu doar câteva momente mai devreme, şi se retrage, cu pas împleticit, prăbuşindu-se fără vlagă la pământ.

Mă cuprinde ameţeala. Vomit şi pete negre îmi dansează în faţa ochilor. Când privirea mi se limpezeşte, îmi şterg gura şi mă ridic, încercând să văd ce mă înconjoară.

Uriaşii se retrag din faţa mea, cu feţe năucite, îngrozite. Sora mea stă cu gura căscată, iar expresia ei e un amestec de uluire, îngrijorare şi biruinţă. Lacrimile îi şiroiesc pe obraji.

Am cea mai îngrozitoare migrenă din istoria durerilor de cap, dar posed încă destulă materie

cenuşie ca să înţeleg acest adevăr simplu: probabil că e pentru prima oară când lui

Pearce nu i-a reuşit trucul cu craniul.

Capitolul 31

Ce *înseamnă asta?* mă întreb, chiar înainte de a-mi pierde cunoştinţa. ***Wisty***

— WHIT? TRĂIEŞTI? WHIT?

Scutur violent umerii fratelui meu, încercând să nu devin isterică, rămasă singură cu o duzină de uriaşi derutaţi şi doi vrăjitori leşinaţi. *Whit n-a păţit nimic,* îmi spun. Părea teafăr, sau relativ teafăr, chiar înainte să-şi dea ochii peste cap.

Trezeşte-te, trezeşte-te, trezeşte-te, îl îndemn în gând. *Tre- zeşte-te înainte să o facă Pearee.*

Arunc o.-privire spre chipeşul psihopat răşchirat pe pământ. Trăsăturile lui aspre par mai puţin aspre, aproape blânde, în starea sa de inconştienţă.

— în urma insistenţelor mele telepatice sau nu, absolut ridicolul, iresponsabilul, dar, ce-i drept, nemaipomenitul meu frate mai mare se mişcă, în sfârşit, şi deschide ochii. Nu ştiu dacă să-l îmbrăţişez sau să-l pocnesc, dar oricum el nu-mi înregistrează şocul/uluirea/uşurarea. E preocupat de altceva.Aceea e...?

Mijeşte ochii, uitându-se peste umărul meu.

Mă întorc şi o văd pe doamna Highsmith, vechea prietenă a părinţilor noştri, chiar în spatele meu, arătând formidabil, într-un impecabil costum sângeriu de mătase şi o pălărie extravagantă.

Ultima oară când am văzut-o, era lipită de tavan, torturată de Unicul până când i-au ieşit ochii din cap. Cu toate astea, cumva, nu sunt surprinsă s-o văd acum — ăsta-i stilul ei.

— Copii nătărăi! Aici, fără *haine adecvate*! ne dojeneşte, aparent fără să observe că Whit e acoperit de sânge, că lângă el, pe jos, e un tip leşinat şi că suntem înconjuraţi de nişte matahale năucite.

Oare doar joacă rolul de bătrână vrăjitoare ţăcănită? N-am habar. îi place să ne lase să ghicim.

— Ce părere ar avea mama voastră? continuă ea. Şi eu ar trebui să am grijă de voi!

Nu s-a prea ridicat la înălţimea misiunii până acum, în trista noastră poveste, dar, trebuie să recunosc, ne-a scos din vreo două încurcături cu o

magie surprinzător de puternică şi pun pariu că mai are câteva trucuri în mânecă.

Ştiţi profesorii ăia pe care-i credeţi total ţăcăniţi şi ciudaţi, dar de la care de fapt învăţaţi, până la urmă, cel mai mult? Ei, bine, sper că aşa o să se întoarcă lucrurile şi acum.

Doamna H. aruncă o privire către Pearce, care pare să-şi recapete cunoştinţa.

— Tţ-tţ, face ea. Ştiam de la început că ăla e un măr putred. Ce temperament! Mă aştept să fie cam arţăgos când se trezeşte, hm? Ne strânge mâinile, se întoarce brusc şi porunceşte: Mai bine *Jugiţil*

Capitolul 32

Ne împleticim după ea, dar chiar şi cu tocuri bătrâna vrăjitoare e mult mai iute decât noi. *Wisty*

CÂTEVA CLIPE MAI TÂRZIU, stăm în noua bucătărie a doamnei Highsmith, din noul ei apartament, căci ultimul ei apartament a fost lovit de o tornadă — o tornadă trimisă prin bunăvoinţa Celui Care Este Unicul.

Unde exact e noua ei locuinţă, mă întrebaţi? Nu sunt chiar sigură, dar, dintr-o privire aruncată pe fereastră, aş zice că, dacă doamna Highsmith încearcă să se amestece cu slugile Noului Ordin, face treabă bună.

Cum am ajuns aici? Nici nu vă pot spune exact. Tot ce ştiu e că doamna H. a luat-o înaintea noastră, lumea a părut să se surpe, legile fizicii s-au reconfigurat, m-am simţit total ameţită şi, în

clipa următoare, stăteam pe un taburet înalt, iar doamna H. îmi cerea să-i dau alunul vrăjitoarei.

Mă simt de parcă m-aş fi jucat cu o priză şi lui Whit parcă i-a explodat siguranţa, dar când ridic privirea la doamna H., niciun fir din părul ei cărunt nu s-a clintit, costumul i-arămas perfect călcat, iar ea continuă să se învârtă ţăcănind cu tocurile alea imposibil de înalte.

Tipic.

Doamna H. învârte într-o fiertură din cea mai urât mirositoare combinaţie pe care v-o puteţi imagina — ca o căsătorie dintre sulf şi apa din canal, care urmează să producă nişte progenituri cu adevărat dezgustătoare. Mă retrag de lângă mocirla puturoasă şi mă duc să scrutez împrejurimile alături de Whit.

Noul apartament al doamnei H. nu e cald şi primitor, ca locul celălalt: presupun că trebuie să sacrifici din spaţiu şi stil ca să locuieşti printre elitele N.O. Are un portar în costum roşu şi o privelişte deprimantă, dar remarcabilă, asupra clădirii Capitoliului, de la balconul ei de la etajul cincisprezece.

A păstrat, totuşi, câteva dintre obiectele-cheie din vechea ei locuinţă, iar acestea nu prea sporesc senzaţia de spaţiu. Pereţii sunt înţesaţi de artă interzisă, iar în pragul câtorva uşi sunt proptite sculpturi, întocmai cum îmi aminteam. Şi-a făcut cărări printre lucrurile împrăştiate de-a valma, dar podeaua e acoperită, oricum, de atâtea

instrumente muzicale, încât cineva o să-şi rupă o gleznă. Femeia are mania colecţionării.

Şi cărţi. Mormane peste mormane de cărţi, peste tot. îngrămădite pe birouri, răstumându-se pe măsuţe, stivuite pe podea, în munţi gata să se prăbuşească. Chiar dacă n-am avut la şcoală zece pe linie, mi-a plăcut întotdeauna să citesc, iar acum, când aproape toate cărţile au fost *interzise,* atracţia e şi mai puternică. Privesc aceste tomuri aproape cu duioşie. Unicul ne-a luat puterea de-a învăţa, de-a creşte, de-a ne imagina şi de-a evada prin cuvinte.

De ce nu ne-am luptat mai mult s-o păstrăm înainte de-a ne fi smulsă?

Iau cu grijă o carte şi-i şterg coperta de praf.

— *Cartea cimitirului,* spune doamna H., peste umărul meu. Grozavă alegere. O mulţime de poveţe găseşti în ea.

— Da, cum ar fi? Râd: Cum să evit moartea? Pentru că ăsta e un sfat de care chiar aş avea nevoie.

— Păi, da, şi că n-ar trebui să te temi de cei morţi, spune ea, uitându-se straniu la fratele meu. Cei morţi, ca noi toţi, au si ei... limite.

O spune cu glasul acela ciudat pe care-1 foloseşte ca să transmită Cunoaşterea Superioară. Ridic ochii în tavan. Mama mi-ar trage o palmă, probabil, căci spunea că doamna Highsmith e aici

ca să ne ajute pe noi şi că aceea care poate să se lupte cu Cel Care Este Unicul şi nu se dă bătută (sau, cel puţin, nu e ucisă pe loc) e o vrăjitoare straşnică. Totuşi, pot măcar să spun că m-am săturat de adulţii care vorbesc în şarade, făcând cu ochiul ca şi cum ar zice: *Aşteaptă până mai creşti*... Adică, se presupune că suntem copiii Profeţiei care schimbă totul. Orice informaţie avansată ne-ar fi a naibii de utilă chiar acum.

Doamna Highsmith se întoarce spre mine:

— Şi, Wisteria, ai face bine să-ţi aminteşti că înţelepciunea, curajul şi compasiunea sunt cheile supravieţuirii. îşi roteşte ochii scânteietori prin cameră: Şi muzica.

încuviinţez din cap. Ei, *asta* chiar că pot înţelege.

La porunca doamnei H., o muzică rock se revarsă în apartament şi bătrâna începe să se bâţâie în ritmul care pune stăpânire pe mişcările ei. Amestecă în oală în timp ce dansează şi terciul se revarsă peste margini.

— îmi amintesc fiecare cântec pe care l-am auzit vreodată, fiecare notă! strigă doamna H. peste muzică. Apoi se încruntă: Mă rog, aproape fiecare cântec. Desigur, există excepţii notabile. De exemplu, orice au cântat The Cunun Girls *aleg* cumva să uit.

Când o veche baladă cunoscută răsună in

cameră, mă alătur.

— O, da! ţip. Daţi sonorul mai tare!

Privesc împrejur, dar nu reuşesc să identific locul de unde vine muzica.

Doamna H. ne aruncă un zâmbet sfios, îşi atinge uşor urechile şi muzica răsună mai tare.

— Nu uitaţi, dragilor, muzica vine din interior.

Clatin din cap la auzul vechii zicale, dar nu pot să nu zâmbesc. Doamna H. e o vrăjitoare bătrână şi excentrică, asta-i sigur, dar are dreptate. întotdeauna a avut.

Dintr-odată, mă cuprinde un sentiment pe care l-am mai avut o singură dată, când am cântat pe scenă la Festivalul Muzical de la Stockwood, în faţa a mii de susţinători ai Rezistenţei, amplificată de un zid de difuzoare create de propria-mi magie. Mă înfior. într-o bună zi, mă voi întoarce acolo.

Poate că doamna Highsmith şi cu mine avem mai multe în comun decât credeam.

Fratele meu o ia de mână şi o învârte prin bucătărie, de parcă ar fi la un bal. După un minut, se întoarce să amestece în supă şi Whit mă apucă de braţ, râzând. Ne răsucim şi ne rotim, în sunetele cunoscute ale melodiei şi, când terminăm râzând, cu Whit înclinându-mă pe spate, ochii lui strălucesc.

— Ăsta era cântecul preferat al tatei, spune el, abia respirând.

— Da, oftez eu, privind melancolică una dintre chitarele doamnei H. Ce mult mi-aş fi dorit să mai trăiască şi să mă vadă venindu-i de hac Noului Ordin.

— Să mai trăiască? Doamna Highsmith ridică o sprânceană: O, copii, doar n-aţi crezut cu *adevărat* că sunt morţi,

nu-i asa?

Ochii mi se umplu de lacrimi instantaneu. Glugile. Mulţimea. Fumul.

Fumul îngrozitor.

— Ce vreţi să spuneţi? întreb. Susţineţi că sunt... în viaţă?

— Ei, bine, sunt în viaţă deocamdată, spune bătrâna vrăjitoare. De-abia trăiesc. Adică trăiesc, luptându-se să inspire şi să expire. Adică încă nu s-au stins, dacă vreţi.

— Wisty, n-o crede, spune Whit, cu maxilarul încleştat. Am văzut totul cu ochii mei. I-am văzut... *executaţi.*

Doamna Highsmith râde, cu râsul ei muzical, şi Whit arată de parcă ar fi în stare s-o strângă de gât.

— Dar, dragii mei, spune ea veselă, arătând spre suprafaţa lucioasă a oalei, convingeţi-vă singuri.

Fratele meu rămâne pe loc, neîncrezător, dar eu

nu pot să nu mă reped într-acolo. La început, nu văd nimic, prin lacrimile sărate, dar mă frec la ochi şi acolo, pe capac, sunt două siluete cocârjate, cu ochii adânciţi în orbite şi obrajii supţi, stând lângă o apă.

Mama si tata.

Vii!

Capitolul 33

Whit

UN MIC ŢIPĂT SCAPĂ de pe buzele lui Wisty şi alerg lângă ea.

Părinţii mei par să stea lângă un râu, aşteptând împreună cu o mulţime de oameni. Sunt costelivi şi albi la faţă ca hârtia.

— Mamă! strig. Tată!

Feţele lor se văluresc, asemenea unei imagini în ceaţă.

Wisty se uită la mine, cu ochi rugători.

— Ce fac acolo? Oamenii ăia nu par a fi soldaţi ai Noului Ordin...

— Tată, unde-i râul? Spune-ne unde eşti! Nu răspunde, aşa că mă întorc spre doamna H.: E în capitală? Ştiţi cum să ajungem acolo?

— Cum vă putem găsi? întreabă Wisty, apucând marginile capacului.

Ochii blajini ai doamnei Highsmith se uită la Wisty,

apoi la mine.

— Râul e pe Tărâmul Umbrelor, desigur, spune ea cu blândeţe. Unde să fie, prostuţilor? Acolo a fost râul dintot- deauna, in locul unde oamenii trec pe cealaltă parte.

O apuc pe Wisty de braţ, ignorând o clipă aiurelile eterice ale doamnei H.

— Putem ajunge acolo. Trebuie doar să găsim portalul către Tărâmul Umbrelor şi-i putem aduce înapoi. Nu-mi pasă de riscuri, nici măcar nu... Wist?

Sora mea nu mă ascultă. îi urmăresc privirea, la imaginea părinţilor noştri, şi înţeleg de ce.

Mama se uită fix în ochii ei şi scutură violent din cap:

„Nu vă apropiaţi!" articulează buzele ei, pe faţa-i suptă. „Promiteţi-mi că nu veniţi aici!" se tânguie ea. „Nu. Aveţi. Voie. Să. Veniţi."

Tata păşeşte în spatele ei şi ridică o mână, făcând în aer un semn care spune „stop". Arată de o sută de ani şi gestul pare să-i stoarcă ultimul strop de energie, dar ochii lui sunt aprigi când se uită la mine.

„Vă interzic", spune el şi dintr-odată mă simt mic, de parcă aş avea din nou patru ani şi i-aş cere voie să merg cu bicicleta vecinului.

Ochii tatei strălucesc, adânciţi în faţa lui pământie, şi, în clipa când sunt pe cale să-i strig, părinţi mei dispar.

— Nu! strig. Staţi!

Dar imaginea a dispărut complet şi, în locul ei, capacul oglindeşte faţa mea îngrozită.

Glasul lui Wisty se aude şoptit:

— Sunt în viaţă. Si vor să nu facem *nimic*?

îmi dau seama că e cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

— Doamnă Highsmith — mă întorc spre bătrâna vrăjitoare, dintr-odată furios pe ea că nu ne-a dat îndrumarea promisă — credeţi că-mi pasă dacă au spus să nu ne apropiem? Evident că mergem acolo. Ne ajutaţi să găsim portalul sau suntem pe cont propriu?

Doamna H. are aerul că deţine un milion de alte secrete pe care n-o să le dezvăluie niciodată.

Va veni o vreme în vieţile voastre, Whitford şi Wis- teria, când va trebui să luaţi singuri decizii, când va trebui să mergeţi pe drumul vostru, când va trebui să nesocotiţi poruncile părinţilor voştri. Ne priveşte în faţă, cu ochii strălucind: Sunt încântată că înţelegeţi că momentul acela a sosit

.

Capitolul 34

Wisty

— ACUM MÂNCAŢI, COPII, am un plan.

Doamna H. asază două castroane aburinde cu fiertura aia »

în faţa noastră. Arată şi miroase a mâncare de pisici, dar, în fine. Whit ia o lingură şi apoi împinge castronul, încercând să nu se strâmbe. Eu cred că renunţ la al meu. Oricum, n-am venit aici pentru mâncare.

— Ascultaţi cu mare atenţie, dragilor. Dacă nu e urmat întocmai, planul ăsta ar putea foarte uşor să ducă la moartea voastră.

în regulă. Măcar e sinceră cu noi.

—Whitford, înţeleg că ai experienţă pe Tărâmul Umbrelor.

Whit încuviinţează si ochii doamnei H. îl sfredelesc.

— Priveşte în faţă, continuă ea. Ochii te vor sluji bine, tinere, în călătoria ta către acest loc respingător al

spiritelor zbuciumate şi înfometate. Labirintul te va păcăli, dar trebuie să navighezi prin adâncimile sufletului tău ca să-ţi găseşti părinţii. Mergi pe urma animalelor până la râu şi dragostea te va întâmpina acolo.

Orice-o fi însemnând *asta.*

Whit are aerul că nu pricepe în totalitate şaradele despre suflet ale doamnei H., dar încuviinţează solemn din cap.

Eu, pe de altă parte, încep deja să mă plictisesc. Părinţii noştri sunt în cine ştie ce genune a Tărâmului Umbrelor şi, îmi pare rău, dar n-am timp acum să învăţ despre sensul vieţii, înainte să-i găsim.

Totuşi, când doamna H. se întoarce spre mine, mă pomenesc ţinându-mi răsuflarea.

— Iar tu, Wisteria, ai cea mai importantă misiune dintre toate. Mă tem că drumul tău va fi anevoios, misiunea ta gigantică şi sorţii copleşitor de potrivnici.

Doamna H. tace cu înţeles, iar eu mă aplec spre ea.

— Orice, spun. Am s-o fac.

Acum, că ştiu că mama şi tata sunt în viaţă, fiecare fibră a fiinţei mele tânjeşte să-i vadă.

Doamna H. îmi zâmbeşte larg:

— Tu şi numai tu eşti cea care trebuie să te ocupi de Cel Care Este Unicul. Acum.

Stai aşa, *cel* Lingura îmi cade cu zgomot pe podea. Unicul, adică atotputernicul Unic, cel care încearcă de luni de zile să ne găsească şi să ne pună pe frigare?

— Nu vorbiţi serios.

Mă holbez la ea îngrozită, cu gura căscată ca un peşte guppy. Doamna H. dă din cap, aşteptând.

— Părinţii noştri sunt la un pas de *moarte,* protestez, ne- venindu-mi să cred. Şi, în timp ce Whit cutreieră pe Tărâmul Umbrelor în căutarea lor — am şi eu experienţă la asta, apropo—, eu trebuie doar să... ce? Să bat la uşa celui mai puternic om din Lumea de Sus şi apoi... să mă *„ocup"* de el?

Deja strig.

Doamna Highsmith mă cercetează cu o dezaprobare mută şi apoi spune ceva total aiurit:

— Spune-mi, Wisteria, îţi mai aduci aminte ceva, oricât de puţin, de la ora de biologie? Dar de la fizică? Chimie? Nu? Ar fi trebuit să mă aştept la asta de la o chiulangioaică.

Tremur involuntar la auzul cuvintelor cunoscute. Este practic *exact* acelaşi lucru pe care mi l-a spus Unicul acum o veşnicie, când trebuia să dovedesc că sunt vrăjitoare. Doamna Highsmith ridică o sprânceană, iar eu sunt fără grai.

Totuşi, ce se petrece aici ?

Mă uit furioasă la ea:

— Uitaţi ce e, dacă vreţi să ne concentrăm asupra trecutului, bine. în trecut, l-am văzut pe Unicul stăpânind apa şi aerul de pe pământ. L-am văzut golind oceane, înălţând tornade şi despicând pământul cu o mişcare a

degetului mic. Cum ar putea *cineva* să-i ţină piept?

Doamna H. dă din cap şi îmi cuprinde faţa în palme, iar eu mă simt de parcă aş avea vreo cinci anişori.

— Dar ceea ce-i lipseşte e focul tău, Wisty, energia ta, *electricitatea* ta. O fi stăpânind el pământul, dar nu controlează şi oamenii. Cel puţin nu şi gândurile lor. Nu încă. Dar dacă e adevărat ceea ce crede Unicul, dacă puterile tale se extind la impulsurile electrice ale creierului, te *va folosi* ca să controleze nu doar guvernarea Noului Ordin, dar efectiv şi *mintea* întregii umanităţi, în toate dimensiunile ei.

Mă încrunt, neştiind ce să pricep. Whit îşi masează fruntea cu degetele, adâncit în gânduri.

— Nu înţelegi implicaţiile puterii tale, draga mea? Dacă Unicul izbândeşte, va fi sfârşitul ultimului strop de libertate care ne-a mai rămas oricăruia dintre noi. Va fi sfârşitul rezistenţei, al creativităţii, al speranţei, chiar. Va fi sfârşitul pentru... *tot.*

— Bine, oftez, cu senzaţia că tocmai mi-a fost atârnat de gât un lanţ foarte greu. Dar ce trebuie să *fac,* de fapt, ca să-l înfrâng pe Unicul? îmi simt aşa-numitul Dar ca pe ceva care mă depăşeşte, un lucru pe care nici măcar nu-l pot controla în totalitate şi nici măcar nu sunt sigură la ce foloseşte.

Doamna H. îşi cântăreşte răspunsul:

— Cu certitudine, Darul nu trebuie folosit ca *să fii* Dumnezeu. Doar ca să-i împiedici pe alţii să încerce să fie Dumnezeu.

Dau din cap, aşteptând o indicaţie, dar doamna H. clatină din cap.

— Nu-ţi pot spune exact cum poţi să foloseşti aceste formidabile Daruri care ţi-au fost date, spune ea pe un ton grav. Ca să creşti şi să înţelegi Profeţia, trebuie să înveţi să le stăpâneşti de una singură.

Oftez. Simt gravitatea situaţiei ca pe un nod în stomac.

Trebuie să mă infiltrez într-un complex straşnic păzit şi să mă iau la harţă cu cea mai puternică fiinţă pe care-a văzut-o vreodată faţa pământului, iar Whit trebuie să bâjbâie pe Tărâmul Umbrelor, unde oamenii fie sunt mâncaţi de lacomii Pierduţi, fie ajung să se piardă în ceaţă până când mintea li se face terci. Şi toate astea din cauza unei Profeţii pe care a văzut-o cineva scrisă pe-un perete. Pentru că, dintr-un anumit motiv, toată lumea crede în noi, o chiulangioaică şi un mare fotbalist.

Mă uit la Whit, singura persoană pe care mă pot bizui oricând, cel care a fost cu mine în fiecare pierdere, fiecare bătălie, fiecare victorie. *Chiar o să facem asta?*

Whit încuviinţează din cap, cu ochii strălucind de speranţă, iar eu îi strâng mâna, înăbuşindu-mi un sentiment de panică. *Fireşte că da.*
în afară de vieţile noastre, ce mai avem de pierdut

UN OSPAÎ? AL SUFLETE

LOR

Capitolul 35

Whit

TĂRÂMUL UMBRELOR e un labirint al disperării. E un mănunchi de drumuri greşite, o pătură de ceaţă care-ţi slăbeşte voinţa, o duhoare de suflete rătăcite care ar face orice să scape din acest purgatoriu. Tărâmul Umbrelor e gustul fricii în gură, îndemnându-te să mergi înainte, mai adânc în labirint, mai departe de orice legătură cu timpul, cu raţiunea sau cu cei vii.

Dar Tărâmul Umbrelor înseamnă şi Celia, fata pe care am iubit-o şi am pierdut-o, un suflet frumos, cunoscut în acest purgatoriu drept o *Semi-lumină*$_s$ fata a cărei viaţă a fost curmată prea devreme, pe care aş da orice s-o am înapoi. Iar acum Tărâmul Umbrelor înseamnă părinţii mei, care mă aşteaptă în adâncurile tainelor lui, lângă un râu.

Aşadar, cu un amalgam de emoţii curgând prin

Capitolul 35

mine, mă îndrept în sfârşit într-acolo.

Dar mai întâi trebuie să găsesc portalul — singurul despre care doamna H. ştie sigur că încă funcţionează. Se află înmăruntaiele unei zone a capitalei prin care n-am mai trecut niciodată. înaintez cu pas grăbit şi, curând, elegantele clădiri albe de piatră lasă loc unui ţinut ostil de beton, plin de fabrici bine păzite, care scuipă un abur alb şi gros în aerul neclintit.

Cotesc pe o stradă îngustă şi umbrele se mişcă în timp ce oameni înfofoliţi în zdrenţe se îndepărtează în întuneric din calea mea. îmi îndrept spatele, încercând să-mi pun cât mai bine în valoare statura impunătoare.

înaintez pe lângă zidul de beton, pe coama căruia, la patru metri înălţime, îşi arată colţii un şir de sârmă ghimpată. Pe un panou roşu, fixat în cuie de zid, stă scris: UNITATE DE TESTARE — ACCESUL INTERZIS. Doi soldaţi cu aer istovit stau de pază, dar unul pare mai preocupat să-şi ruleze o ţigară. Măsurile de securitate par aproape ridicole, oricum, căci zvonurile despre ceea ce se petrece în laboratoarele experimentale ale Unicului sunt mai mult decât de-ajuns ca să-i ţină pe curioşi la distanţă.

Cu excepţia vrăjitorilor răzbunători, presupun.

Deşi băieţii ăştia par nişte pierde-vară, văd insigna de onoare din bronz a T.E.P.N.O. pe uniformele soldaţilor, indicând că fac parte din

Trupele de Elită pentru Portaluri ale Noului Ordin (a căror existenţă e negată vehement de N.O., desigur). Sunt Curbe, alese special ca să intre în Lumea de Jos şi să se întoarcă raportând ce-au văzut, deşi toată lumea ştie ce Unicul este oficial un Drept şi Mărginit, care nu poate călători personal între lumi.

Capitolul 36

La picioarele soldaţilor T.E.P.N.O. mârâie lupi dresaţi, cu colţii dezgoliţi, gata să muşte.

îmi imaginez feţele palide ale părinţilor mei. Mâna tatei, făcând semnul „stop”, şi spaima din ochii mamei. Ceva se întâmpla acolo, lângă râu, ceva ce nu voiau ca eu să văd. Dar nimeni şi nimic — nici tata, nici Unicul, nici măcar o haită de lupi — n-o să mă ţină departe de Tărâmul Umbrelor.

E ultimul loc din univers în care şi-ar dori cineva să ajungă, dar în acel ţinut înspăimântător al memoriei furate şi al vieţilor scurtate se află Celia, părinţii mei şi tot ce-am pierdut.

La bine şi la rău, Tărâmul Umbrelor mi-e destinul.Whit

CÂND EŞTI LA ÎNGHESUIALĂ, uneori singurul lucru de făcut e cel mai absurd lucru care ţi-ar putea trece prin cap.

în acest sens, neavând la îndemână nici măcar o deghizare care să mă scoată din încurcătură, înaintez spre asasinii Noului Ordin,

„încrederea în forţele proprii e cheia", spunea tata. „Poţi face aproape orice, dacă eşti convins că poţi."

Şi, la drept vorbind, chiar funcţionează o clipă. Nu am un aer suspect şi gardienii par să fi uitat că trebuie să *păzească* locul. Doar se uită la mine, cu feţe plictisite. Preţ de un minut, am impresia că o să reuşesc să scap trecând tacticos pe lângă ei, dar din nefericire lupii sunt ceva mai pe fază.

Câinii morţii mârâie şi încep să tragă de lanţuri, cu boturile înspumate, flămânzi şi plini de ură. Soldaţii intră în alertă, bâjbâind după arme şi îndreptându-le spre mine.

— Cel mai tânăr încearcă să fie autoritar:Nu intră şi nu iese nimeni, flăcăule, spune el, ţintind între ochii mei. Accesul e strict interzis.

— Am fost trimis de Cel Care Este Unicul, îmi aud glasul spunându-le cu calm, înainte să-mi dau seama ce vorbesc.

Cel mai vârstnic, pleşuv, se uită neîncrezător la mine şi îi şopteşte ceva tovarăşului său, iar eu încerc să nu-mi las mâinile să tremure în faţa animalelor iadului, care probabil au un detector de minciuni încorporat sau aşa ceva.

— Am o scrisoare oficială, continui, cu îndrăzneală.

Unul dintre soldaţi clatină din cap şi întinde o mână,

aşteptând. Grozav! N-am, de fapt, nicio scrisoare oficială. N-am decât o bucată mototolită de hârtie, cu indicaţiile doamnei Highsmith despre traseul spre portal, dar scot, oricum, din buzunar jalnicul bilet şi i-1 arunc. Soldatul mai în vârstă ia aşa-zisa scrisoare, o despătureşte şi apoi răcneşte:

— Ce-i asta? E doar o bucată de hârtie cu nume de străzi. Aresta...

înainte să termine cuvântul, o iau din loc. Pentru *asta* m-am antrenat. Pentru *asta* am fost făcut: să-mi salvez părinţii. Picioarele mele zboară, mai repede decât au alergat vreodată, ducându-mă direct la uşa grea de lemn care străjuieşte portalul.

Şi, în timp ce aud lupii pocnindu-şi fălcile în spatele meu, în timp ce aud soldaţii ochind, cu degetele tremurând pe trăgaci, mă rog, sper că încă sunt o Curbă, că trupul meu se va îndoi pătrunzând în cealaltă dimensiune, că mă voi topi şi voi trece prin această uşă solidă şi voi ajunge pe Tărâmul Umbrelor, în braţele Celiei şi ale părinţilor mei şi ale tuturor celor care aşteaptă de la mine să fiu erou pentru ultima oară. Mă rog să nu mă izbesc de uşa aia de stejar şi să ajung să fiu arestat.

Pentru că, după câte am îndurat, după câte au îndurat mama şi tata, asta ar fi nasol de tot.

Zbor, ţopăi, fac un salt înainte, cu un ultim efort, ţinân- du-mi răsuflarea, şi ultimul lucru pe care îl simt e o *bubuitură* puternică, de parcă mi-ar exploda capul. *Whit*

MĂI SĂ FIE, A FOST... INTENS.

Cu portalurile, fiecare experienţă e diferită, dar nu e niciodată foarte distractiv. Uneori a semănat cu o trecere printr-o spălătorie de maşini, alteori m-am simţit de parcă aş fi fost „smuls din canalul naşterii" (cum spune Wisty), iar într-un episod notabil sunt sigur că arătam ca o roşie strivită de un perete când am ajuns în partea cealaltă.

Dar de data asta n-a semănat cu nimic din ce-am trăit până acum. După acel urât cucui iniţial, am crezut că s-a sfârşit, dar apoi am simţit cea mai ciudată senzaţie, ca şi cum celulele mi s-ar fi rearanjat sau ceva.

Acum sunt sigur pe Tărâmul Umbrelor, pentru

că nu văd aproape nimic.

— Celia! strig, într-o doară. Mamă? Tată?

în timp ce mă împleticesc printr-un zid opac de ceaţă, mă sufocă un miros de canal putred — nu, de *came* putredă — iar inima îmi tresare când îl recunosc.Cei Pierduţi.

Fiinţe nicidecum angelice, captive în labirintul Tărâmului Umbrelor de atâta vreme, încât înseşi sufletele lor au putrezit, devenind o masă ce duhneşte de stricăciune.

Monştri torturaţi de suferinţă şi înnebuniţi de foame.

Foame de came de om.

Doamne, nu!

Aud ţipete de oameni torturaţi, *devoraţi.* Soldaţi? Gărzile T.E.P.N.O., sărind după mine în portal şi în fălcile canibalice ale Celor Pierduţi? Tremur violent, dar, deşi ţipetele amuţesc, n-am unde să fug.

Dintr-odată, zeci de braţe descompuse ies din fum şi se întind după mine, strecurându-se, cu carnea lor lipicioasă, pe după umerii mei, peste piept, peste gât. Ţip, dar sunetul se pierde printre gemetele şi nebunia din jur.

îi împing şi sar în lături, cuprins de oroare.

— Nu încerca să ne înfrunţi, idiotule, îmi şopteşte în ureche o voce dogită de femeie, plină de răutate. N-ai cum să câştigi. Nu-ţi dai seama? Suntem morţi deja.

Ceilalţi râd înfundat, iar Fata Pierdută continuă:

— Nu ţi-ai dori să fii mort?

Fata aşază o mână lipicioasă pe obrazul meu şi mă retrag îngrozit. Mă bucur că nu-i pot vedea faţa putredă prin ceaţă.

— O să fii.

Râde şi mi se întoarce stomacul pe dos, căci acum, când faţa îi tremură şi ochii îi dansează sub privirile mele, încep să disting o bucată de came aţoasă rămasă pe obrazul ei.

Capitolul 38

Curând. Foarte curând, vei fi mort şi tu, străin chipeş şi idiot. ***Wisty***

AM FAŢA CURATĂ, părul pieptănat, strălucitor, revărsat pe spate ca o flacără, şi sunt îmbrăcată într-o rochie verde, şic, pe care o păstra doamna Highsmith pe undeva. Bocăn pe străzile curate, cu pantofii mei prea strâmţi, de parcă nici măcar nu mi-ar păsa că fiecare mişcare mi-e urmărită de camerele de supraveghere ale vilelor din împrejurimi — dotate, fără excepţie, sunt sigură, cu câte un bot oribil de lup care mârâie în spatele porţii. Dacă n-aş avea sclipirea din ochi, ai putea jura că sunt o Tânără a Noului Ordin, din cap până-n picioare.

După ce am alergat săptămâni în şir mânjită de sânge, noroi şi cine mai ştie ce, mă simt aproape ca şi cum m-aş duce la un extravagant recital al N.O. Vechiul meu *duşmamic,* Byron Swain, mi-a povestit cândva despre acele aşa-numite petreceri care culminează cu o recitare pompoasă a succeselor Unicului, cu membrii elitei N.O., îmbrăcaţi la patru ace,bătându-se reciproc pe spate. Oricât de chinuitoare ar fi această experienţă, aş prefera să merg acolo şi nu în locul spre care am pornit... Confruntarea mea decisivă cu Unicul. Să salvez soarta lumii, poate, dar mai degrabă să mor.

Murmur ca pe o mantră îndemnul doamnei Highsmith — „minte, curaj, compasiune" — şi sunt atât de tulburată, încât aproape că dau nas în nas cu un Detaşament de Tineret,
care-si face rondul.

Sunt două şiruri drepte de copii cu feţe împietrite, mărşăluind bătosi în uniforme albe, accentuate de un tiv roşu intens. Conducătorii sunt doar nişte copii — probabil mai tineri decât mine —, dar au înfăţişarea rece a unor soldaţi îndoctrinaţi, de cel mai înalt rang. Niciunul dintre ei n-ar
ezita să-mi strivească teasta.

Cu ei sunt şi câţiva copii şi mai mici, târâţi în lanţuri, printre suspine.

Familii întregi şi cupluri ale Noului Ordin

păşesc alături, eleganţi în hainele lor şic. Nu seamănă cu copiii în lanţuri, nici nu par să le audă plânsul.

Dar văd durerea şi deznădejdea de pe chipurile acelor copii, le aud ţipetele. Trec pe lângă strada căptuşită de bannere care mă va duce la palat şi la reşedinţa Unicului. Mă pomenesc, în schimb, apropiindu-mă de acest detaşament, deşi e ultimul lucru din lume pe care vreau să-l fac. Dar nu pot să nu îi ajut. ***Wisty***

ÎN TIMP CE MĂ ÎNDREPT spre detaşament, am brusc senzaţia stranie că se întâmplă ceva îngrozitor de rău. Aproape că simt nişte mâini apăsându-mă, sufocându-mă. în ciuda rochiei subţiri şi a vântului rece, încep să transpir.

Whit e la mare ananghie.

Cum să-l pot ajuta acum? Au rămas puţine intrări spre Tărâmul Umbrelor, la mari distante unele de altele, si n-aş putea ajunge la portalul doamnei Highsmith destul de repede. Detaşamentul Tinerilor e în poziţie de drepţi. M-au

zărit deja, păşind agale spre ei. *Va trebui să mă rog ca Whit să scape singur din oribila încurcătură în care s-o fi aflând,* îmi spun, amintindu-mi faţa ruinată a lui Rency.

Am nervii întinşi la maximum, iar privirile reci ale tinerilor, în timp ce mă apropii, nu mă liniştesc deloc. Care tolomac se duce aţă la nişte criminali cu creierele spălate, fără să se deghizeze măcar? Subsemnata.

Intru în panică şi fac iute o strâmbătură, dar tinerii Noului Ordin se prăpădesc de râs când mă apropii.

Mă arată cu degetul şi hohotesc, imitându-mă, şi am dezolanta senzaţie că poate sunt puţin saşie. Şi că am nasul într-o parte.

Puştiul din capul coloanei suflă tare într-un fluier, cerând disciplină. Nu-i văd faţa, dar detaşamentul se aşază imediat în poziţie de drepţi.

— Doar glumeam, zic, forţând un râs plăpând şi rea- ranjându-mi repede trăsăturile feţei. îl bat pe umăr pe ultimul copil din rând, iar el se întoarce, ignorând reproşul celui cu fluierul, aflat în faţă. Am... ăăă... am venit să mă alătur detaşamentului. Vreau să ajung cândva soldat al Noului Ordin, spun repede. Sper să... distrug libertatea şi imaginaţia...?

Câţiva copii icnesc şi se întorc la auzul cuvintelor interzise. Perfect.

Un băiat cu părul negru ca tăciunele mă trage de breteaua rochiei.

— Zău? rânjeşte el. Nu prea corespunzi

eticheteі, cu ţinuta asta.

O adolescentă ceva mai mare mă trage de părul blond-mur- dar pe care tocmai mi l-am creat. Părul îi e legat atât de strâns în coadă, încât îi întinde toată fata.

Şi nu ţi-a spus nimeni? Toate posturile de fete urâte sunt ocupate.Mi se strânge inima, deşi ştiu adevărul: Sunt singura din lume cu destulă putere ca să rivalizeze cu Unicul. Totuşi, o jignire bine plasată reuşeşte să mă complexeze.

Capitolul 40

— Visul meu e să onorez Noul Ordin, insist, atentă ca în glas să nu mi se strecoare nicio urmă de ironie. Serios. *Wisty*

— ADEVĂRATUL TINERET al Noului Ordin s-a înrolat la începuturile dominaţiei, zice fata, în timp ce un băiat mai mare îmi suceşte mâinile la spate.

— Ei au văzut lumina Celui Care Este Unicul. Au urmat calea către adevărata justiţie, spune cu o detaşare robotică un alt băiat, în timp ce primul îmi prinde cătuşele în jurul încheieturilor.

— Toţi ceilalţi sunt impostori. Diletanţi, intervine o fetiţă încruntată, în timp ce sunt dusă în faţa coloanei, lângă ceilalţi prizonieri. Sunt un pericol. Sprijină cauza ticăloasă a Rezistenţei. Trebuie opriţi! scrâşneşte vocea ei piţigăiată.

Băiatul cel brunet intervine, şoptindu-mi la ureche:

— Aici intervenim *noi.* La ordinele directe ale

Măreţiei Sale, misiunea noastră e să-i facem pe aceşti barbari — pocneşte din degete, rânjind cu viclenie — să „dispară”.

Trag în piept o gură de aer. Un D.E.T. — Detaşament de Exterminare al Tinerilor! Credeam că e doar un zvon sinistru.Băiatul mă împinge între cele două şiruri şi mă lipesc de doi dintre cei mai mici prizonieri, o fată şi un băiat, cu obrajii murdari scăldaţi în lacrimi, care nu par să aibă mai mult de cinci ani.

Aud glasul doamnei Highsmith în cap: *încrezătoare. Puternică.*

— N-aveţi de ce vă teme, le şoptesc celor doi copii care tremură.

Decât de tortură şi moarte, sau poate să fiţi transformaţi în slugi fără minte pentru tot restul vieţii, cum ar veni.

— Du-mă la liderul vostru, îi spun sarcastic tânărului brunet care mă priveşte chiorâş.

— O, haide, Roşcato, se aude un glas din faţă, un glas care ştie cât de mult îmi displace porecla asta. Pentru o fată care vrea cu disperare să se alăture Noului Ordin, ai putea să pui mai mult *sentiment.*

Cunosc acel accent nazal, acel nechezat.

Băiatul cu fluierul se întoarce, scanându-mi faţa de parcă nu m-ar recunoaşte, de parcă n-ar fi încercat o veşnicie să-mi cucerească inima, de parcă nu l-aş fi transformat odată într-o dihor pentru că era un trădător nemernic. De parcă nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Mă apucă de braţ cu brutalitate şi mă târăşte după el.

— Dorinţa ta mi-e poruncă. La lider ne ducem. Frumoasă rochie, apropo.

Capitolul 41

Comandantul fluierător al D.E.T. e nimeni altul decât Byron Swain!**Whit**

SUNT ÎN LANŢURI, dar de vorbit pot să vorbesc. Şi, cât timp voi fi în viaţă, am să încerc necontenit să obţin răspunsuri.

— îi caut pe Benjamin şi Eliza Allgood. E pe-aici o fată pe nume Celia? Dacă-mi spuneţi unde-i râul... locul unde oamenii, ăăă... traversează apa — vă pot ajuta şi pe voi să scăpaţi de-aici. Jur că vă ajut!

Glasul meu sună disperat, dar Cei Pierduţi sunt prea ocupaţi în clipa asta ca să-mi răspundă la întrebări.

Sunt ocupaţi să facă acelaşi lucru pe care-1 fac de ore în şir, de când am ajuns în tabăra lor, ori ascunzătoarea lor, ori ce-o fi fiind locul ăsta straniu, încărcat de mirosuri grele: mănâncă animale sălbatice.

De vii.

Simt că mi se întoarce stomacul pe dos. Cred că n-o să mai mănânc came niciodată.

întorc capul de la dezgustătoarea scenă, dar mirosul metalic al sângelui îmi zgândăre nările. Cuvântul *abator* îmi răsareîn minte, întunecat şi oribil. Nu-mi amintesc ce înseamnă, dar evocă imaginea unor ferăstraie şi scene de groază. Came smulsă de pe os şi disperarea animalelor înnebunite, aşteptând măcelul.

Am sentimentul că eu *urmez.*

Ceaţa nu e atât de deasă aici şi pot distinge pădurile dimprejur. însă încerc să nu mă uit într-acolo. Copacii nu sunt din lemn şi frunziş, ci din *oase.* Norii de deasupra sunt roşii, amenințători, iar umbrele noastre par să aibă o viaţă proprie. Se târăsc pe pământ, ca nişte şerpi, mimează acte de violenţă, dansează pe spatele tău. îmi vine să fug, dar n-am unde. Dincolo de valea asta totul e numai ceaţă groasă, opacă.

Suntem în măruntaiele Tărâmului Umbrelor şi n-am mai ajuns niciodată aşa de departe. N-aveam habar că toate astea există, dar poate înseamnă că ajung, în sfârşit, undeva. Acolo unde există păduri şi nori, trebuie să existe şi un râu, nu?

Doamna Highsmith mi-a spus să urmăresc animalele. Să se fi referit, oare, la aceste jalnice creaturi sfârtecate?

Mijesc ochii prin ceaţă, încercând să zăresc în depărtare un fir de apă. N-am noroc, dar văd şi alţi Pierduţi. Făpturile lor înaintează spre tabără ca

nişte zombi, iar duhoarea le e solie.

Trag după ei ceva legat de sfori. Parc-ar fi...

Copii?

Mai mulţi copii ar putea însemna mai multe şanse să-i păcălesc pe aceşti strigoi şi să evadez. Cercetez grupul, fără să recunosc la început pe nimeni — dar e încă foarte departe. Mulţi sunt puşti mai mari, printre care un băiat voinic, cam de vârsta mea, un băiat cu o bandană legată peste frunte şi vreo doi băieţei. E şi un animal cu ei — un câine mare şi săltăreţ, care seamănă îngrozitor de mult cu Feffer, căţeaua Curbă care a încercat odată să ne mănânce pe Wisty şi pe mine, înainte s-o îmblânzim.

Stai aşa, chiar este *Feffer!*

Asta înseamnă că sunt copii ai Rezistenţei!

Mă cuprinde o stare de exaltare, pulsul mi se înteţeşte.

îmi vine să-mi strig camarazii, dar nu vreau să stârnesc o isterie în rândul Celor Pierduţi.

Rămân pe loc şi mă foiesc de nerăbdare, privindu-i cum se apropie, unul câte unul. Ochii îmi cad spre capătul şirului, asupra unei fete de vreo şaisprezece ani, cu părul sălbatic, cârlionţat, şi ghete soldăţeşti.

Capitolul 42

Aş recunoaşte oriunde acest mers hotărât, ferm: *Janine*!Whit

— WHIT!

Janine mă sufocă într-o energică îmbrăţişare care-mi taie răsuflarea.

E legată şi ceilalţi copii bombăne, căci mâinile lor sunt legate de aceeaşi sfoară.

Inima mi s-a oprit parcă în loc. îmi îngrop faţa în părul ei întunecat şi o strâng în braţe cu toată puterea. E puţin ciudat, în văzul tuturor, dar nu-mi pasă de nimic acum. *Slavă Domnului, trăieşte!* Cumva — chiar şi în acest loc îngrozitor, capturat de creaturi fără suflet — sunt în culmea fericirii. Şi surprins să descopăr că singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l fac este… s-o sărut.

Janine a avut întotdeauna o fizionomie expresivă şi se uită la mine cu nestăpânită emoţie, ca şi cum şi-ar pune tot sufletul pe tavă.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată, Whit! Credeam...Mă apucă strâns de braţe şi inima îmi bate mai repede.

— Şi eu credeam c-ai murit, îi mărturisesc cu răsuflarea tăiată, mângâindu-i obrazul.

O iubesc încă pe Celia şi nu-mi dau seama exact ce simt pentru Janine, dar ştiu sigur că mi-a fost dor de ea mai mult decât credeam că e fizic posibil şi că n-am înţeles asta până acum un minut. De faţa ei serioasă, inteligentă, fără urmă de machiaj, dar mai frumoasă decât a oricărei stele de cinema. De mintea ei ascuţită. De puterea ei. Nu vreau să mă mai despart de ea niciodată.

—Jamilla spunea... credeam..., şoptesc, copleşit încă. Cum ai ajuns aici?

— Rezistenţa a încercat să evadeze pe Tărâmul Umbrelor, răspunde ea. V-am căutat, Whit. Am aşteptat şi am scotocit. Nu voiam să vă lăsăm în urmă, dar N.O. era *peste tot,* şi era plin de afişe cu tine şi Wisty, aşa că am crezut că v-aţi ascuns şi...

— Şşt... nu-i nimic. Nici noi n-am ştiut cum să vă găsim. Totul s-a întors cu susu-n jos... Emmet şi Sasha sunt şi ei aici? întreb, căutându-le feţele din priviri. Au scăpat?

Ochii i se umplu de lacrimi. Şi le şterge furioasă.

— Nu ştiu. Ne-am despărţit. Pusesem totul la punct! Plănuiam să trecem toţi copiii prin alt

portal, iar Emmet a luat-o înainte, să exploreze drumul...

Alte lacrimi îi ţâşnesc din ochi şi Janine se îmbujorează de frustrare, în timp ce continuă:

— Dar ne-am învârtit prin ceaţă şi n-am putut scăpa de ei. Janine face semn cu capul către Cei Pierduţi. Mi-am stors creierii să-mi dau seama ce planuri au cu noi. Dar parcă sunt nişte câini hămesiţi care merg spre casă, urmărind un miros cunoscut. Ne plimbă legaţi cu sforile astea de zile în şir şi cred că... Janine tresare, într-un mod neaşteptat pentru ea,
si ochii i se fac mai mari: Cred c-o să ne mănânce.

Arunc o privire spre strigoii care continuă să devoreze trupurile micilor animale şi mă cutremur.

— Nu! Scutur din cap: Asta n-o să se... asta nu *poate* să se întâmple, Janine. N-o să îngădui...

Janine clatină din cap cu tristeţe.

— Suntem prea departe. N-avem cale de scăpare.

Ochii ei verzi-gri, cândva pătrunzători şi plini de viaţă,
par resemnaţi.

— Uite ce e, spune, am obosit să lupt. Nu poţi acum doar să... mă tii în braţe, Whit?

Dau din cap şi o îmbrăţişez, odihnindu-mi bărbia pe obrazul ei, cu trupul lipit de trupul ei cald.

Capitolul 43

S-ar putea să nu mai avem mult de trăit, dar deocamdată avem asta. *Wisty*

O MÂNĂ MĂ TRAGE DE PĂR, funia mă strânge şi cineva mă loveşte întruna peste călcâie. Ca urmare a loviturilor menţionate, am căzut de două ori, umplându-mi genunchiul stâng de sânge şi clocotind de furie.

Copii experţi în tortură. *Urăsc* Noul Ordin.

Detaşamentul Tineretului, mai puţin Byron Swain — care a dispărut, lăsându-mă din nou să mă întreb înnebunită dacă lucrează de fapt pentru ei sau pentru *noi* — mă târăşte prin curtea împânzită de soldaţi care se antrenează fără încetare. Trecem prin trei uşi de metal, bine zăvorâte (care-mi amintesc de zilele mele de închisoare), şi ajungem, în sfârşit, în biroul liderului, în interiorul complexului Noului Ordin.

— — Am găsit-o cutreierând pe străzi, Domnule General, raportează fetiţa mucoasă, cu coadă de cal, luând poziţie de drepţi. Vrea să intre în Detaşamentul Tineretului. Fata nu e în stare să-şi stăpânească veninul din glas: Ne-am gândit că aţi putea... să vă ocupaţi de ea.Mulţumesc, Genevieve. Generalul oftează din scaunul

» »

său aşezat cu faţa la fereastră, vizibil iritat de acest deranj. E un bărbat voinic cu părul negru, pieptănat pe spate, peste un început de chelie. Te poţi retrage.

Genevieve pare dezamăgită că nu îi sunt apreciate meritele, dar salută din cap şi părăseşte încăperea, în urma celorlalţi.

Uşa se închide cu un clic şi rămânem în tăcere câteva momente, timp în care generalul continuă să stea cu faţa spre fereastră. Studiez încăperea, cu toate obiectele aranjate într-o ordine obsesivă.

Pe rafturi se înşiră păpuşi şi ursuleţi murdari, ca nişte trofee împăiate. îmi imaginez mâinile micuţe din care trebuie să fi fost smulse acele păpuşi.

Apoi, brusc, generalul se răsuceşte şi mă fixează îndelung. Are un ochi de sticlă, nemişcat, lucru extrem de deconcertant.

Se uită la părul meu ciufulit, la genunchiul plin de sânge şi o expresie de vizibilă repulsie îi străbă faţa.

— Ai ceva de spus în apărarea ta?

— Eu...

înghit. Ce să-i spui unui criminal fascist puternic?

— Nu contează, zice, îndreptându-se cu paşi mari spre fereastră şi deschizând-o brusc. Nu-i nevoie să vorbim. Mă bucur doar să stau liniştit şi să ascult sunetele dulci ale Disciplinei. Saltă şi vibrează mai frumos decât muzica îngrozitor de deranjantă care ne înconjura înainte, nu eşti de acord?

Fereastra biroului său dă atât spre terenul de antrenament, unde-i putem auzi pe Tinerii Noului Ordin făcând exerciţii, cât şi spre zona de detenţie, de unde izbucnesc din când în când hohote de plâns şi ţipete sfâşietoare, amplificând întreaga atmosferă sumbră.

Mă îngrozeşte acest om şi totala lui lipsă de empatie. Mă îngrozeşte aplecarea lui spre tortură şi plăcerea pe care i-o provoacă suferinţa. Mă îngrozeşte oricine rămâne impasibil în faţa perspectivei genocidului.

Dar în acest moment trebuie să întruchipez Tineretul Noului Ordin, dornic să vestească o eră de moarte şi distrugere. însetat de teroare.

— Domnule, s-a făcut o enormă greşeală, îi vorbesc spatelui său, cu glas însufleţit şi plin de convingere. Tot ce vreau — tot ce-am vrut vreodată — este să slujesc Noul Ordin cu onoare. M-am apropiat de Detaşamentul Tineretului pentru

că m-a animat convingerea lor, dar ei m-au confundat cu unul dintre acei detestabili luptători ai *Rezistenţei.*

Se întoarce din nou şi mă fixează cu ochiul său de sticlă, răsucindu-şi capetele mustăţilor.

— Aş face *orice* ca să mă alătur Noului Ordin, domnule. Excelez în mod deosebit în tortură şi în supunere faţă de autoritate.

Generalul se cocoaţă pe marginea biroului şi înfige metodic vârful unui creion în ochiul unui ursuleţ.

— Păstrează-ţi minciunile pentru cine vrea să te asculte, spune el. Ştiu exact cine eşti, Wisteria Allgood, şi urmează să-ţi petreci ultimele ore din viaţă într-un mod foarte *interesant.*

înghit greu, imaginându-mi lucrurile înfiorătoare care pot fi realizate de o minte bolnavă şi câteva instrumente foarte ascuţite, dar o minusculă parte din mine se întreabă de unde ştie.

Capitolul 44

Oare m-a trădat Byron — *iarăşi?* *Wisty*

— DACĂ ŞTIŢI CINE SUNT — încerc să-mi păstrez glasul ferm, încerc să nu fiu rugătoare — ştiţi cât de preţioasă sunt pentru Cel Care Este Unicul. E şeful dumneavoastră, nu? Adică, îi sunteţi *subordonaţi*

Mă urăsc pentru că folosesc drept scut un om pe care-l detest, dar mă văd prinsă în capcană.

Fără să scoată o vorbă, generalul scoate o bucată de hârtie albastră şi începe calm să scrie.

— Dacă vă atingeţi măcar de un fir de păr din capul meu, insist eu, o să-mi slăbească Darul. Poate chiar o să-l distrugeţi. Nu puteţi să-mi faceţi niciun rău.

Prizonieră de gradul cinci, citeşte el, cu stiloul suspendat deasupra hârtiei. Trădătoare de neam. Programată pentru mărturisirea crimelor sale împotriva Noului Ordin. Ridică privirea la mine şi ochiul lui de sticlă mă fixează, neclintit; panica îmi strânge pieptul, ca un nod. Mărturisirea urmează a fi obţinută prin *orice mijloace necesare.* Ştie cine sunt şi nu-i e frică. Acestui om îi plac ţipetele copilaşilor. Oare *mie* ce mi-a pregătit?

— Nu p-p-puteţi face asta, mă bâlbâi. Veţi plăti pentru asta! Când o să afle Unicul ce-aţi făcut cu Darul meu, o să...

Faţa generalului e o mască, ochiul lui sănătos pare plictisit.

— Şi, unde, mă rog, se află acum acest Dar al tău, domnişoară Allgood?

încep să transpir şi gâtul mi se usucă. Are dreptate. Unde e ghemul de foc? De ce nu izbucnesc în flăcări?

De ce mi se scurtcircuitează magia întruna, când am mai mare nevoie de ea?

Mă gândesc la ce-a spus doamna Highsmith despre potenţialul meu de a controla în creier impulsuri electrice. Nu prea cred că e posibil, dar cu siguranţă Unicul crede. Şi, dacă o să ies vreodată din biroul ăsta, va trebui să-l înfrunt. Poate merită să aflu dacă *posed* măcar acest Dar la care râvneşte cu atâta disperare.

Mă uit la general, la capul lui aplecat deasupra biroului, şi îmi imaginez gândurile ticăloase care trec prin creierul lui bolnav, îmi imaginez faptele abominabile pe care le are în minte. îmi imaginez acele gânduri disipându-se... evoluând... îmi concentrez în acest efort fiecare fărâmă de putere pe care o pot aduna, ca un fascicul laser îndreptat spre vârful unui ac. Apoi simt o energie electrică incandescentă revărsând scântei prin trupul meu şi, tocmai când am impresia că o să-mi explodeze creierul, generalul ridică privirea.

— Ştii, Wisteria, spune el grav, cu faţa senină şi inocentă, ca a unui bebeluş. Cred că, de fapt, ai fi un câştig grozav pentru Detaşamentul nostru de Tineret.

— Serios?

Mă uit la el cu gura căscată, deşi mi l-am imaginat spunând exact aceste vorbe. îmi atinge umărul şi tresar. încă nu sunt convinsă că acest psihopat nu-mi face o farsă.

— Insist să te gândeşti la asta. Haide, uită-te la ei. Generalul flutură mâna în dreptul ferestrei, iar eu privesc copiii din curte. Lovesc fără milă o paiaţă şi umplutura ţâşneşte din spatele ei. Mă înfior.

— Nu te vezi printre ei? continuă generalul, cu un zâmbet sinistru. *îndrumându-i?*

— Păi, ştiu şi eu, domnule, spun, amuzându-mă

puţin.
Nu sunt convinsă că Detaşamentul de Tineret e cel mai bun
»
loc pentru talentele mele.

— Te rog!

Răcnetul lui mă face să tresar. Generalul mă apucă de braţe şi mă scutură frenetic, cu glasul frizând nebunia. Apoi începe să mă zgâlţâie atât de tare, încât am impresia că o să-mi frângă gâtul.

R*e-concentrează-te, Wisty!* îmi zic, dându-mi brusc seama că s-ar putea să conduc această nou-descoperită putere spre zone pe care nu le înţeleg şi nu le pot controla.

— Nu trebuie decât să spui ce vrei. Voi... voi aranja să primeşti porţii suplimentare de ciocolată! ţipă el, cu ochii înnebuniţi de disperare.

încep instantaneu să salivez, amintindu-mi de ciocolata aceea divină, nepământeană, de pe vremuri, de la Centrul
Minunata Lume Nouă. Dar apoi mă adun şi-mi amintesc ce dependenţă îngrozitoare provoca şi cum o folosea Noul Ordin ca să controleze creierele. Ca să extragă toată energia
si euforia din minţile tinere.
> »

Mie aproape că mi-a întunecat mintea.

Capitolul 45

— Nu-i nevoie, domnule general. Dar mă înrolez, oricum, cedez eu, smulgându-mă din strânsoarea lui, în timp ce el clatină din cap, cu mustaţa tresăltând. Dar numai pentru că aţi spus *te rog.* ***Wisty***

DACĂ E CEVA DUPĂ CARE se dau în vânt cei din Detaşamentul Tinerilor, e să bată pas de defilare.

Cu uniforma impecabilă a Noului Ordin, în alb şi roşu, şi părul prins în două codiţe strânse, învăţ să ridic picioarele sus, să ţin mâinile drepte şi ochii morţi, antrenament după antrenament.

— Acum — răcneşte un băiat mai mare, cu faţă de cal, după ce facem asta de trei ore — vom repeta manevrele de capturare a tinerilor din Rezistenţă. Trece de-a lungul coloanei cu o cutie, împărţind echipamente, dar nu-mi dau seama încă despre ce e vorba. Nu uitaţi, continuă el, duşmanul

se va fofila, va recurge la tertipuri, chiar vă va implora. Pentru a elimina acest pericol, puneţi firul la gât şi apăsaţi butonul.

N-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbeşte, dar în clipa următoare, uşa uneia dintre clădiri se deschide şi o duzină de căţeluşi ies săltând, cu limbile fluturând în aer. Măuit împrejur şi niciunul dintre camarazii mei nu schiţează un zâmbet măcar. Au aerul că înfruntă o invazie de lăcuste. Toate astea mă neliniştesc — N.O. obişnuieşte să utilizeze câinii pe post de arme de distrugere — dar eu am o slăbiciune deosebită pentru toţi câinii, aşa că mă las pe vine şi mângâi unul. Câinele o ia razna. începe să-mi lingă mâinile şi faţa, dând din coadă cu o viteză năucitoare. Şi apoi, pac! Căţeluşul se prăbuşeşte la pământ, leşinat. Ce *naiba... ?*

Una dintre tovarăşele mele, o fetiţă cu codiţe împletite, ştirbă în faţă, se opreşte în dreptul lui cu un fel de pistol cu electroşocuri, rânjind ca o piază-rea, după care se îndreaptă spre următoarea ei victimă. îmi rotesc privirea şi văd ceilalţi câini scheunând, în timp ce copiii cu creiere spălate îi paralizează cu voioşie. Simt o căldură cunoscută inundându-mi trupul. Furia stă să dea în clocot. Dar nu e momentul să izbucnească. Sunt în mijlocul unei unităţi N.O. straşnic păzite şi, cu puţin noroc, s-ar putea să-l văd pe Unicul. Dar, în încercarea de a-mi stăpâni furia, îmi iese efectiv fum pe urechi.

Încetează, W*isty. Potoleşte-te. Opreşte-te.* Pocnesc din degete, ca şi cum aş vrea să sparg

balonul de energie, să opresc izbucnirea flăcării şi, dintr-odată...

Nimeni nu mai mişcă. Nimeni, în afară de mine.

Căţeluşii încep să alerge şi să latre veseli, dar tinerii Noului Ordin au devenit cu toţii statui, cu pistoalele cu electroşocuri ridicate, cu feţele pietrificate într-o expresie de bucurie răutăcioasă.

Bun! Nu mă aşteptam la asta, *dar e în regulă.*

E ocazia perfectă să arunc o privire prin complex, după Cel Care Este Unicul. Ultima oară când l-am văzut, a transformat oceanul într-un tsunami de teroare — cu mine si Whit plutind pe creasta valului — chiar înainte să-i facă să dispară pe părinţii mei.

Mă aşez şi mă sprijin de unul dintre copiii neclintiţi, dându-mi seama de nebunia pe care sunt pe cale s-o fac. Nu sunt pregătită pentru asta.

Nu vreau decât să scap din locul ăsta şi să gonesc până sunt liberă: să alerg în braţele mamei mele, să mă întorc în copilărie, într-un loc unde Noul Ordin n-a existat niciodată şi unde n-am fost vrăjitoare, unde n-am fost cea pe care contează oamenii.

Dar nu e aşa, şi n-o să mai fie niciodată.

Aşa că ignor fiecare ţipăt de avertisment al trupului meu, fiecare răspuns pe care nervii mei alertaţi îl trimit.

în schimb, mă ridic în picioare. în schimb,

pornesc să-mi împlinesc soarta cu fruntea sus. Am să-l găsesc pe cel mai puternic om din univers şi, chiar dacă pare o sinucidere, am să-l înfrunt.

Pentru că sunt singura care poate.

Gonesc căţeluşii şi traversez curtea, furişându-mă. Nu sunt încă sigură dacă vraja mea i-a afectat pe toţi sau doar pe copii si nu vreau să risc nimic.

înaintez pas cu pas spre marginea clădirii şi mă uit discret pe după colţ.

Mă retrag imediat speriată şi mă ghemuiesc.

Pentru că acolo, în capătul celălalt, înaintând către o clădire roşie, impunătoare, îl văd pe *el.* Pe Cel Care Este Unicul.

Norii se despart în faţa lui şi capu-i pleşuv străluceşte în soare. Păşeşte ţanţoş, alături de un tovarăş al Noului Ordin, şi *emană* putere — o cruzime care îmi zdruncină toată îndrăzneala.

Pe măsură ce se apropie, îl văd mai limpede: frumosul lui chip, înverşunat, ochii Tehnicolor, hipnotici.

Mi se taie răsuflarea când îmi dau seama cine îl însoţeşte: nimeni altul decât dihorul, Byron Swain. Mă uit la pietrişul din jurul picioarelor mele şi mă gândesc să arunc o piatră în căpşorul lui de şobolan trădător.

Capitolul 46

Sau un fulger.**YVhii**

CEI PIERDUŢI SE PREGĂTESC de cină.

Valea freamătă de activitate, în timp ce morţii vii cu ochi de zombi mişună prin pădure, adunând oase pentru foc.

Copiii Pierduţi adaugă oscioare. Bărbaţii Pierduţi, un morman de cranii. Oare oasele chiar ard? Se pare că da.

O Femeie Pierdută mai vârstnică scrâşneşte din dinţi către noi şi aşază o ţepuşă lungă, ascuţită la ambele capete, deasupra mormanului. O frigare.

Singurul lucru pe care mai trebuie să-l adauge este carnea.

Noi.

Janine e cu copiii Rezistenţei, de cealaltă parte a gropii pentru foc, cu mâinile înfăşurate strâns cu o porţiune din sfoară. Lacrimile îi şiroiesc pe

obraz, dar nu se mai osteneşte să le şteargă.

Copiii sunt paralizaţi de spaimă şi nu-i condamn.Cum te pregăteşti să fii mâncat de viu?

M-au despărţit de ceilalţi şi m-au legat de două ori mai bine, aşa că nu pot decât să presupun că voi fi ars primul.

Feffer zace în faţa mea, cu picioarele legate laolaltă, ridicate în aer. Căţeaua urlă şi urletul ei e plin de disperare: a ghicit planurile Celor Pierduţi cu mult înaintea noastră.

Nişte strigăte din pădure sporesc hărmălaia şi un alt lanţ de copii e târât în tabără. Doi se zbat şi trag de funii, cerând cu ardoare dreptate. Oftez, uşurat să văd că unul dintre ei e Sasha, urmat îndeaproape de Emmet. *Sunt vii*... Dar nu pentru multă vreme. Uşurarea mea e înlocuită imediat de o senzaţie copleşitoare de greaţă. Acesta va fi sfârşitul *întregii* Rezistente.

— N-aveţi de gând să ne mâncaţi cu adevărat, aşa-i? întreb un Pierdut care pare cam de vârsta mea, în timp ce trece pe lângă mine.

în ciuda avertismentelor Celiei, în ciuda pregătirilor pentru ospăţ, nu-mi vine să cred.

— Ba da, răspunde Pierdutul, lingându-şi buzele uscate. De ce nu?

— Pentru că aceştia sunt *oamenii* ţip, aproape isteric. Pentru că aceşti oameni au emoţii. Şi vieţi. Nu puteţi să-i *mâncaţi* pur şi simplu!

— Nu? îşi iţeşte el capul, examinând vatra focului şi prada, cu inocenţa unui copil.

E limpede că Pierduţii n-au busolă morală.

— As vrea să urmezi tu, intervine Fetita Pierdută cu voce groasă şi găunoasă, plimbându-şi degetele în putrefacţie de-a lungul braţului meu. Pari *delicios.*

— Vrei să spui că *nu* urmez eu? reuşesc să articulez.

Capitolul 47

Fireşte că nu, spune ea, ca şi cum ar fi de la sine înţeles. Eşti salvatorul nostru. De ce te-am mânca?

Whit

— EŞTI VINDECĂTORUL, nu-i aşa, Whit? Fata Pierdută se uită la mine cu ochii ei adânciţi în orbite şi mă cutremur când îmi atinge faţa şi îi văd carnea braţelor desprinsă de pe oase. Poţi să mă vindeci? Să ne faci bine pe toţi? Ne poţi elibera de pe Tărâmul Umbrelor?

Bietele creaturi, gândesc, în ciuda repulsiei. Aceste monstruoase fiinţe în descompunere cred că le pot ajuta.

Dar... dacă pot? Dacă de-asta am fost trimis aici?

Vorbele doamnei Highsmith îmi răsună în minte: *Nu trebuie să te temi de cei morţi.* Oare asta a vrut să spună?

Fata îmi ghiceşte şovăiala şi insistă:

— Ajută-mă, Whit. Ehberează-mă, geme ea, nerăbdătoare.

— Ceilalţi Pierduţi, simţind că fetiţa ar putea primi ceva ce vor şi ei, se îngrămădesc lacomi. Fiecare mă roagă să fie primul salvat şi toţi întind mâinile spre faţa mea şi spre braţele-mi încă legate. Duhoarea mă împresoară şi, încolţit, îmi vine să vomit.Nu ştiu cum să vă ajut! strig, cu panică în glas.

O Femeie Pierdută, cu părul sârmos, rărit pe frunte, şi ochi galbeni, bântuiţi, îi dă pe ceilalţi la o parte. Mă înşfacă de umeri, scuturându-mă.

— Dacă eşti copilul Profeţiei, trebuie să mă vindeci! îmi porunceşte ea. Nu aşa ne-a fost înţelegerea!

— Nu-i asculta, Whit! strigă Sasha, peste mulţime, şi îmi amintesc că are mult mai multă experienţă cu aceste creaturi decât mine. De ce crezi că au ajuns aici? Nu merită mila ta!

— Cum adică Nu *aşa ne-a fost înţelegerea*?

Mă întorc spre Femeia Pierdută, continuând să mă întreb cum au ajuns, ea şi ceilalţi, aici.

— Pentru că am strangulat copii, trebuia să trăiesc veşnic, îmi răspunde, cu detaşare. Vreau ceea ce mi se cuvine.

— Copii? I-ai *ucis*? şoptesc, cu gândul la Celia.

— N-am făcut decât să urmez ordinele Unicului. Femeia zâmbeşte, dezvelindu-şi dinţii negri, ciobiţi, cu vârfuri ascuţite. Dar promit să n-o mai fac.

— Şi crezi c-o să te vindec, c-o să te trimit

înapoi în lume? întreb, cu amărăciune în glas.

Auzind că se vorbeşte despre vindecare, ceilalţi Pierduţi se apropie grăbiţi, târşâindu-şi picioarele.

— Nu pricepeţi? le strig. Asta meritaţi. Nu doar carnea vă putrezeşte, ci şi *sufletele,* pentru ceea ce aţi făcut. Toţi. Nu v-aş elibera nici sub tortură, nici dacă mi-aţi smulge membrele, unul câte unul.

— Putem rezolva asta, spune femeia, pe un ton ameninţător.

Mă oţelesc pentru atac, dar atacul nu vine. în schimb, Cei Pierduţi se năpustesc asupra copiilor Rezistenţei, trăgându-i cu forţa în picioare pe Emmet, Sasha şi pe ceilalţi.

Sasha se împotriveşte cu furie, cu părul biciuindu-i faţa, revoluţionar până la capăt. Dar Emmet, de obicei un ursuleţ uriaş de pluş, se uită la mine cu ochi reci, strângând din dinţi cu hotărâre. Scutură o singură dată din cap, vrând parcă să spună: *Fără compromisuri. Nu ceda. Orice-arfi.*

— Whit! strigă Janine, în timp ce e înhăţată.

—Janine!

Numele ei îmi sfâsie inima.
t

Janine scutură din cap.

— Stai liniştit. Vei supravieţui şi Rezistenţa va trăi prin tine.

încearcă să fie foarte, foarte puternică, dar braţele ei se întind în aer, protestând, iar în jochi îi

licăreşte spaima.

Nu pot să mă prefac că o să se sfârşească bine.

Cei Pierduţi târăsc copiii într-un ţarc din faţa mea şi le dezleagă mâinile. Chiar vor ca prada lor să se mişte — ceva legat de frăgezirea cărnii —, iar plasa aspră de metal care îi înconjoară îi va împiedica să evadeze.

Cei Pierduţi aleg primul copil — un băiat de vreo doisprezece ani, cu părul blond, foarte murdar — şi îl trag lângă groapă. Băiatul se luptă din răsputeri, însă aceste creaturi îl doboară cu uşurinţă şi îl leagă de frigarea pe care am văzut-o mai devreme.

Copiii din ţarc, cuprinşi de panică, devin isterici şi se năpustesc spre gard, plângând să fie eliberaţi, întinzând mâinile către prietenul lor legat de ţepuşă, a cărui soartă îngrozitoare ne aşteaptă pe toţi. Dar Cei Pierduţi le răspund doar cu urlete — o oribilă, zgomotoasă cacofonie de durere care-mi sparge timpanele.

Dacă nu-i vindec, Cei Pierduţi mă vor obliga să aud fiecare ţipăt, să miros duhoarea sulfuroasă, să *simt* tot sinistrul eveniment, în timp ce prietenii mei sunt cuprinşi, rând pe rând, de flăcări. în timp ce întreaga Rezistenţă e nimicită într-un cumplit masacru.

Trupul mi-e zdruncinat de durere şi inima-mi frântă cedează.

— Nu! răcnesc.

N-am de gând să îngădui asta. Mă zbat şi funiile îmi sapă în încheieturi. îmi adun toate forţele şi mă smucesc nebuneşte, dar nu se întâmplă nimic. N-am altceva de făcut decât să urmăresc oribilul spectacol.

Capul îmi atârnă. Mă cuprinde disperarea şi tocmai când aveam impresia că nimic mai înfiorător nu se poate întâmpla, Fata Pierdută care mi-a vorbit mai devreme îşi face din nou apariţia, aducând o găleată. Şi apoi, cu un zâmbet sinistru lipit pe faţa-i scheletică, aruncă sos şi condimente peste prietenii mei cei mai dragi.

Capitolul 48

îi *marinează.***Whit**

CEAŢA ROŞIE COBOARĂ PESTE NOI, provocându-mi o senzaţie de claustrofobie şi, dincolo de ea, oasele pădurii se Înaltă ca nişte braţe care încearcă să iasă din iad. Cei Pierduţi mişună în jurul nostru şi mirosul de păr ars al pieilor de animal aruncate în foc îmi întoarce stomacul pe jos.

îmi doresc cu disperare o vrajă, o cale de scăpare, dar puterea mea pare să nu funcţioneze asupra morţilor. Groapa de foc se încinge şi speranţa e doar o nălucire.

— Whit? şopteşte Janine din ţarcul ei, la câţiva paşi distanţă, iar eu îmi desprind ochii de la macabrele pregătiri si mă uit la fata ei minunată, ciudat de calmă.

— Da? murmur.

— E bine.

— Se agaţă de plasa de sârmă şi încheieturile degetelor i se albesc de efort. Simte nevoia să creadă că e, într-adevăr, bine. Dar eu nu pot. De aici văd groapa şi cum îl leagă pe bietul băiat tot mai strâns de ţepuşă.Ce vrei să spui? întreb, cu disperare în glas. Janine, uită-te unde suntem. Nu-i bine *nimic.*

— Dar o să fie. Chiar dacă nu supravieţuim, spune ea şi acea expresie puternică, hotărâtă, care mi-e atât de cunoscută, îi revine în ochi. Vom câştiga oricum. Pentru că nu vom fi niciodată *aşa,* explică ea, rotindu-şi privirea.

O aprob, cu o mişcare a capului:

— Ai dreptate. Nu vom fi niciodată ca ei.

— Dar înainte să... ne ia... — glasul i se frânge — vreau să-ţi spun ceva. Trage adânc aer în piept: Cred că eşti un prost. Şi nebun. Şi nebun de prost.

Ştiu că încearcă cu disperare să mă facă să zâmbesc, de parcă ar vrea ca asta să fie ultima ei imagine cu mine, înainte de un sfârşit tragic.

— Şi n-am să te iert niciodată că ai venit iarăşi aici, după ce mi-ai promis acum un milion de ani că o să ocoleşti locul ăsta blestemat. Ce nătărău încearcă să înfrunte nu doar conducătorul Lumii de Sus, putred până-n măduva oaselor, dar, pe deasupra, şi tot răul de pe Tărâmul Umbrelor?

Chicotesc, abia auzit. Asta vrea Janine să fac.

— Dar probabil sunt şi eu nebună de proastă, continuă ea, pentru că chiar cred că poţi s-o faci.

Pentru că m-ai făcut întotdeauna să cred în tine în cele mai grele împrejurări.

Se uită la mine prin gard şi faţa ei e sinceră. Mărturisirea atârnă între noi, în timp ce glasul răguşit al lui Sasha urlă ocări la adresa Celor Pierduţi, de dincolo de ţarc, acoperind orice alt sunet.

— Nu eşti nici proastă, nici nebună, spun. Eşti uimitoare

si tu...

>

— Şi tu o să scapi de-ăici, ştii, mă întrerupe Janine. Şi apoi ai face bine să nu renunţi la luptă, pentru că acesta nu e sfârşitul şi...

— *Amândoi o* să scăpăm de-aici, spun cu încăpăţânare, deşi e limpede că-i o minciună. Şi, orice s-ar întâmpla, nu te purta de parcă ai fi doar un infanterist pierdut pe drum. *Eşti* cauza noastră, Janine. Eşti creierul şi pasiunea din spatele ei. Dacă nu erai tu, Unicul ar fi ras de mult Rezistenţa de pe faţa pământului.

Janine se uită în jos, iar eu înghit cu greu.

— Şi eşti aşa de frumoasă, spun, înainte să mă pot opri, întipărindu-mi în minte trăsăturile ei.

— Frumoasă, da, exact. Janine râde cu autoironie, privin- du-şi trupul de sus în jos. Ghetele astea murdare şi părul ăsta nespălat... Şi acum, ultima imagine pe care o ai e cu mine unsă cu sos.

— Eşti frumoasă, şoptesc, cu toată sinceritatea.

Tace, aşa că încerc tonul mai vesel pe care spera să-l obţină de la mine:

— Cine mai poate afişa un astfel de şarm apocaliptic?

— Whit..., murmură şi o lacrimă îi alunecă pe obraz. Cred că te iubesc, şopteşte, privindu-mă direct în ochi, cu ochii ei

mari si verzi.

Inima mi se strânge.

—Janine, eu...

Dar, înainte să apuc să mai spun ceva, ochii i se îngustează, uitându-se la ceva din spatele meu.

Capitolul 49

O, nu. *Doamne, dă să nu fi sosit deja clipa!*Whit

— CE-I? ÎNTREB. JANINE?

Arunc o privire peste umăr şi văd o Pierdută apropiin- du-se de noi, prin ceaţa roşie: o fată cu o aură de bucle negre, sălbatice, o fată oarecum drăguţă, care trebuie să fi fost frumoasă pe când era vie.

Sau poate că nici nu e o Pierdută...?

Bun, acum pricep. Iată cum o să decurgă lucrurile: fata este îngerul Morţii, venit să ne ducă din acest loc sinistru, venit să ne ajute să trecem dincolo. Cred că are sens. De ce am crezut, chiar şi pentru o clipă, că vom reuşi să ieşim vreodată din labirint?

Gura mi-e amară şi simt că întreaga mea fiinţă abandonează în sfârşit lupta. Trebuia să joc un rol într-o Profeţie epică, dar n-a fost decât o minciună. Totul e o minciună în lumea asta blestemată. Nu sunt diferit, nu sunt deloc mai special decât oricine altcineva.Mă gândesc la familia mea, cu durere. Cum va afla Wisty? Oare va crede că am abandonat-o? Şi ce vor face părinţii mei, acum, că le-am înşelat aşteptările?

Dacă eram sortit să mor, dacă Profeţia n-a fost decât o farsă, mi-aş dori să fi ieşit din scenă împreună cu părinţii mei, atunci când au fost executaţi. Ca un erou.

Ca un bărbat. în loc să iau parte la un mizerabil, barbar, *jalnic* act de bestialitate.

închid ochii şi îngerul îmi şopteşte numele. Tresar. Adevărul e că încă nu sunt pregătit. Nu, nu sunt deloc pregătit pentru asta.

Dar glasul e dulce, mângâietor. îmi sună cunoscut, de fapt, de parcă l-aş aştepta de-o viaţă. Această înţelegere mă izbeşte ca un baros în piept. Sunt un mare idiot. *Fireşte că a venit.*

— Celia! strig.

Văd faţa lui Janine inundată de durere şi tresar.

După izbucnirea mea, arunc o privire neliniştită spre Cei Pierduţi, dar par prea concentraţi ca s-o fi observat pe Celia sau altceva.

Sau poate că nici măcar nu e aici, poate doar

halucinez.

Emmet e pe un stâlp, mai departe de mine şi de Janine, şi văd cum ochii i se fac mari văzând această tremurătoare arătare. încă nu mi-am pierdut minţile de tot, cel puţin.

Celia pare mai palidă decât înainte şi e pâlpâitoare. Aduce mai mult cu o fantomă decât cu un înger, la drept vorbind.

— Nu eşti... *Pierdută,* aşa-i? şoptesc.

Face un pas în spate, cu o expresie de dezgust pe faţă.

— Nici vorbă, Whit. Nu sunt o ucigaşă, am fost ucisă.

Oftez uşurat şi apoi îmi dau seama că acesta ar putea fi biletul nostru de ieşire.

— Mă bucur să te văd aici. Nu mai avem mult timp şi...

— Nici eu, Whit, mă întrerupe Celia. îmi pare rău, dar de data asta nu te pot scăpa. Lumina mea păleşte deja.

Mă uit la un Pierdut, cu orbitele goale căscate şi pustii, îşi linge carnea crudă aflată în locul unde ar trebui să-i fie buzele şi mă cuprinde panica.

Doar n-are de gând Celia să ne lase aici, nu?

Celia îmi mângâie obrazul. Atingerea ei e mai uşoară ca aerul. Mi-aş dori să pot s-o simt. Apoi mâna îi cade brusc.

— Sunt sigură c-o să te descurci, Whit, spune

ea, aruncând o privire spre Janine. Tu şi prietena ta.

Glasul ei e detaşat, lipsit de obişnuita dulceaţă, iar vorbele mi se înfig în inimă ca un pumnal.

— Celia, stai!

Capitolul 50

Apoi lumina se stinge complet. Celia dispare din nou şi, împreună cu ea, toate speranţele mele. ***Wisty***

CU PERIUŢA DE DINŢI în mână, alături de colegii mei din Detaşamentul de Tineret al Noului Ordin, frecăm cazărmile centimetru cu centimetru. Deşi sunt deja fără pată. Deşi le-am frecat câte patru ore ieri şi alaltăieri.

Tovarăşele mele, cu uniformele lor impecabile şi părul prins cu panglici, sunt mult mai sociabile decât aş fi crezut. Contrar idealurilor Noului Ordin, în timpul misiunii de curăţenie sunt extrem de vorbăreţe. Multe dintre fete s-au apropiat în mod special de mine, acum, că sunt una de-a lor, chiar un fel de soră mai mare, şi încep să descopăr că în interiorul fiecărei maşini de ucis programate a Tineretului Noului Ordin se

află un copil speriat, manipulat, spălat pe creier ca să se supună.

Kathy turuie despre cum a flirtat Joseph cu Naomi după antrenamentele de ieri şi chicotim cu toatele când uşa cazărmii se dă în lături pe balamalele ei de metal şi lemnul tare se loveşte de perete.Ni se taie brusc răsuflarea, aproape audibil, când Pearce păşeşte ţanţoş înăuntru, cu păru-i blond, aproape alb, pieptănat lins pe spate şi o expresie imposibil de sinistră pe chip.

— Ei! trâmbiţează Pearce, bătând sonor din palme, ca un supraveghetor de tabără mulţumit, iar fata de lângă mine tresare la auzul sunetului. E ziua preferată a tuturor! Ziua evaluării! Cum merge curăţenia?

Are un zâmbet pervers când se uită prin colţuri şi pe după stâlpii paturilor, căutând orice urmă de murdărie care să ne încrimineze.

Unul dintre copiii mai mici scânceşte, dar toţi ceilalţi tac, cu privirile neclintite, cu umerii lăsaţi... încercând să treacă

neobservaţi.

Devin încordată, cu un ţiuit în urechi şi pielea de găină pe braţe. Stau cu capul plecat şi aştept să fiu demascată. în sfârşit m-a reclamat cineva. Dar, până la urmă, această acţiune nu pare să aibă legătură cu mine. Pearce cercetează pe îndelete încăperile, apoi se lasă pe vine lângă unul dintre băieţi, examinându-i munca.

— Ţi-a scăpat o pată, spune el şi îi arată, cu un

zâmbet, iar băiatul pare să tremure din tot corpul.

Lustruieşte furios zona incriminată cu periuţa lui de dinţi, dar văd cum pe turul pantalonilor săi imaculaţi de uniformă se formează o pată galbenă, udă.

— Haide, haide, gângureşte Pearce. Nu-i cazul să dramatizăm. Ăsta se numeşte un exemplu. Faci un lucru foarte onorabil, îţi dai seama.

Băiatul ştie ce urmează. Ştim cu totii. îi tremură buza si

ameninţă să se înece în lacrimi.

Când Pearce se apleacă spre el, văd aievea faţa uriaşului, smulsă de pe craniu şi...

— Nu! icnesc, ridicându-mă în picioare.

Kathy mă avertizează clătinând din cap, cu o privire alarmată, dar nu mă pot opri:

— Lasă-1 în pace. Te rog...

Pearce se întoarce pe călcâie, cruţându-1 pe puşti. Furia îi străbate faţa, dar e repede înlocuită de încântare: un păianjen care a găsit o muscă prinsă în plasa lui.

Un păianjen vorace.

— Ce-avem noi aici? toarce Pearce, apropiindu-se de mine. Un nou recrut?

Ochii lui reci mă ţintuiesc în loc, provocându-mă, şi observ din nou cât de atrăgător ar fi dacă zâmbetul lui strălucitor n-ar emana atâta răutate.

Privesc în podea în vreme ce străbate cu paşi mari încăperea slab luminată. Obrajii mi se aprind

sub masca de fată blondă. Oare ştie cine sunt? E cea mai lungă perioadă în care am rămas sub efectul vrăjii, dar încă mă tem că răzbate ceva din Wisty.

îmi dă ocol, ca un uliu care se apropie de pradă, şi se opreşte în spatele meu. Mă pregătesc să primesc lovitura, cu dinţii clănţănind.

în schimb, aproape sar în sus când îi simt mâna pe umăr, mişcându-se ameninţător pe gâtul meu, coborând pe braţe. E cel mai nefiresc, mai *nepotrivit* lucru pe care l-am simţit vreodată.

Pe-aici avem anumite reguli pe care noii recruţi trebuie să le urmeze, anumite... iniţieri, spune el, aproape plictisit.Tot trupul îmi tremură de frică şi de adrenalină şi de ură la atingerea lui.

Aş putea să te anihilez, gândesc. Aş *putea să arunc un ghem de foc, să te prefac in cenuşă, dacă nu-ţi iei labele slinoase de pe mine.*

Dar nu şi le ia, iar eu nu fac nimic. Pentru că nu mă pot deconspira. Pentru că nu-mi pot irosi puterea deocamdată şi pentru că — deşi mă străduiesc să nu fiu — sunt îngrozită, de-a dreptul îngrozită de monstrul ăsta.

Aşa că mâinile lui se odihnesc pe braţele mele, declarân- du-şi tăcut victoria. Mă trec fiorii.

— Bănuiesc că e o provocare să te adaptezi la viaţa de cazarmă, hm? îmi şopteşte, aproape tandru. îmi imaginez cât de greu trebuie să fie când toată lumea se uită la tine tot timpul, catalogându-ţi fiecare mişcare.

Degetele lui desenează cercuri în jurul pistruilor mei şi mă crispez.

— Unicul cere să-i raportez imediat pe toţi cei care ne fac necazuri, fără excepţie. E foarte important pentru el să menţinem ordinea. Dar tu n-o să ne faci niciun necaz, nu-i aşa? îmi şopteşte răguşit în ureche şi simt cum mă cuprinde furia.

Mă întorc cu faţa la el şi-l privesc în ochi.

— Mă dezgusti, îi scuip şi glasul nu-mi tremură.

Ochii lui de gheaţă scânteiază:

— Eu te dezgust, copilă? Care dintre noi freacă podele?

Apoi se apleacă, cu gura strâmbată Intr-un rânjet și... mă

Capitolul 51

sărută.

Nu, ăsta-i un eufemism pentru ceea ce face. Pearce îşi lipeşte buzele de ale mele, apucându-mă sălbatic de ceafă, şi îşi vâră limba în gura mea. E cel mai respingător lucru pe care l-am trăit vreodată. Pearce rânjeşte, retrăgându-se, cu un dezgustător zâmbet afectat pe faţă.

— Asa-i c-a fost cumva... *excitant*?

Şocată şi scârbită, rămân fără grai.

— Nu, nu cred c-o să ne faci necazuri deloc, adaugă el, zâmbind satisfăcut.

îmi vine să-mi spăl gura cu leşie. Sau, şi mai bine, să-l transform pe Pearce într-un burete. Un burete slinos, murdar, plin de bacterii. Dar îmi amintesc ce efort a făcut fratele meu doar ca să ţină vraja lui Pearce la distanţă, iar eu n-am atâta energie de irosit.

în schimb, scuip pe jos şi mă întorc la frecatul pardoselii cu periuţa de dinţi. Ceilalţi copii continuă să se holbeze cu gura căscată. Pearce iese cu pas hotărât, stricând cu cizmele lui negre şi lucioase lustrul podelei mele curate.

în momentul de faţă, mă preocupă cineva mai

important, dar ajung şi la tine, Pearce.

Jur. **Wisţy**

MĂ SIMT PROFUND VIOLATĂ şi nu pot să scap de gustul buzelor scârboase, pergamentoase ale lui Pearce, dar încerc să-mi scot întâmplarea din minte, în timp ce mă strecor prin curte. Nu mai e timp de pierdut. Trebuie să ajung la Unicul, şi asta repede, înainte ca Pearce să devină o problemă mai mare decât este deja.

Am nevoie de ajutor. Şi, din nefericire, asta înseamnă că am nevoie de Byron Turti-Ţi-Aş-Faţa Swain, un puşti căruia n-aş prea vrea să-i fiu îndatorată, căci individul e în stare să scoată apă şi din piatră seacă, dacă asta înseamnă că îi iese şi lui ceva.

După ce Byron îşi termină antrenamentul de zi cu zi, mă iau după el către magazia din spatele cazărmii, cu grijă să nu mă vadă nimeni. Mi-aş dori să pot găsi un loc mai ferit, dar cred că mai bine de-atât nu se poate, pe un teritoriu care mişună de gărzi înarmate. Şi s-ar putea să nu mai am ocazia să-l găsesc singur.Când mă strecor pe uşă, Byron stă sprijinit de un raft, pozând cu stângăcie nonşalanţa. Are acelaşi aer afectat dintot- deauna, cu uniforma lui impecabilă şi expresia slugarnică. Oare... mă aştepta?

— Wisty.

Mă salută, cu o înclinare a capului, fără să trădeze nimic, şi iarăşi mă pomenesc punând sub semnul întrebării adevăratele motive ale lui Byron. Ştiam că m-a recunoscut când m-au adus, dar nici măcar n-a încercat să mă contacteze de atunci. Şi iată-1 aici, părând total ne-surprins că mă furişez după el într-un loc unde am putea fi omorâţi amândoi.

Mă uit în spatele meu. Poate că Byron are şi el spionii lui.

— Vrei să vorbeşti cu mine? mă îmboldeşte.

Byron nu se schimbă niciodată, nu-i aşa? Am încercat să-l învăţ să vorbească precum o persoană normală, pe când era membru al Rezistenţei, dar se pare că eforturile mele au fost zadarnice.

De când a devenit spion al Noului Ordin, nu

sunt niciodată sigură pentru cine lucrează de fapt — dar de data asta o să-mi asum riscul. Dacă nu colaborează, aş putea să încerc puţină manipulare, dar având în vedere că a petrecut o veşnicie făcându-mi avansuri, presupun că treaba e ca rezolvată.

Bună, B., ce faci? spun, pe un ton cât mai degajat posibil. Uite care-i treaba. Acum, că eşti iarăşi în interior, vreau să mă transferi la curăţenia palatului. Sunt prea vlăguită ca să fac toate antrenamentele alea şi, sincer, aş prefera să frec nişte toalete decât să fac rău unor căţeluşi. (Probabil e cel mai bine să nu-i pun pe masă adevăratele mele motive, în caz că Swain a trecut pe bune în echipa N.O.) Deci, tragi nişte sfori... ne-am înţeles?

Am observat că Byron reacţionează cel mai bine când nu las prea mult loc de discuţii.

— Sunt conştient că mica rutină zilnică a antrenamentelor a început să te plictisească. Vrei să te apropii de Cel Care Este Unicul şi de conducerea de elită, nu-i aşa? Şi chiar crezi c-o să supravieţuieşti?

Mă foiesc, stânjenită. Sunt chiar aşa de previzibilă?

— Mă ajuţi sau nu?

Mă priveşte lung, cu un aer serios, apoi chicoteşte. Ca de obicei, îmi vine să-i trag un pumn.

— E posibil oare ca Alteţa Sa, Aleasa, să ceară din nou ajutor de la un om de rând ca mine? Râde pe înfundate: Imaginează-ţi cât sunt de surprins. Poate vrei să spui *te rog,* Wisty, şi să-ţi aminteşti de toate favorurile pe care ţi le-am făcut în trecut.

îmi muşc limba şi îl examinez. Un singur bec atârnă din tavan şi am senzaţia că mă aflu într-o cameră de interogatoriu. Poate că a pus pe-aici microfoane. Cine ştie pentru cine lucrează. Poate că e o capcană...

Trag adânc aer în piept. Trebuie să ai încredere în cineva, Wisty. Ar putea fi ultima ta şansă.

Uite, Byron, spun calm, raţional. Ştiu că nu ne-am înţeles întotdeauna foarte bine, dar acum e ceva important. E momentul cel mare. Până acum, totul a fost doar antrenamentul care a pregătit terenul pentru acest moment. O să-i vin de hac de data asta. O să-l înfrâng pe cel mai lacom, cel mai ticălos tiran care a existat vreodată. îmi aşez mâna pe mâna lui Byron şi apelez la tonul meu revoluţionar: Nu vrei să fii părtaş la asta?

Se aşază pe masa din colţ şi îşi încrucişează braţele, nepăsător. îşi ţuguie buzele, de parcă ar aştepta o ofertă mai bună. Răbdarea mea? A zburat pe fereastră.

E timpul pentru o abordare diferită.

— Ai vrea să fii o rozătoare, Swain? îl întreb. Pentru că a trecut cam mult de când te-am transformat înapoi din dihor şi, sincer, cred că te prindea. Se potrivea cu personalitatea ta.

Byron scoate un dispozitiv sofisticat şi îl flutură ameninţător:

»

— Iar tu ai vrea să-i chem pe oficialii Noului Ordin chiar acum şi să ajungi înapoi după gratii? Nu trebuie decât să apăs un buton. Uiţi că aici eu sunt cel care are puterea, Wisty. Că *tu* mă rogi *pe mine* să te ajut.

Ridic ochii în tavan.

— Nu te-ai plictisit de jocul ăsta? *Alo!* încerc să

mă *apropii* de Unicul. Unicul, cel care urma să se descotorosească de tine după ce ţi-ai terminat treaba. Şi o să... ce? O să treci iar de partea trădătorilor şi-o să trimiţi trupele?

Byron ridică din umeri, ambiguu, ca de obicei.

— Omul trebuie să facă ce are de făcut.

Ceva e în neregulă, chiar şi pentru slugarnicul de Byron.

De ce te porţi aşa de ciudat? îl întreb. Păreai aproape, mă rog, *normal,* ultima oară când te-am văzut, iar acum ailuat-o de la capăt cu jocul ăsta pasiv-agresiv. Ce se întâmplă?
Te simţi bine?

Byron ridică din umeri, tăcut. E clar că se întâmplă ceva, dacă dihorul nu ripostează zgomotos.

— Byron?

— Te porţi de parcă ţi-ar păsa de binele meu, scânceşte el.

Oftez. E atât de uşor să uiţi că dihorul are emoţii ome-

nesti.

— îmi pare rău. Doar că nu prea avem timp. Iartă-mă dacă nu sunt la fel de caldă şi drăgăstoasă ca de obicei.

îmi dau ochii peste cap, ca să subliniez ironia.

Tăcere.

— Haide, B., noi doi am fost împreună până-n iad şi înapoi. Ştii că-mi pasă.

Un nor îi trece peste faţă.

— Am auzit de mica ta lecţie de sărut pasional cu Pearce, mormăie Byron.

— Când m-a *agresat* şarpele ăla, vrei să spui? (Nu-mi vine să-mi cred urechilor.) Da, Swain, chiar sunt înnebunită după ucigaşul ăla de copii şi înfiorătoarele lui mâini reci. M-a *atacat,* dar văd că partea asta de bârfă n-a ajuns până la tine.

Byron nu răspunde, ceea ce mă scoate din minţi.

— Dar ce-ţi pasă ţie, oricum? îl provoc.

— Presupun că aveam impresia că e ceva între noi, Wisty, spune el încet, cu mândria rănită.

O! *Asta.*

— Aici e vorba de *viaţă* şi de *moarte,* Byron, şi tu-mi spui că eşti *gelos?*

Faţa lui Byron se închide imediat. Se îndreaptă cu paşi mari către rafturi şi înhaţă un morman de arme cu electroşocuri, nişte funii şi un megafon pentru următoarele antrenamente.

Păstrez distanţa, în celălalt capăt al micii încăperi, urmă- rindu-i mişcările agitate, smucite, cu un sentiment de vinovăţie. Nu vreau să-l rănesc pe Byron, dar nu vreau nici să-mi placă. Sincer, încă mă sperie legătura aceea intensă pe care am avut-o cântând împreună pe scenă, la Festivalul Muzical de la Stockwood.

— Byron, n-o lua personal, eu doar...

— în fine, spune el, redevenind soldatul repezit al Noului Ordin.

Se întoarce să plece.

— Hei! strig după el. Doar adu-mă în palat, bine?

— Am să văd ce pot face, răspunde, fără să se angajeze în niciun fel. Apoi se întoarce cu faţa la mine: Şi, Wisty...?

Faţa lui Byron e dintr-odată gravă şi groaza îmi sapă o groapă în stomac.

— Ce?

Glasul îmi sună piţigăiat şi subţire.

Byron îşi muşcă buza, de parcă ar lua o decizie, şi îmi vine să-l scutur.

Capitolul 52

Trebuie să acţionezi repede. Am informaţii că Whit are mari necazuri pe Tărâmul Umbrelor. N-ai mult timp să te ocupi de Unicul, dacă vrei să-l salvezi.Whit

TORŢELE PÂLPÂIE, ÎNCEŢOŞATE, în zona periferică a câmpului meu vizual. Flăcările saltă în amurgul sângeriu. Focul ne împresoară, atingându-ne pielea şi luminându-ne feţele îngrozite, iar duhoarea Celor Pierduţi, a cărnii lor putrede şi a intenţiilor lor întunecate e insuportabilă.

Intensitatea stridentă a cântecelor lor sporeşte în ritm cu bătăile grăbite ale inimii mele.

Braţele mă dor de greutatea propriului trup şi mă feresc din calea mâinilor morţii, întinse spre mine. Sunt legat pe un fel de roată masivă, un vechi instrument de tortură care îmi ţine braţele şi

picioarele depărtate şi corpul expus, astfel ca putredele creaturi să mă poată învârti şi atinge pentru a se vindeca.

Sub mine, se montează o scenă pentru un ospăţ sinistru, iar copiii Rezistenţei sunt legaţi de un cerc de ţepuşe. Sasha urlă imnuri de luptă, amestecate cu obscenităţi la adresaCelor Pierduţi, într-o nesfârşită bolboroseală de protest, iar Emmet are un aer sfâşietor de trist, dar pare hotărât să nu facă o scenă. Dacă Rezistenţa va cădea, va cădea cu onoare, în măsura în care asta depinde de el. Majoritatea celorlalţi plâng nestăpânit, dar Janine e resemnată. Faţa ei puternică e o mască.

Refuză să mă privească în ochi.

O mare de mâini mă acoperă şi bătrâna roată se întoarce, învârtindu-mă spre stânga, apoi spre dreapta, aşa că trebuie să-mi ţin gâtul încordat ca să pot vedea ceva. Inima îmi dă ghes să lupt, să nu mă dau bătut, până la ultima suflare, dar sunt foarte slăbit şi ameţit, iar ei sunt atât de mulţi şi atât de
înnebuniţi!

Cum e posibil ca acesta să fie sfârşitul? Grozav copil al Profeţiei m-am dovedit a fi!

Cei Pierduţi dau din picioare, devenind nerăbdători. îngrozitorul cântec atinge paroxismul, noaptea e sfâşiată de urlete lacome, dar ţipetele celui mai mic copil acoperă orice sunet când îl târăsc către groapă ca să fie fript de viu.

Capitolul 53

S-a terminat cu noi. ***Wisty***

EI, TREBUIE SĂ-I RECUNOSC lui Byron meritele: am cerut şi el mi-a dat. Am primit exact ce-am vrut: un post la curăţenie în apartamentele de elită ale palatului. Dar parcă nu sunt chiar aşa de bucuroasă să frec toalete, cum credeam c-o să fiu.

Complexul e o clădire solidă de cărămidă, parţial cetate, parţial palat, şi îmi ia două zile să intru prin porţile straşnic păzite, trecând pe sub detectoarele de metale şi aşteptând în celula cu gratii de oţel, înainte ca un coleg să-mi împrumute o cheie ca să trec prin intrarea laterală care duce direct în zona rezervată elitelor.

Coridoarele înalte, răsunătoare, sunt exact aşa cum te-ai aştepta de la Noul Ordin, cu linoleum curat pe jos şi suprafeţe ultra-igienice.

Apartamentele private, pe de altă parte, sunt o cu totul altă poveste.Cei din eşaloanele superioare ale societăţii or fi ei meti- culoşi, dar în locuinţele lor nu sunt întotdeauna cei mai igienici — v-o spune cineva care ştie. *Ai grijă ce* insufli, *presupun.*

Dar totul merită, până la urmă, pentru că, după ce frec, igienizez şi lustruiesc a cincisprezecea toaletă, mi se încredinţează proverbiala oală de aur: baia *lui* personală.

Stau în pragul uşii cel puţin zece minute, ascultând. E şansa mea să găsesc o slăbiciune, un punct vulnerabil, să scotocesc prin cele mai personale, mai tainice lucruri ale Unicului, dar la început nu pot nici măcar să mă mişc de frică să nu fiu prinsă.

Apartamentul Unicului e şocant de modest, aproape gol. N-are mobilă aproape deloc, iar câtă se găseşte, e o mobilă masivă, simplă şi neagră. Zugrăveala roşie, claustrofobă, care vibrează pe pereţi, e sângerie ca scena unei crime sau ca o rană deschisă. Singurele lucruri de remarcat sunt oglinzile: cu rame de aur, câte una pe fiecare perete. Probabil au fost amplasate aşa pentru ca Pleşuvimea Sa să aibă mereu unde să se admire cu adoraţie, însă creează cumva senzaţia că Unicul se uită *din* ele, pândind, în loc să se uită *în* ele.

Un pat îngust e singurul obiect din dormitorul

fără ferestre. întind mâna spre el, şovăitoare, ca spre un monstru adormit, gata să-mi înşface mâna.

Deşi pare tare, patul e surprinzător de moale, cedând la atingerea mea. Iar aşternuturile sunt calde sau doar îmi imaginez? Mi-e imposibil să mi-1 închipui dormind aici. Sau dormind în general.

Podeaua scârţâie sub picioarele mele, iar inima îmi saltă în piept. Mă concentrez să aud glasuri apropiindu-se, dar nu aud decât sângele care-mi năvăleşte în urechi. Caut camere de filmat ascunse prin colţuri şi mă aştept să calc pe o mină la fiecare mişcare. N-am fost în viaţa mea atât de stresată.

Ştiu că trebuie să prind curaj, să mă adun şi să fac ce-am venit să fac, dar nu mă pot gândi decât că Unicul torturează copii pentru infracţiuni minore şi aruncă peste mii de oameni năpasta rănilor deschise, sângerânde. La ce fel de orori se poate aştepta cineva prins cotrobăind prin lucrurile lui personale?

Din oglinda din baie (enormă, cu ramă de aur), o fată speriată, pierdută, se uită la mine, gata s-o ia la goană, dar văd acolo şi feţele părinţilor mei, rugătoare şi pline de speranţă, îmi cufund faţa în apa rece ca gheaţa din chiuveta de inox, îmi înghit frica şi deschid cu grijă un dulăpior.

E ciudat, dar nu-ţi imaginezi că oamenii răi au obiecte personale. Mi-e imposibil să-mi închipui ce-

ar fi putut depozita Unicul în aceste sertare de baie, ce suveniruri înfiorătoare, dintr-o viaţă de cruzime. Dar lucrurile pe care le găsesc — inclusiv proteze dentare şi lentile de contact Tehnicolor — sunt bizar de lumeşti şi aproape nostime, prin cochetăria pe care o sugerează.

Scormonesc fascinată printre aceste obiecte banale, când o scândură din podeaua holului scârţâie. Nu îndrăznesc să respir, în timp ce paşii se aud din ce în ce mai tare, aproape lângă mine... şi apoi răsună în josul coridorului, către alt apartament. Oftez, întorcându-mă la treaba mea.Uitându-mă din nou în dulăpior, observ o cutiuţă care mi-a scăpat adineaori, iar înăuntru, o cheie de argint. Mi se pare imposibil să pot identifica uşa sau seiful pe care îl deschide această cheiţă, dar îmi amintesc un birou lângă intrare, iar când traversez apartamentul şi strecor cheia în broasca sertarului, se întoarce cu un *clic* mulţumitor.

Expresia „prea uşor” la asta se referă.

înăuntru e o colecţie ciudată de amintiri, niciuna care să te dea gata, dar aparent importante pentru Unicul. Sunt speciale. Personale. *Umane,* oricât de greu ar fi de crezut.

O distincţie pentru aptitudini extraordinare de la un concurs ştiinţific, o fotografie cu Unicul tânăr şi zâmbitor, împreună cu o fetiţă (poate sora lui?) şi un certificat de recunoaştere a tânărului talent artistic. îngropat mai adânc, găsesc şi un raport cu privire la dificultăţile întâmpinate în dezvoltarea socială, un bilet scris de mână de la un profesor, despre „manifestări perturbatoare” care au speriat alţi elevi, şi o scrisoare de exmatriculare.

Vreau să mai caut, vreau să aflu mai multe

despre băiatul care avea să devină cea mai lacomă, cea mai puternică fiinţă din Lumea de Sus. Dar timpul trece şi încă n-am făcut curat deloc.

Pun cu grijă la loc toate documentele, dar, când dau să închid sertarul, zăresc marginea îngălbenită a unei fotografii, agăţate într-o parte. îmi muşc buza, uitându-mă la ceas. E riscant, dar o ultimă privire nu poate să strice.

Capitolul 54

Trec multe minute până scot poza din crăpătura în care a intrat, iar când reuşesc, trag adânc aer în piept. Mă sprijin de birou, fascinată.

Se pare că e tot o fotografie de familie. De data aceasta, făcută mai târziu, când Unicul era ceva mai mare, dar tot copil. în poză e şi un bărbat mai în vârstă, cu pometi proeminenţi şi spatele drept. Bărbatul zâmbeşte — larg, dar total lipsit de emoţie, ca şi cum cineva i-ar fi lipit un rânjet pe faţă.

Bărbatul stă cu mâna pe umărul copilului, aproape de gât, ţinându-1 de haină şi împingându-1 în faţă, să îndrepte spatele.

Băiatul din fotografie — Unicul, lucru care încă mi se pare ciudat — nu zâmbeşte. Deloc. Ochii lui sunt altfel decât în cealaltă poză, cea cu fetiţa. înţeleg mai multe. Ochii aceia au văzut lucruri îngrozitoare.

Dar iată partea cea mai înfiorătoare: ochii şi nasul bărbatului au fost mâzgăliţi cu un stilou negru, astfel că pare un schelet care se uită la

mine, cu un rânjet grotesc care-i ascunde toate secretele.

Cu mâinile tremurând, vâr poza înapoi în crăpătură şi apoi frec în grabă toaleta oricum strălucitoare. Mă strecor afară din apartament, năucită de descoperirea că Unicul a fost cândva copil, că a avut cândva prieteni şi familie, că a zâmbit cândva, a suferit şi a *simţit* diferite lucruri, printre care şi respingere.

Şi a avut cândva un tată, al cărui zâmbet nu era deloc zâmbet.

Sunt atât de adâncită în gândurile mele, încât nici măcar nu-1 observ pe Răceala Sa venind pe coridor, până când nu dau nas în nas cu el.**Wislv**

COVORUL DE PE CORIDORUL complexului de elită e sângeriu şi are un model repetitiv, cu cercuri, care mă ameţeşte, provocându-mi greaţă. Ghetele mele, cândva albe şi imaculate, sunt murdare şi dezgustătoare. Stau cu degetele de la picioare uşor strânse, lucru care până acum nu m-a deranjat.

Ştiu că probabil n-ar trebui să mă intereseze atât de mult asemenea amănunte. Am venit aici să mă ocup de Unicul, să-mi folosesc puterea pentru a scăpa lumea de acest rău, dar adevărul e că încremenesc când ridic privirea spre El.

Oare aerul din jurul lui a fost mereu atât de rece? Oare a părut mereu atât de înalt şi

ameninţător? Oare poartă tot timpul costumele alea negre, atât de perfect călcate? Ar putea oricând să-mi absoarbă tot aerul din plămâni?

E atât de rece, atât de malefic şi aşteaptă în linişte, înalt şi neclintit. Am impresia că vom continua aşa la nesfârşit, dar, în cele din urmă, rupe vraja cu glasu-i calm, condescendent:— Nu te teme, copilă. Ar trebui să fii mândră că ai obţinut un post atât de important, la vârsta ta. Mulţi tineri nu vor avea niciodată marea onoare de a intra în reşedinţa mea privată, cu atât mai puţin să-mi cureţe toaleta.

Nu-mi vine să-mi cred urechilor. Să obţin un post atât de important? Să curăţ toalete? Nu spune că vrea să mă distrugă sau să-mi folosească Darul sau că sunt o mare dezamăgire?

înainte să scâncesc un răspuns, Unicul se întoarce pe călcâie şi se îndepărtează, fluierând nepăsător imnul naţional al N.O., în timp ce intră în apartamentul său.

Las să-mi scape un oftat prelung. Nu-mi dădusem seama

că mi-am tinut răsuflarea.

Ar trebui să mă simt uşurată că nu m-a recunoscut, sau...

Capitolul 55

Sunt chiar atât de uşor de uitat? *Wisty*

MĂ ÎNVÂRT PRIN CAZARMĂ, furioasă pe mine însămi. Sunt un elastic, întins la maximum, de energie acumulată, gata să plesnească.

Păşesc pe podeaua acoperită cu linoleum, ocărându-mă că sunt exact aşa cum m-a categorisit fiecare amărât de profesor, inclusiv Unicul: o fată care nu duce nimic la bun sfârşit. Dacă în viaţă trebuia să termin un singur lucru, acesta era. L-am avut în fata mea, exact acolo unde voiam: sansa vieţii mele! Şi ce-am făcut eu? *Mi-am studiat picioarele.*

Halal copil al Profeţiei m-am dovedit a fi! Simt că sunt pe cale să iau foc şi, ca să descătuşez furia, mă răsucesc, lovesc cu piciorul un pat din lemn masiv şi mă chircesc la pământ, înăbusindu-mi un urlet de durere.

E din ce în ce mai bine, nu-i aşa?

Mă rostogolesc pe-o parte şi respir rar, ca să mă liniştesc. Chipul Unicului apare în faţa mea şi mă scutur de teamă cade-o peliculă de apă. Văd dincolo de masca lui, văd protezele dentare şi lentilele de contact colorate, văd că e doar faţa unui om care îmbătrâneşte, incapabil să oprească timpul. O minusculă, insignifiantă pată asupra umanităţii, care se va ofili şi va muri şi fără puterea *mea,* fără magia *mea* — ceva la care nu voi renunţa niciodată.

Ii cuprind obrajii în palme, aproape tandru, şi teroarea îi sclipeşte în ochi. Vede schimbarea din mine, controlul. Un fulger de energie luminează întreaga încăpere.

Pătrund în gândurile lui, ca un fascicul laser, dar nici măcar nu-i nevoie să-mi irosesc energia ca să le modific. Ştie că am câştigat, că nu există vrăjitoare mai mare pe lume, că pentru a trăi trebuie să-şi îndrepte ticăloşiile.

îşi lasă capul în mâini, copleşit de ruşine. Chiar plânge. *Oare putem să-l iertăm vreodată?* întreabă. N-a avut nevoie decât de puţină linguşire şi acum lucrurile pot redeveni cum au fost înainte...

Un suspin îmi curmă reveria şi clipesc, alungând imaginea Unicului înfrânt. Un strigăt străpunge aerul — ţipătul speriat, deznădăjduit al unui copil care a pierdut orice speranţă. Mă ridic în picioare, tresărind din pricina degetului rănit, şi

mă uit dincolo de ferestrele zăbrelite ale cazărmii, la agitaţia din curte. Vederea mi-e parţial stânjenită de un turn de veghe, dar tot îl văd.

Pearce. Clocotind de furie, îmi încleştez mâinile pe gratii până mi se albesc încheieturile degetelor.

Şarpele dezgustător se înalţă deasupra unui băieţel şi ţine în mână o carte de cotor, cu dezgust. Puştiul stă cu ochii în pământ, aşteptând, evident, ce-i mai rău, iar ceilalţi copii asistă cu ochi mari, încremeniţi, ca în ziua când Pearce a intrat în cazarmă.

Mi se strânge inima de milă. Cum să-i învinuiesc pe aceşti tineri ai Noului Ordin pentru ticăloşiile lor, pentru supunerea faţă de ordinele Unicului, când atmosfera de teroare îi ţine atât de strict sub control?

— Ce-avem noi aici? ciripeşte Pearce voios, dar destul de sonor ca să fie auzit de tot complexul. *Noul Ordin, 1,2,3: Calea Soldatului.* Interesantă alegere. Păcat că tot materialul de studiu e strict *interzis* pentru recruţii de nivelul întâi, spune el, cu o undă ameninţătoare în glas.

— D-d-dar e pentru *dumneavoastră*! protestează puştiul, bâlbâindu-se. Pentru dumneavoastră şi pentru Unicul! Doar studiam, doar... doar voiam să fiu cel mai exemplar tânăr al Noului Ordin, domnule!

Pearce pufneşte batjocoritor, ieşind din câmpul

meu vizual.

— Cititul ofileşte creierul, mă tem. Iar Noul Ordin n-are nevoie de minţi ofilite. Trebuie să luăm măsuri. Va trebui să le demonstrăm celorlalţi tineri, care respectă regulamentele, care sunt consecinţele nesupunerii.

îmi întind gâtul printre zăbrele, tocmai la timp să-l văd pe Pearce apropiindu-se de băiat şi apucându-1 de tâmple.

— Nu! ţip, cu flăcări ţâşnindu-mi prin vârfurile degetelor, însă doar cât să topească gratiile.

Pearce îşi roteşte aspru privirea, dar e prea târziu. Băiatul îşi dă ochii peste cap şi în mai puţin de-o secundă faţa lui e doar scrum. Ceilalţi tineri icnesc. E limpede că sunt noi recruţi care n-au mai văzut până acum cu ochii lor această cruzime năprasnică.

Sunt convinsă că niciunul nu va uita această lecţie.

Nici eu. Un copil. Era doar un copil.

Mă retrag năucită din faţa ferestrei pârjolite. Mi se zbate stomacul, dându-mi seama de ce sunt capabili Unicul şi sluga lui ticăloasă. Scena contrastează izbitor cu reveria mea de adineauri, dar, în acelaşi timp, îmi întăreşte convingerea.

Trebuie să mă ocup de Unicul, pentru că asemenea fărădelegi, asemenea crime au loc zi de zi în această mişelească lume nouă. Şi, dacă e

adevărat ce se spune, dacă sunt Cea Care Are Darul, Cea Care-L Poate Opri pe Unicul, nu pot să mă mai amăgesc că lucrurile se vor schimba în bine! Când mor copii, ce drept am eu să mă tem?

Capitolul 56

De data asta, *mă duc să-l înfrunt.* *Wisty*

TRESAR DIN SOMN şi o senzaţie de pericol îmi ţiuie în creier.

Am uitat să înapoiez cheile palatului după ce am făcut curat în apartamentele elitei, ieri după-amiază.

Şi nimeni n-a observat.

În jurul meu, în cazarmă, camaradele mele dorm în paturile lor, cu feţe incredibil de inocente. E foarte târziu — două-trei noaptea — şi probabil că ar trebui să mă culc la loc şi să visez o nouă zi plină de toalete, ar trebui să mă odihnesc puţin înainte de pedeapsa de dimineaţă, când îşi vor da seama că n-am predat cheile.

Dar sunt prea agitată. Simt furnicături în vârfurile degetelor— îmi simt puterea magică crescând. Un şuvoi de energie îmi străbate trupul şi trebuie să-i dau curs. în sfârşit sunt pregătită să-l înfrunt pe Unicul şi nu există moment mai bun decât în Clipa Asta.Mă îmbrac pe întuneric şi trec tiptil pe lângă soldaţii-copii adormiţi, strecurându-mă afară din cazarmă, în noaptea fără stele. Mă furişez pe lângă clădirile de cărămidă, încremenind ca o statuie şi lipindu-mă de zid când conul de lumină al reflectorului trece peste mine.

în curte se află un grup gălăgios de gardieni ai Noului Ordin. Voioşia şi mersul lor împleticit sugerează alcool şi activităţi interzise. Privesc din umbră cum un soldat îmbrân-

ceste un altul şi ceilalţi se prăpădesc de râs. Dacă sunt prinsă într-o zonă interzisă, pedeapsa este expulzarea, iar surprinderea unor gărzi în flagrant delict mi-ar atrage probabil o pedeapsă mult mai aspră.

Aş *putea să-i omor,* îmi spun, şocată să-mi dau seama că aş fi în stare de *orice* ca să ajung la Unicul fără întârziere. Mai mult de-atât: am puterea să fac orice.

Dar nu mă observă şi ajung la poarta laterală. Frica nu-şi are locul când scot repede cheile palatului de pe gaica de la brâu si descui usa, sub imboldul adrenalinei si al visului meu să-l înfrâng

pe Unicul.

Urc scările tiptil către apartamentul imperial, repetân- du-mi necontenit în minte ce voi spune, cum voi deschide uşa încet, pe furiş, cum nu voi ezita să-l dobor la pământ cu un fulger.

în schimb, sunt luată total pe nepregătite când ajung la uşa Unicului şi-l găsesc acolo, întruchiparea nonşalanţei reci, sprijinit în prag.

Aşteptându-mă.

Face o mică plecăciune, cu un zâmbet amuzat jucându-i pe buze, şi spune:

— Sunt foarte mândru de cât de bine cureţi toalete, Wisteria Allgood. E un pas pe drumul cel bun, oricum. La fel şi uniforma Noului Ordin. îţi stă nemaipomenit. Zău.

— Dar..., mă bâlbâi. Adică... ştiaţi că sunt eu?

Unicul rânjeşte, reuşind să arate în acelaşi timp furios şi

amuzat.

Capitolul 57

Bineînţeles că am ştiut că eşti tu. N-am vrut să te forţez, dacă nu erai încă pregătită să mi te alături. îşi studiază absent unghiile îngrijite, înfiorător de lungi: Nu eram dispus să mai aştept mult, aşa că sunt încântat că m-ai căutat, în sfârşit. Aşadar, acum eşti pregătită să mi te alături, Wisteria?

Whit

STAU CU OCHII STRÂNŞI, să nu văd atrocităţile care vor urma, dar când cântecul sălbatic al Celor Pierduţi încetează brusc, mă forţez să-i deschid.

Sasha şi Emmet se holbează la ceva în depărtare şi le urmăresc privirea, cu un amestec de speranţă şi teamă.

Ceea ce văd îmi taie răsuflarea.

O lumină fantastică sporeşte la orizont, răzbătând prin ceaţa mohorâtă. închid ochii pe jumătate, să mă feresc de strălucire, şi o văd pe Celia în toată splendoarea ei, alergând spre noi de dincolo de dealuri, în fruntea unei armate de Semi-

Capitolul 57

lumini.

Cei Pierduţi încremenesc, cu feţe chinuite, şi se lasă o lungă tăcere. Nimeni nu se clinteşte, în timp ce lumina se apropie, pulsând.

După care se dezlănţuie iadul.

Cei Pierduţi se pun în mişcare, clătinându-se năuci, atraşi de acest străvechi duşman, ca fluturii de noapte de o flacără.Semi-luminile se grăbesc să-i întâmpine şi forţele luminii si ale întunericului se ciocnesc într-o orbitoare masă fremă- tătoare. O explozie de energie se descătuşează, ca un soare ce reapare după o eclipsă, prea dureros de strălucitoare ca s-o poţi privi.

Se stinge într-o clipă.

Apoi Cei Pierduţi pornesc în goana mare, cu zbierăte înnebunite, bătătorind o cărare a prăpădului prin pădurea de oase. înfrânţi.

Semi-luminile iau tabără în stăpânire şi se pun pe treabă, dezlegând copiii de pe frigări şi stingând focurile năvalnice. Sasha cântă deja cântece de victorie, adunând în jurul lui Rezistenţa salvată, dar îi văd obrajii uzi de lacrimi.

Iar Celia, Celia mea, aleargă lângă mine, trecându-şi iute degetele agile peste trupul meu, deşi nu le prea pot simţi, dezlegând sforile şi desfăcând pârghiile. E o Semi-lumină, aproape imaterială, dar se pare că pe Tărâmul Umbrelor atingerea ei are mai multă greutate: poate mişca aceste lucruri construite de alte creaturi ale Lumii de Jos.

— Celes, cum ai...? De ce-au...?

Mă bâlbâi, uşurat, incapabil să articulez ceva coerent.

— Balanţa s-a schimbat, murmură ea, muncind să mă elibereze, cu gura într-o grimasă de concentrare. Ridică privirea spre mine: Pe Tărâmul Umbrelor, ce e bun devine mai pur cu trecerea timpului şi ce e rău putrezeşte, măcinat de propriul venin.

— Aşadar, puterea voastră sporeşte atunci când a lor

slăbeşte?

»Celia încuviinţează:

— Când suntem toţi împreună, aşa — arată către Semi-lu- mini —, lumina învinge.

Curând, stau faţă în faţă cu ea şi mă simt... *reîntregit.* Şi, în sfârşit, am înţeles ceva.

— Ai fost tot tu şi înainte, nu-i aşa? La execuţia părinţilor noştri, când Wisty şi cu mine trebuia să ne ducem cu ei. A venit lumina aceea orbitoare, dureroasă, şi Unicul a căzut în genunchi, urlând. Eu şi sora mea am căzut. Ca şi cum ne-am fi prăbuşit în moarte, dar lumina ne-a prins. Tu ai fost. Tu şi celelalte Semi-lumini.

— Oarecum. A fost puţin mai complicat, dar... nu mai contează acum. îşi lipeşte mâna de buzele mele şi acel zâmbet al ei, dulce, minunat, îi luminează toată faţa. Deci, n-ai de gând să-mi spui că te bucuri să mă vezi?

Mă uit în ochii ei, care mă tachinează, şi îi cuprind faţa în palme.

— Celia, mă bucur mult, *foarte* mult să te văd.

Mă topesc în ochii ei.

— îmi pare rău, Whit, că mai devreme a trebuit să te părăsesc...

— Nu-i nimic. Ştiu că toate au un sens în lumea asta

nebună, chiar dacă eu nu-1 înţeleg. Tot ce contează este că... te *simt* din nou.

Sasha vine în spatele meu, strigând, cu cea mai siropoasă, mai iritantă voce posibilă:

— Ooooo!

Mă împunge între coaste. Emmet se apropie şi el, cu un aer stânjenit, dar mişcă din sprâncene aprobator.

Janine îşi face apariţia în spatele lor, zâmbind, dar nu cu ochii.

îmi rotesc privirea prin tabără: rămăşiţele focului, oasele de animal, pădurea ameninţătoare de dincolo. Scena e fantomatică sub pâcla roşie a cerului Lumii de Jos, dar strălucirea răspândită de Semi-luminile care se mişcă de colo-colo, asigurându-se că toţi copiii sunt teferi, face ca totul să pară aproape... sigur. Ca atunci când aprinzi lumina şi descoperi că monstrul din cameră e doar rodul imaginaţiei tale.

Aproape ca şi cum nu ne-am afla pe tărâmul celor morţi.Whi *t*

SUB PRETEXT CĂ NE DUCEM să căutăm un drum, Celia şi cu mine ne îndepărtăm de grup, ţinându-ne de mână. Cu ea alături, aproape că pot să uit de părinţii mei pe care trebuie să-i găsesc, de Wisty, care-şi riscă viaţa ca să-l înfrângă pe Unicul, de momentul când era să fim fripţi de vii, de Janine. Pot să mă conving singur că suntem doar noi, doi adolescenţi îndrăgostiţi, lipsiţi de griji, care se plimbă în sălbăticie.

Ne oprim la marginea pădurii şi Celia ridică privirea spre mine, cu ochii înecaţi în lacrimi. Mai am atâtea să-i spun, dar ea se uită la mine de parcă ar şti deja tot ce simt, tot ce am îndurat, aşa că, deocamdată, vreau doar să savurez momentul.

Celia îşi înalţă bărbia şi îi inhalez parfumul, îmbătat de iubire şi de dorinţă. îmi apropii uşor buzele de buzele ei, dar abia pot s-o simt: e doar aer. Şi apoi Celia se lipeşte de mine şi facem ceva la care mă gândesc, la care visez de când amvăzut-o ultima oară: ne *contopim* intr-un singur suflet, într-o singură fiinţă.

Si asta îmi taie răsuflarea. Nu m-am mai simtit niciodată

» »

atât de aproape de cineva, atât de *împlinit*, de parcă inima mi s-ar umfla şi ar fi strivită în acelaşi timp.

O simt *pe ea.*

Capitolul 59

Pretutindeni. **Whit**

AŞ VREA SĂ STAU AŞA o veşnicie, învăluit în căldura Celiei, ocrotit în coconul de lumină, dar nu trec decât câteva secunde şi o simt îndepărtându-se din nou. Celulele ni se rea- ranjează în trupuri diferite.

— O, Doamne, e... pur şi simplu... incredibil, gâfâi în părul ei răvăşit, când, în cele din urmă, ne dezlipim unul de altul.

— Cel mai grozav lucru cu putinţă, se arată Celia de acord. Cei vii nici nu ştiu ce pierd. Râde, dar apoi îşi ia seama: nu mai e atât de amuzant când îşi aduce aminte de care parte a liniei de demarcaţie sunt eu. Crezi că, poate...

Ochii ei mă cercetează, nesiguri:

— Nu crezi că ar fi timpul să mergem mai departe?

Unde să mergem mai departe? întreb, încercând să nu las durerea să mi se strecoare în glas. Celia, tu nu poţi pleca de-aici, nu-i asa? Eu nu mă mai întorc fără tine. Vreau să fiu cu tine... pentru totdeauna.în timp ce rostesc aceste vorbe, o observ pe Janine, care, cu dinţii strânşi şi ochi care înţeleg totul, ne priveşte cum ne întoarcem.

Celia devine încordată şi îşi întreţese degetele printre ale mele. Nu spune nimic, o clipă, şi ştiu că trece în revistă toate posibilităţile. îi strâng mâna, cât pot de tare, dar apoi se desprinde şi se întoarce spre mine:

— Nu crezi că vreau si eu acelaşi lucru? Dar nu e ceva ce

» >

poţi *decide,* Whit. N-ai cum să supravieţuieşti aici!

— Dar îi poţi distruge pe Cei Pierduţi, nu? spun cu glas rugător. Putem trăi aici în siguranţă. împreună.

Celia scutură din cap.

— Nu aşa merg lucrurile, dragul meu. Fără întunecimea lor, Tărâmul Umbrelor îşi pierde echilibrul. Binele nu există în absenta răului... aici e cheia. Fără ei, canalele dintre lumi încep să se închidă. Se închid deja.

— Celes, nu pricep nimic, jur...

— Gândeste-te asa, Whit: avem nevoie ca ei să con- tinue să existe, pentru ca lumina noastră să

nu se stingă complet.

Mi se opreşte răsuflarea.

— N-o să se stingă niciodată, Celia, spun cu glas gâtuit. N-aş putea suporta.

Celia zâmbeşte, dar zâmbetul ei e trist, plin de dorinţă şi taine nerostite.

— O să ne ocupăm de asta, când vine vremea, şopteşte ea. Dar acum, sunt lucruri pe care trebuie să le vezi pe Tărâmul Umbrelor. Lucruri pe care trebuie să le vedeţi cu toţii, spune Celia, când ne apropiem de copiii Rezistenţei. Pot veni şi ceilalţi. Şi tu, Janine, adaugă ea, ca un gând întârziat.

Capitolul 60

Janine încuviinţează din cap şi întoarce privirea, iar mie mi se încălzesc urechile de ruşine. Aş vrea s-o iau de mână, să-i explic, dar nu pot. *Wisty*

PĂŞESC SPRE EL, cu capul sus şi, preţ de o clipă, timpul stă în loc. Ne cercetăm unul pe altul, dârza fată despletită şi dictatorul demonic, dominând-o cu statura lui.

Lumina fluorescentă pâlpâie, aruncând umbre gri-verzui pe faţa lui. Are un aer agresiv, posedat.

Malefic.

Privirea lui rece, crudă, îmi zdruncină încrederea în mine. Nu *sunt în stare.* Mă retrag din calea lui, cu muşchii zvâcnind
ca nişte cerbi încordaţi înaintea saltului.

Mă întorc, dar Unicul mă apucă fulgerător de încheietură, mai să-mi rupă oasele.

— Timpul a expirat, copilă. îţi dau posibilitatea

să alegi, îţi ofer *şansa* unei ucenicii. îmi răsuceşte mâna, strângându-mă feroce, fără milă: Spune că accepţi, Wisteria. îmi pierd...

— Ah! mă strâmb de durere.

—... răbdarea.înghit, cu un nod în gât, concentrându-mi toată atenţia la visul meu cu ochii deschişi, cel în care sunt capabilă să-i smulg Unicului toată puterea. Mi s-a părut atât de real, atât de realizabil, mai devreme. Eu am Darul, nu? Eu sunt Cea Aleasă.

Atunci de ce mă simt atât de neputincioasă? De ce am senzaţia că mă fac mică în faţa lui, gata să mă predau?

Şi apoi, ca o străfulgerare, văd pielea băiatului desprin- zându-se de pe ţeastă. Mă uit la voioşia rece de pe faţa colţuroasă, îmbătată de putere, a Unicului şi îmi dau seama că n-am timp să şovăi, că trebuie să se întâmple *acum.*

Focul se stârneşte în mine, gata să se aprindă, şi îndrept spre el un fascicul laser, întocmai ca în închipuire. Extrag fiecare picătură de magie pe care am păstrat-o şi o eliberez asupra acestui jalnic tiran.

Ochii Unicului se măresc când îşi coboară privirea spre flăcările care se strecoară între braţul meu şi mâna lui încleştată pe el. Dogoarea e acolo, focul, dar e *mai mult* de-atât. E *control.*

Scoate un sunet gâtuit, iar eu simt electricitatea pură pulsându-mi în vârfurile degetelor şi intrând în contact cu el. Unicul zboară în spate, izbindu-se de perete. Pluteşte deasupra podelei, încleştându-şi degetele cu manichiura îngrijită şi zvârcolindu-

se de durere.

E o privelişte îngrozitoare şi aş vrea să mă opresc, să încetez — nu mă conectez la gândurile lui, nu-mi pot aminti cum — dar nu pot să-mi mut privirea. Pentru asta am venit aici.

Trimit spre el un ultim impuls şi picioarele i se zbat, ca lovite de un fulger, după care se prăbuşeşte morman pe podeaua coridorului.

Sunt prea speriată ca să mă mişc, prea mistuită de această putere ca să văd ce-am făcut. Nu ştiu de ce sunt capabilă.

Ar putea fi... mort?

Dar de îndată ce gândul îmi trece prin minte, Unicul sare în picioare, cu ochii strălucind ca ai unui nebun. Râde încet, cu pielea întinsă peste maxilaru-i încremenit, o marionetă a groazei.

Capitolul 61

— Faci totul greşit, Wisty. Pe dos. O, cât mă *doare.* Apoi, de parcă s-ar fi hotărât să mă elibereze de o povară mai mare, adaugă: Se pare că sunt singurul care are habar cum trebuie să-ţi *exersezi cum se cuvine* puterea. Mi-e greu să suport această nedreptate. Dar poate că am putea face un târg, îmi propune, cu prefăcută bunăvoinţă. Vreau să-ţi arăt ceva. Vreau să-mi vezi secretul. Să ţi-l împărtăşesc. ***Wisty***

UNICUL MĂ ESCORTEAZĂ în reşedinţa lui privată, prin intrarea pe care o cunosc deja. Trânteşte uşa şi tresar, cu senzaţia claustrofobă că s-ar putea să nu mai ies niciodată de-aici.

Arunc o privire spre biroul din capătul opus al încăperii, amintindu-mi de documentele personale, sensibile, din interior şi brusc simt o răceală în oase, de parcă aş fi păşit într-o cameră frigorifică. *Oare ştie?*

Mă conduce prin cameră, ghidându-mă cu mâna aşezată pe spate, şi mă ia cu ameţeli. L-am dominat, dar a preluat controlul în mod ciudat şi acum am lăsat garda jos. Privesc ţintă în faţă, la pereţii simpli şi goi, la camera de zi mică, neştiind la ce să mă aştept din partea lui.

Locuinţa are mai multe încăperi decât credeam. Mă duce în capătul odăii, spre un loc din perete care e puţin diferit. Ridic o sprânceană, întrebătoare, dar Unicul nu spune o vorbă. Ridică mâna şi o uşă se deschide.Si sunt total năucită de ce se află dincolo de ea.

E un coridor de oglinzi, aparent nesfârşit, şi Unicul mă îndeamnă să înaintez, aşezându-mă în mijloc, ca să-mi studiez imaginea. Mă aştept, pe undeva, ca oglinzile să se spargă pe loc, să plouă cu cioburi peste mine, într-un final dramatic, dar totul rămâne neclintit.

Mă uit în oglinzi, la imaginea mea care se repetă la infinit, ca un ecou, o armată de Wisty arătând mici, speriate şi pierdute, întocmai cum am fost în sala lui de baie. Arătând slabe. Apoi îmi amintesc lucrurile pe care le-am găsit acolo, vulnerabilitatea dezgolită, şi strâng din dinţi, hotărâtă să nu-1 las să mă înfrângă.

Şi, când îmi schimb expresia, se întâmplă ceva.

O mie de Wisty imită această schimbare şi stau acolo, părând viguroase, încrezătoare şi foarte, foarte puternice. Simt un şuvoi de energie prin trup, simt adevărul Profeţiei şi *ştiu.* Aş putea stăpâni întreg universul dacă aş vrea. Ar putea fi al meu.

Tremur si mă simt ametită.

— Vezi, îmi şopteşte Unicul din spate, ca un profesor răbdător, care se poartă cu indulgenţă cu

un elev năbădăios. Nu e vorba despre tine, Wisteria, şi cu siguranţă nu despre *noi.* E vorba despre mine. *Eu...* Cea mai puternică forţă creatoare şi cea mai periculoasă este orgoliul omenesc. Acum înţelegi?

Da, înţeleg.

Tot ce încerca doamna Highsmith să ne spună despre putere şi despre joaca de-a Dumnezeu mi se limpezeşte dintr-odată. Important nu e să foloseşti Darul, ci să nu-1 foloseşti. Să nu-i laşi pe alţii să pună mâna pe el. Fiecare dintre noi posedă acel unic narcisism omenesc, acea înfumurare care poate să scape de sub control, iar cheia supravieţuirii — a supravieţuirii tuturor oamenilor — este să-l ţii sub obroc.

— Puterea corupe, şoptesc. Nu uita niciodată.

Capitolul 62

Acum înţeleg cine e duşmanul. Nu e doar el, Unicul. Este *ml, persoana mea, ego-ul mm,* şi nu pot să-l las să pună stăpânire pe mine, aşa cum a făcut acest om malefic.**Wisty**

— DACĂ VORBIM DESPRE EGO..., murmur, pentru mine. Mă întorc spre Unicul, privindu-1 direct în faţă, ferindu-mă să mă uit spre acele oglinzi deformate: Acum înţeleg, spun. Dar înainte să... mă alătur... aş vrea să ştiu cine eşti, cum ai ajuns aici.

îmi vine în minte diploma de la concursul ştiinţific şi biletul nemilosului profesor, pe care le-am găsit deunăzi. Instrumente prin care pot să ajung la el, să-l fac vulnerabil.

— Spune-mi cum ai ajuns să fii aşa de... înghit. *Spune-o de parcă ai creăe-o, Wist!* ... Mare.

Unicul îşi îndreaptă puţin spatele. Măgulelile îi

priesc.

— Păi, Wisteria, ţi-am zis că sunt gata să-ţi spun orice — doar să întrebi! E firesc să vrei să ştii cum poate cineva să dobândească tot ce am eu, să *invidiezi* puterea aceea.

— Ochii lui mă săgetează, testându-mă, dar dau din cap cât pot mai sincer şi Unicul continuă:A fost odată ca niciodată, un băieţel care era... altfel. Nu, nu doar altfel. Strălucit. Acum Unicul vorbeşte tare, de parcă ar da o reprezentaţie, şi glasul lui răsună prin tunelul de oglinzi: Cei aflaţi într-o poziţie de autoritate i-au descurajat talentele imense, etichetându-1 drept *huligan, bandit, tânăr terorist.*

Ochii Unicului devin sticloşi când îsi aminteşte.

» » >

— într-adevăr, evaluarea lor a fost perspicace în această privinţă, căci aveau, negreşit, să îndure teroare, murmură el, apoi ridică vocea: în loc să-l ajute, încurajându-1, l-au acuzat de minciună!

— „Manifestări perturbatoare”? sugerez, înainte să mă pot stăpâni, amintindu-mi de hârtia găsită în birou, dar Unicul nu pare să facă legătura.

încuviinţează din cap şi mă priveşte concentrat:

— îţi sună cunoscut? Tu şi cu mine semănăm, Wisteria.

Să fie adevărat? Mă gândesc la zilele când chiuleam de la

şcoală, la privirile dezamăgite din jurul mesei, la cină, la faptul că toţi se aşteptau să eşuez din cauza felului în care mă îmbrăcam sau pentru că eram deşteaptă în alt fel decât ceilalţi copii. Mă

durea. Totuşi, n-am devenit din cauza asta călăul lumii, nu-i aşa?

— în ce fel semănăm? întreb cu furie în glas. N-aş putea *niciodată* să fac ce faci tu.

întorc privirea de la Unicul, dar singurul lucru pe care-1 văd este imaginea lui reflectată de jur împrejur. Face un pas, înălţându-se deasupra mea, şi vocea lui îmi vibrează în urechi:

— Profesori, directori, părinţii tăi. Ţi-au *înşelat aşteptările.* Nu te-au iubit niciodată, n-au apreciat niciodată talentul pe care-1 ai, nu te-au ajutat niciodată să-l şlefuieşti, să-l creşti. în schimb, au vrut să-l strivească, să-l ucidă, să te distrugă.

Mă gândesc la mama, trecându-şi degetele prin părul meu, la tata, bâţâindu-se cu mine în ritmul unei melodii de la radio, înnebunindu-mă cu notele de la şcoală, dar lăsân- du-mi libertatea de a fi creativă. Iubindu-mă, lăsându-mă să fiu copil, în loc să fiu profet. încercând să mă apere de această lume a lăcomiei.

Cum şi-a dobândit Unicul toată puterea? Ego. Persuasiune, îndoctrinare. Şi o duşmănie profundă faţă de umanitate.

— Nu. Scutur din cap, oţelindu-mi mintea împotriva încercării Unicului de a-mi spăla creierul. Tu ai încercat să mă distrugi. *Tu.*

— Nu-ţi dai seama, copilă? mă întreabă, cu glasul plin de falsă blândeţe. N-am vrut decât să-ti

fiu un tată bun, să-ti ofer încurajarea de care n-ai avut parte niciodată. Te invit să stai alături de mine. Tot ce am — îşi deschide larg braţele şi o mie de braţe oglindite par să se întindă spre mine, împresti- rându-mă — ar putea fi al tău. Doar am încercat să *ajut* lumea, Wisty, să deschid ochii oamenilor. Nu trebuie decât s-o curăţăm de cei inutili şi mizerabili şi apoi putem s-o luăm de la capăt. Vino. O să-ţi arăt ce-ai putea avea.

Nici măcar nu pot să reacţionez la asta. Acum îmi spune că încearcă să ajute lumea, şi în clipa următoare îmi propune „curăţirea" prin genocid? Ce sociopat!

Ţotuşi, când se îndreaptă spre capătul coridorului, când statura lui firavă păşeşte de-a lungul oglinzilor, îl urmez. Am mers prea departe ca să mă întorc acum.

Constat că-mi tin răsuflarea si, când răsuceşte mânerul uşii şi intră, coridorul se umple de o lumină caldă, orbitoare.

Capitolul 63

Iar când văd încăperea, inima stă să-mi explodeze. ***Wisty***

— NU... SE POATE, ŞOPTESC.

Ochii îmi ies din cap şi sunt atât de uluită, că m-ai putea doborî cu o suflare — fără să fii Unicul.

Nu ştiu cum, în acest palat de cărămidă şi mortar se află o uşă spre o încăpere care e infinită. E mai mare decât o sală de bal, un teren de fotbal, un mall. Nu-i pot vedea capătul şi, când îmi lipesc mâna de pereţii de aur ca să văd dacă sunt adevăraţi (sunt), sinapsele îmi sunt supraîncărcate şi creierul meu poate să proceseze un singur gând: *Frumuseţe.*

Pe pereţi şi pe podea, adunate în mormane sau proptite în colţuri, sunt *toate lucrurile* care ne-au fost luate. înaintez ameţită, cu sufletul la gură, plimbându-mi degetele peste harpe, chitare,

Capitolul 64

picturi vechi de secole, realizate de adevăraţi maeştri.

Aceste obiecte par să emane lumină, atrăgându-mă. Cele mai valoroase tablouri, cele mai valoroase cărţi, cele mai valoroase filme, cea mai valoroasă muzică, totul e aici.Până la ultimul obiect.

Mă rog, aproape.

Colecţia pe care am văzut-o în apartamentul doamnei Highsmith era doar o minusculă parte din ceea ce se află în această sală. Pesemne, erau lucrurile pe care a reuşit să le ascundă de el, să le salveze. Trebuia să le păstreze pentru restul lumii, pentru ziua când gheara de fier a Noului Ordin se va desclesta.

Unicul vine lângă mine şi îmi aşază o mână pe umăr, întrerupându-mi gândurile.

— Aceasta este viaţa bună, copilă, singura viaţă care merită trăită. Mă întoarce spre el, îmi ia faţa în palme, apăsân- du-mi tâmplele cu degetele mari, şi tresar. Eşti superioară, continuă el. Ar trebui să trăieşti o viaţă superioară. Uite ce poţi împărţi cu mine.

Ochii îmi zboară către mormanele de obiecte muzicale, la amplificatoare, la cea mai suplă chitară pe care am văzut-o vreodată.

Degetele mă apasă mai tare, iar ochii lui sunt sălbatici, disperaţi:

Doar dă-mi Darul tău. Dă-mi-l.***Wisty***

ÎN TIMP CE OCHII TEHNICOLOR ai Unicului mă sfredelesc, îmi dau seama până unde e în stare să meargă. Nu se va termina niciodată, nu va fi niciodată destul. Ego-ul unui singur om va extrage toată seva, toată frumuseţea din întreaga lume.

Mă gândesc la tot ce mi-a promis, la fiecare minciună, dar mintea mi-a rămas la o afirmaţie pe care a făcut-o în momentul lui de maximă slăbiciune: *Faci totul greşit,* Wîsţy. *Pe dos,* îmi zisese, când încercasem să-l pulverizez. Ce voia să spună?

— Dă-mi-l! strigă Unicul, iar şi iar, apăsând, apăsând.

încerc să mă răsucesc, dar îmi strânge tâmplele şi mai tare. Aş face orice să-l opresc.

Şi atunci... înţeleg.

Dacă pot controla impulsurile electrice ale creierului... oare le pot şi opri? Pot să le închid? Pot să... ucid pe cineva? Doar concentrându-mă la asta?Doamna Highsmith mi-a spus fără echivoc că trebuie să „mă ocup” de Unicul.

Crimă, adică. Un sentiment oribil, înăbuşitor, de vinovăţie mă sufocă, dar în aceeaşi clipă, cu ochii de psihopat ai Unicului îndreptaţi spre mine, simt un fulger lovind între noi. îmi smulge picioarele de pe podea.

Nu ştiu cum am ajuns aici sau ce să fac.

Dar nu ştiu nici cum să mă opresc.

— Nu, Wisteria..., gâfâie Unicul. Nu aşa.

Strânsoarea îi slăbeşte şi Unicul se prăbuşeşte la pământ.

Cuprinsă de panică, mă ridic, uitându-mă la faţa lui inconştientă, în timp ce un ţiuit puternic în urechi mă asurzeşte.

îngenunchez şi îmi aşez încet capul pe pieptul lui, ascultând.

Tremur. Tremur, sunt tulburată şi explozivă şi simt acea cunoscută căldură fumicându-mi degetele. Mă ridic brusc. Trebuie să plec de-aici.

Capitolul 65

Aruncând o ultimă privire la acest paradis, alerg pe lângă tablouri, chitare şi sculpturi fără braţe ori nasuri — fata în flăcări gonind de-a lungul coridorului nesfârşit, acuzator, de oglinzi. ***Wisty***

NU ŞTIU ÎNCOTRO MĂ ÎNDREPT şi plâng atât de tare, încât nu văd aproape nimic. Gonesc pe coridor, pe scări în jos, ajung pe alt culoar cu apartamente, fără măcar să-mi simt picioarele purtându-mă.

Şi apoi sunt lovită de un autobuz.

Mă rog, asta e senzaţia, oricum.

Pearce m-a placat şi s-a rostogolit deasupra mea. Mă urăsc pentru că-1 găsesc mereu atât de atrăgător la început când îl văd. Din fericire, fiecare cuvânt pe care îl rosteşte şi fiecare copil pe care-1 torturează anihilează destul de repede această reacţie hormonală la înfăţişarea lui.

— E *mort*? strigă Pearce, deasupra mea, cu ochii scânteind.

Mă holbez la el, neştiind dacă speră mai mult la un „da” sau la un „nu”. îmi scutură umerii, izbindu-mă de podea:

— Spune-mi, vrăjitoareo! E... ?Nu! îi strig. Trăieşte. încă trăieşte. Observ că foloseşte cuvântul *vrăjitoare.* Aşadar, ştii că sunt...

Pearce râde, de parcă aş fi cea mai nătângă persoană din Lumea de Sus.

— O, da, infama Wisteria Allgood, fugară căutată. Mă apucă de păr şi întorc capul, ferindu-mă de atingerea lui. Chiar şi fără nepreţuitul tău păr roşu, te-am dibuit. E cea mai nereuşită încercare de deghizare pe care am văzut-o vreodată. Ar fi trebuit să te omor când am avut ocazia, ar fi trebuit să te măcelăresc ca pe un porc, pe podeaua aia soioasă.

— De ce n-ai făcut-o? îl provoc, înfuriindu-mă şi mai tare când îmi amintesc umilinţa îndurată în cazarmă. Ti-a fost

frică de mine, recunoaşte.

— Credeam că nu merită. Dar nu te teme.

Faţa lui e aproape lipită de a mea şi cuvintele lui picură ură:

— N-o să ratez ocazia de data asta. Crede-mă când îţi spun că te vreau moartă mai mult decât îţi vrea Unicul Darul.

— Sentimentul e reciproc, Pearce, spun, iar el zâmbeşte superior.

— Mă bucur, totuşi, că am avut un mic preludiu, noi doi. Te-a excitat, domnişoară

Allgood? Ţi s-a părut *...fierbinte?*

— Nu asta numesc eu fierbinte... ci *astal*

Flăcările îmi ţâşnesc din trup, de parcă aş fi îmbibată în benzină. Ard intens, mistuită de furie faţă de acest gunoi uman.

îl împing de pe mine şi mă căznesc să-l ţin la pământ. Flăcările i se preling pe faţă, dar nu pare să ia foc. Nici măcar nu transpiră. îmi apăs trupul peste el, dar Pearce se rostogoleşte într-o parte, sărind în picioare. Mă ridic după el, ca să încerc să lupt, dar e mai puternic decât mine şi îmi înhaţă braţul.

Şi, în acel moment de uluire, îmi dau seama că focul meu nu are absolut niciun efect asupra lui. E *imun.* Pearce face un salt şi mă apucă de frunte, gata să-mi dizolve craniul.

Scurtul moment de contact e tot ce-mi trebuie.

Energia erupe între noi şi, instantaneu, simt sinapsele lui Pearce începând să se închidă. I se rostogolesc ochii în cap şi din gură îi iese o spumă albă.

îl omor. Lacrimile îmi şiroiesc pe obraji. E un *om malefic,* îmi reamintesc. *E un sadic care mă vrea moartă.*

Uşa dinspre scara de serviciu se dă în lături, cu încetinitorul, parcă. îl văd pe Byron alergând în josul coridorului, cu gura îngheţată într-un lung „O”.

Mâna lui Pearce e tot pe capul meu. Byron l-a văzut liche- fiind feţele a sute de copii. Crede că mă omoară.

Ridic mâna, să-i fac semn să se oprească, dar e prea târziu. Byron se năpusteşte asupra lui Pearce şi pierd contactul.

Ies brusc din transă şi mă apropii de Byron. Continuă să strige furios şi nu-1 lasă pe Pearce să se ridice de la pământ, deşi eu asta aş vrea. în schimb, îi cară pumni în faţă. îi ating umărul şi pumnul i se opreşte în aer.

— Gata, B. N-o să se ridice o vreme.

Se uită la mine, nedumerit şi fâstâcit, ca un copil. îşi priveşte degetele pline de sânge şi pare să nu înţeleagă cum au ajuns aşa.

— Haide, îi spun cu blândeţe. Trebuie să plecăm.

Mă aprobă cu o mişcare a capului şi ne îndepărtăm, lăsân- du-1 pe Pearce prăbuşit într-un colţ, rănit dar respirând.

— Iartă-mă, Wisty, spune Byron, după ce părăsim complexul. N-am înţeles ce făceai. Că... — îşi fereşte privirea, înghiţind — urma să-l omori. îmi ia mâna: Nu te-aş fi oprit

dacă as fi ştiut.

Clatin din cap.

— Nu ştiu dacă aş fi putut să merg până la capăt, oricum. Dar acum suntem în mare

încurcătură.

Byron ridică o sprânceană, cu un aer întrebător.

— Mai ţii minte ce s-a întâmplat la festivalul muzical, când mi-am canalizat energia prin tine? îl întreb.

Byron încuviinţează din cap. Nu va uita asta niciodată.

Capitolul 66

Ei, bine... cred că tocmai l-am făcut pe Pearce mult mai puternic.**Whit**

GONIM PRIN PĂDUREA DE OASE, în şir indian, şi nici măcar Feffer nu scoate un sunet. Celia jură că râul nu poate fi departe, dar aerul e din ce în ce mai rarefiat şi mai greu de respirat. Nu sunt sigur că vom reuşi. Pretutindeni în jurul nostru pârâie schelete şi braţele lor par să se anime şi să se întindă spre noi, încercând să ne absoarbă viaţa.

Până şi copacii sunt instrumente ale morţii.

Fruntea mi-e transpirată. Cred că am febră. Respir sacadat şi simt cum magia mi se scurge din trup, golindu-1.

Pe neaşteptate, din vârful degetului îmi zboară o scânteie, ca într-un scurtcircuit. E ca şi cum puterea mea ar reacţiona la alte forţe ce zbârnâie în acest loc, ca un mănunchi de fire conectate la

aceeaşi priză.

Halucinez şi Tărâmul Umbrelor îmi pare o spirală. Văd parcă o faţă de bărbat şi imaginea vibrează — o faţă cu pometi ascuţiţi şi ochi cruzi. Seamănă cu chipul Unicului, însăe mai... bătrân. Deformat. Dar când clipesc, e doar un craniu de copac, rânjind la mine. îmi pierd minţile.

De parcă mi-ar intui slăbiciunea, unul dintre copiii Rezistenţei vine lângă mine, în faţă. Are pielea pământie şi cercuri întunecate în jurul Ochilor. N-are mai mult de doisprezece ani şi poartă după el doi copii mai mici.

— Murim, nu-i asa? Băiatul se uită la mine acuzator si am probabil un aer nedumerit. Tărâmul Umbrelor e locul unde merg cei morţi, aşa că o să murim, adaugă el.

închid ochii şi încerc să mă reculeg, atâta cât să-l pot linişti pe acest puşti, greu încercat dar supravieţuitor, însă nu ştiu ce să spun, cum să-l asigur că vom ieşi de-aici, când nu am nici eu această certitudine.

— Cum te cheamă, copile?

— Ragan, răspunde el morocănos, cu un smoc de păr nisipiu căzându-i peste ochi. Bennett Ragan.

— Nu murim, Ragan. Cel puţin deocamdată. Doar că aerul de-aici ne slăbeşte.

— Ascultă, am grijă de ăştia doi de multă vreme, spune Ragan încruntat, luându-i de mână

pe cei doi băieţi mai mici. Nu vreau decât să fii sincer cu mine.

Pe măsură ce ne apropiem de marginea pădurii, mă simt din nou mai puternic, mai puţin ameţit. Mai optimist. îmi aşez mâna pe umărul lui:

— îţi promit: dacă lucrurile merg rău de tot, o să afli primul.

Ragan încuviinţează din cap, cu un aer sceptic, şi se întoarce la capătul şirului, târşâindu-şi picioarele.

O lumină răzbate, în sfârşit, printre copacii pădurii de oase. Ieşim, clătinându-ne, într-un decor pustiu, pietros, cu stânci abrupte. Ajungem într-un luminiş, un platou la buza unui imens bazin. Ceea ce văd în interiorul lui îmi taie o clipă răsuflarea.

în valea de dedesubt, sunt mii de oameni, unii apărând şi dispărând din faţa ochilor mei, alţii răspândind o semi-lu- mină mohorâtă, ca a Celiei.

Sunt morţi, fiecare.

— Acesta e sfârşitul lumii, Whit, îmi spune Celia. La propriu. Lumea voastră se termină exact aici. Acolo începe altă lume.

Pornesc în goană la vale. Dacă suntem aşa de aproape de atâţia oameni morţi, râul nu poate fi departe. JNici părinţii mei.

Ceilalţi copii ai Rezistenţei mă urmează, alergând pe câmpul ciudat de înverzit, spre salvarea noastră.

— Staţi! strigă Celia, cu glas tremurător. Nu pe-acolo! Se întoarce şi arată spre cărarea din spatele nostru. Vin! şopteşte ea.

Şi atunci îi văd, năvălind peste coama muntelui, cu colţii dezgoliţi. Nu sunt câini, nu tocmai, nici măcar lupi. Suntjiflre.

Pierduţi ne-oameni — devoratori de suflete. Demoni mân-

cători de came, cu trup de fiară şi minte de diavol.

Mă întorc spre Ragan:

— Ţi-am promis că-ţi spun dacă e de rău. Ei, bine, a sosit clipa. E foarte, foarte rău. Fugi!

Dar nu e timp. Ne-au ajuns deja.

Celia se năpusteşte spre doi dintre ei, într-o explozie de lumină împotriva întunericului lor. E nevătămată, dar nu se tem de ea. Trec prin ea ca aerul şi unul înhaţă, mârâind, un copil din spatele şirului. Celia cerşeşte îndurare, cu glas tânguitor, agăţându-se de blana jilavă, putredă a animalului, dar e prea târziu.

Un ţipăt străpunge aerul. Mă răsucesc şi văd un lup sfâşiind umărul lui Janine. Alerg spre ea, dar Feffer ajunge mai repede, făcând un salt în faţa creaturii şi distrăgându-i atenţia de la ospăţul său. Feffer însă nu e pe potriva fiarei şi

schelălăie de durere când devoratorul de suflete o muscă de

picioare şi îşi închide fălcile pe beregata ei.

Wisty iubea căţeluşa asta.

Apuc primul obiect care-mi iese în cale — un os — şi mă năpustesc cu braţele ridicate. Lovesc cu putere devoratorul de suflete şi o eliberez pe Feffer, dar acum bestia se îndreaptă spre mine, cu ochi galbeni, reci şi calculaţi. Dă să mă muşte, cu şirurile de colţi sclipind între fălcile-i lungi, dar n-am milă. Izbesc monstrul iar şi iar, în timp ce rage cu furie, până când, în sfârşit, se prăbuşeşte.

îngenunchez lângă trupul chircit al lui Janine şi o întorc cu faţa în sus. Mă priveşte, clipind. încă respiră.

— Bună, spun, cu glas răguşit de emoţie.

— Bună, răspunde ea, cu un zâmbet firav. Mă bucur să te văd.

îi desfac cămaşa peste umărul drept şi tresare. Muşcătura a lăsat o rană urâtă, cu carnea zdrenţuită. Dar va supravieţui.

în timp ce războiul dintre om şi fiară se dezlănţuie în jurul nostru, încerc să-mi găsesc calmul să vindec rana. îmi aşez mâinile pe umărul însângerat al lui Janine şi aştept ca puterea să se reverse prin mine, dar magia e doar o pâlpâire. Toată energia tămăduitoare mi-a secat.

Aşez braţul lui Janine pe după gâtul meu şi îmi rotesc nebuneşte privirea, căutând ajutor, dar cei mai mulţi dintre luptătorii Rezistenţei se bat pe

viaţă şi pe moarte, iar cei care au reuşit să ucidă un devorator de suflete sau să fugă sunt mult prea slăbiţi acum ca să-i pot folosi pentru canalizarea puterii mele. Situaţia devine disperată.

Capitolul 67

Suntem cu adevărat în iad. *Wisty*

FUGIM DIN PALAT, PE STRĂZILE cufundate într-o linişte stranie, fără picior de gardian. Se pare că avem cale liberă, ceea ce e cam singurul noroc pe care l-am avut în ultimul an.

E încă întuneric, dar copiii străzii sunt deja afară cu zecile, scotocind pe străzi, cu saci de plastic atârnaţi pe umeri, după orice ar fi putut lăsa în urmă bogătaşii nepăsători. Competiţia e pe viaţă şi pe moarte, dar după ce îşi dau seama că n-avem nicio leţcaie asupra noastră, nu se mai sinchisesc de noi.

Un câine amuşină gunoiul, în lumina palidă a străzii, şi mi se sfâşie inima de dor, gândindu-mă la Feffer. îşi ciuleşte urechile zdrenţuite când aude urletul îndepărtat al unei haite de lupi ai Noului Ordin, ieşiţi la vânătoare, după care îşi vâră coada între picioare.

— Abia ieşim din raza lupilor şi a lanternelor, că Byron gâfâie ca un fumător astmatic de optzeci de ani după un antrenament. Observ, pentru prima oară, că sunt şi eu epuizată. în momentul ăsta, ori ne continuăm drumul, ori ne prăbuşim.Ai, totuşi, cea mai *vagă* idee unde mergem? întreb.

Probabil aş fi preferat să mă descotorosesc de dihor, dacă
n-aş fi fost total pierdută în labirintul ăsta de beton. Fără el, sunt sigură că aş sfârşi intrând direct înapoi pe porţile palatului.

Byron tuşeşte, cu mâinile pe genunchi.

— Bineînţeles că ştiu unde mergem, răspunde indignat. Ştiu un portal, o intrare ultra-secretă, extrem de complicată, de care majoritatea membrilor de elită ai T.E.P.N.O. nici n-au auzit. Duce în cea mai întunecată, cea mai înfricoşătoare zonă a Tărâmului Umbrelor.

Byron mă priveşte cu un aer grav. Desigur, pătrunderea pe Tărâmul Umbrelor implică întotdeauna o anumită doză de risc şi trepidaţie, dar omul ăsta poate fi *atât* de dramatic!

— Iar tu ai informaţii că acolo îşi face veacul Whit?

— Păi, informaţia e mai puţin precisă decât am putea spera. (Felul lui Byron de a spune: „Nu, doar îmi dau cu presupusul şi sper că am dreptate.”) Dar există indicii că Whit e foarte căutat de cei

morţi şi se poate presupune că se îndreaptă către zonele îndepărtate, în încercarea de a-i localiza pe părinţii voştri, raportează el.

— Se îndreaptă către locul cel mai cumplit, în momentul cel mai cumplit? Da, tipic pentru fratele meu.

încerc să zâmbesc, dar Byron are, probabil, dreptate.

Inima mi se strânge. *Mă rog ca Whit să fie teafăr.*

Byron oftează.

— Şi timpul ne presează. Raportul spune: „Sfârşitul e aproape", orice-o fi însemnând asta, aşa că trebuie să-l găsim pe Whit cât mai curând posibil.

încuviinţez din cap. Simt că sfârşitul e aproape de foarte multă vreme.

— Şi, Wist? Mai e ceva care bănuiesc că n-o să te încânte.

încă ceva? Mai rău decât „sfârşitul e aproape", cum ar

veni? Ridic o sprânceană şi Byron ezită.

— Ce? Spune odată!

— Nu e tocmai uşor de trecut prin portal, pentru că... e sub apă.

Sub apă. Mâinile încep să-mi transpire şi gâtul mi se usucă, amintindu-mi clipele de coşmar când am fost aruncată de un şuvoi prin canal (sub formă

de peşte), nu foarte demult. Grozav. Sunt sigură că va fi formidabil.

— Dacă mă pot descurca cu Unicul, cred că n-o să mă sperie niţică apă, răspund cu calm, dar mă trece un fior când Byron spune:

— Acuşi răsare soarele. Putem să ne vedem de drum?

Mai alergăm preţ de câteva cvartale, prin molozul străzilor, pe lângă clădirile înalte de beton care se strâng în jurul nostru, ca nişte vulturi apropiindu-se de pradă. Byron face semn spre stânga şi, când cotim, chiar în faţa noastră se află un râu, tăind în două Oraşul Progresului.

Soarele răsare deasupra apei când ne apropiem şi, în strălucirea rozalie, capitala noastră devastată pare aproape frumoasă. Dacă nu m-aş aştepta să fiu împuşcată în orice clipă, dacă aş fi o fată obişnuită, într-o situaţie obişnuită, m-aş aşeza chiar aici, pe bordură, să privesc soarele ivit deasupra orizontului.

— Portalul.

Byron face semn cu capul către râu, trezindu-mă brusc la realitate.

Nu sunt o fată obişnuită. Nu mai sunt.

îmi vine să pornesc numaidecât spre portal şi să-mi găsesc fratele, dar ceva mă face să ezit şi nu e doar paranoia mea legată de apă. Ceva straniu şi neliniştitor pluteşte în aer, dar nu pot să-mi dau

seama exact ce. Nu mai e niciun om afară, iar copiii străzii au dispărut cu totul. Nicio pasăre, nicio adiere de vânt şi râul abia vălureşte. Aerul e neclintit. Prea neclintit.

— B., ţie... nu ţi se pare ceva... nelalocul lui?

Se uită la norii care atârnă deasupra noastră, nemişcaţi, ameninţători, de un galben bolnăvicios.

— Hm, da. Aşa s-ar zice.

Un vânt puternic se stârneşte deja şi cerul se întunecă vertiginos. Byron mă ia de mână şi ne avântăm spre portal, dar străzile, adineauri liniştite, se transformă cu repeziciune într-un coşmar de gunoaie zburătoare, iar valurile râului devin vârtejuri năvalnice, periculoase. Ca un uragan care se învârte în interiorul unei tornade.

în mijlocul haosului, valuri de soldaţi încep să se reverse de pe străzile laterale, cu vântul în spate. încremenesc. Nu e posibil. Pearce, gonind în frunte, cu maxilaru-i puternic încleştat într-o expresie hotărâtă, cu păru-i blond, ondulat,

fluturând în vântul dezlănţuit.

Şi — mai rău — Unicul e lângă el, cu chipul înnebunit de putere, nesaţ şi... încă ceva. Furie.

Cum şi-au revenit aşa de repede? I-am lăsat pe amândoi vlăguiţi şi răniţi, dar acum Pearce şi Unicul sunt stăpânii cerurilor învolburate, o mega-putere planează sinistru asupra noastră, mai puternică decât mi s-a părut orice pe lume vreodată.

Inclusiv puterea mea.

Byron mă trage de braţ, ferindu-şi ochii, dar eu stau nemişcată, cu gura căscată, copleşită cu totul. Vântul îmi biciuieşte părul lung şi ploaia îmi bate peste faţă, dar nu mă clintesc.

Ochii Unicului si ai lui Pearce sunt incandescenţi, uniţi de o ură specială, nedisimulată, faţă de Fata de Foc, Cea Care Are Darul.

Fata care a încercat să-i ucidă şi ar fi putut să reuşească.

Fata care va plăti scump pentru păcatele ei.

Capitolul 68

Simt groaza ca un nod uriaş în stomac şi tremur din toate încheieturile. Acesta e, cu siguranţă, cel mai urât coşmar al meu, devenit, în cele din urmă, realitate.Whit

MIROSUL PĂTRUNZĂTOR, METALIC, al sângelui pluteşte în aer şi dealul e plin de trupuri de oameni şi animale.

Îl zăresc pe Ragan examinând răniţii, cu disperare pe faţă. Pare liniştit, dar, când îl văd îngenunchind lângă o făptură tăcută, inertă si ridicând-o în braţe, ştiu că izbânda noastră şi-a luat tributul. Cel mai mic dintre cei doi copii aflaţi în grija lui Ragan e lângă el, plângând. Celia se apropie şi îl cuprinde în braţe, legănându-1, în timp ce el plânge după frăţiorul lui. Simt ceva împietrindu-se în mine şi lacrimile nu vin. Am mai văzut toate astea — copii orfani, naivi, nimiciţi cu brutalitate în timp ce-şi căutau drumul spre casă.

Mă gândesc la glasul lui Pearl Mărie când vorbea despre Ziggy şi
un sentiment de vinovăţie mi se cuibăreşte ca un bolovan în
stomac. Ce m-a apucat să-i fac promisiuni acelei copile?

Janine se uită la Ragan şi apoi îşi întoarce faţa spre pieptul meu, ca să nu mai vadă scena. Braţul îi atârnă inert într-o parte şi o pată roşie îi înfloreşte pe cămaşă.Cu ea în braţe, aici, pe colina aceasta nefiresc de înverzită, în mijlocul realităţii macabre, mă simt ca un personaj pe o pagină ruptă dintr-o carte, pentru care timpul s-a oprit în loc şi orice înaintare e imposibilă.

Mă uit peste capul lui Janine, către valea de dedesubt, şi văd fiinţe fantomatice miscându-se de colo-colo, urmărin- du-ne. Aşteptând... ce? Apoi, puţin mai departe de morţii umblători, unde ceaţa roşie s-a risipit aproape imperceptibil, ceva scânteiază. Mijesc ochii, umbrindu-i cu mâna, şi am impresia că văd o mişcătoare linie gri, subţire, oglindind lumina.

Râul, murmur, înţelegând. Exact acelaşi râu din viziunea din apartamentul doamnei Highsmith — locul unde mi-am văzut părinţii. Le fac semn celorlalţi şi ştiu că ar trebui să jubilăm: am reuşit, în sfârşit. Dar când Ragan se uită la mine, cu ochii umflaţi şi faţa posomorâtă, nu pot decât să mă întreb: Cu *ce preţ?*

Celia vine în spatele nostru. îşi aşază mâna pe spatele meu şi-şi odihneşte capul pe umărul meu.

— Crezi că mama şi tata sunt acolo, Celia? o întreb, privind mulţimea din vale, cu ochii încordaţi.

Zâmbeşte trist, încă tulburată.

— Nu ştiu sigur, dar o să te ajut să-i cauţi. Vino.

Celia ne ia de mână, pe mine şi pe Janine. Se întoarce spre ceilalţi, risipiţi pe deal. Sasha şi Emmet dau din cap şi pornesc spre noi, înaintând greoi pe terenul denivelat, dar majoritatea copiilor nu se urnesc.

— Ştiu că e greu şi ştiu că suferiţi cu toţii, dar nu ne putem opri acum! le strig.

— *Altă* bătălie? întreabă Sasha, apropiindu-se cu pas şchiopătat. N-am îndurat destule? Fără supărare, dar m-am săturat să fiu târât pe drumuri şi să-mi pun viaţa în pericol de dragul tău. Nu vreau decât să ieşim toţi de-aici.

Câţiva copii dau aprobator din cap, dar Janine intervine.

— Whit e unul de-al nostru, spune ea cu asprime în glas, strângându-şi braţul rănit la piept. Luptăm pentru el, dar luptăm şi pentru Rezistenţă. Aţi uitat de ce-am ajuns aici, de la bun început? Lumea de Sus nu va fi un loc sigur până când nu ne vom purta bătăliile în Lumea de Jos. Vreţi să renunţaţi acum, după ce am ajuns atât de departe?

Sasha oftează. E limpede că muştruluiala în public îl ustură puţin.

Inima mi se umple de respect pentru Janine. Ştiu că durerea din umăr e mai mare decât lasă să

se vadă, dar a fost întotdeauna o luptătoare.

Capitolul 69

. Ceilalţi copii se alătură grupului, fără tragere de inimă. Singura cale de scăpare din acest coşmar este să-l traversăm, se pare. Ne uităm cu toţii către firavul râu al speranţei, care ne cheamă, promiţându-ne salvarea. ***Wisty*** — ŢI-A SUNAT CEASUL, FET1ŢO, răcneşte Unicul peste vuietul vântului, cu braţele desfăcute, ca un dirijor pe scenă, în timp ce levitează deasupra ochiului violent al furtunii. îţi promit! Eşti gata să devii doar o amintire — şi apoi nici măcar atât?

Pearce a instruit trupele să blocheze toate căile de ieşire şi se apropie de mine cu paşi mari, de-a lungul malului, flancat ostentativ de gărzile de elită ale Noului Ordin. Ochii lui malefici mă săgetează furioşi.

— Cred că da, şoptesc amorţită.

Poate că *sunt* gata să termin cu toate astea.

Norii aleargă mai repede în văzduh şi un vârtej gros se înalţă deasupra mea — o fată mică, războindu-se cu cerul întreg. Desfac braţele, cu palmele în sus, un miel ce aşteaptă tăierea, şi pocnetul asurzitor al unui tunet răcneşte drept răspuns.Mă concentrez la ultima senzaţie pe care o voi trăi vreodată. Simt ploaia grea lovindu-mi faţa, vântul rece pe pleoape şi vijelia dezlănţuită biciuindu-mi părul răvăşit. Aud vuietul furtunii, tot mai puternic, dar urechile mele se forţează să

audă si altceva.

>

Byron. Uitasem de el.

— Wisty, vino *imediat*! Poţi scăpa! răcneşte el.

Deschid brusc ochii şi văd un fulger uluitor lovind în apropiere şi, într-un magic dans al norocului, al sincronizării şi al adrenalinei pure, reuşesc instantaneu să-l manipulez, cu toată energia mea electrică.

în jurul nostru zboară ţăndări când îndrept super-în- cărcătura spre Unicul şi soldaţii lui. Fulgerul ţâşneşte din degetele mele şi-şi găseşte ţinta: râul, cu trupele Noului Ordin traversând prin apa lui mică. La atingere, cerul se luminează şi, preţ de o clipă, sute de oameni tresar spasmodic, la fel ca nişte marionete, când electricitatea trece prin trupurile lor.

Mă simt ameţită. Oamenii aceia aveau familii, speranţe. Dar îmi reamintesc că, în acelaşi timp, erau oameni care au săvârşit lucruri abominabile, care au făcut experimente pe copii şi le-au executat părinţii.

Dar crima în masă are vreo scuză?

Zăresc faţa Unicului, distorsionată de furie şi., mai ce? Admiraţie? Aud urletul turbat al lui Pearce în spatele meu, dar apoi mă întorc spre râul clocotitor. Spre Tărâmul Umbrelor şi spre părinţii mei.

A sosit momentul când groaza pune stăpânire pe mine. Dar n-am timp să mă gândesc la înec, să-mi imaginez plămânii explodând.

Capitolul 70

Trag în piept o gură uriaşă de aer, Byron mă ia de mână şi plonjăm în valurile învolburate ale râului adânc. Dau nebuneşte din picioare şi nu mă opresc până când trecem prin portal şi pătrundem în adâncul Tărâmului Umbrelor. *Wfut*

RÂUL VEŞNICIEI NU E PACEA senină, azurie, care speri să-ţi întâmpine sufletul după ce ţi-ai dat ultima suflare în Lumea de Sus. E, în schimb, o masă cenuşie de valuri furioase, agitate, sinistre şi ameninţătoare, în mijlocul anarhiei
celor morţi.

Dar parcă apa are şi o forţă magnetică. Mă îndrept spre ea, împleticindu-mă, ca hipnotizat. Când mă apropii, văd urt vechi pod basculant, blocat în poziţie ridicată. Cine ştie de când stă aşa. O mulţime de suflete adunate lângă râu se aruncă în apele furioase, dar nu pot traversa. Râul îi

învârte cu violenţă, aruncându-i înapoi la mal, ca pe nişte peşti neputincioşi. Simt o copleşitoare pornire să sar şi eu şi în acelaşi timp un fel de panică la gândul că nu voi putea controla această chemare.

Sasha l-a dus pe Ragan împreună cu alţi câţiva să se odihnească într-un loc retras, dar câţiva dintre noi, printrecare Janine şi Celia, am început să ne croim drum cu coatele prin mulţime, de-a lungul malului, încercând să găsim locul de lângă râu unde îmi amintesc că mi-am văzut părinţii, în viziunea din casa doamnei Highsmith.

Totul e un haos, cu şiruri de oameni şerpuind de colo-colo şi gloate de nou-veniţi pribegind aiurea prin această anticameră a vieţii de apoi şi nimeni nu pare capabil să ne ajute. Unii plâng, dar majoritatea sunt năuci şi şocaţi, aproape amorţiţi.

— Nu-şi dau seama că sunt morţi, explică Celia, făcând semn cu capul înspre un grup de bătrâni, cuibăriţi laolaltă în apropiere de noi, tulburaţi şi îngroziţi. Ei nu sunt ca Semi-luminile, nu sunt ca mine. N-au... socoteli neîncheiate. Zâmbeşte cu tristeţe: Dar până când nu traversează Râul Veşniciei, mulţi dintre ei nu înţeleg ce se petrece.

— Si e mereu asa? Nu-mi vine să cred că această masă

înnebunită e tot timpul la fel de imensă şi de confuză. *Nu poate* să fie orânduit aşa.

Fruntea Celiei se încruntă.

— Habar n-am, Whit. îţi închipui că ştiu totul despre locul ăsta, iar eu pur şi simplu nu *ştiu.*

Furia ei mă lasă perplex. Celia nu se răsteşte

niciodată — la mine sau la oricine altcineva.

Încerc să-i strâng mâna, căutând o asigurare că totul e bine, că între noi totul e bine. Uit că nu pot s-o simt. E ca şi cum aş apuca aerul. Mi se pare că acum, că suntem fizic mai aproape ca niciodată de când a dispărut din Lumea de Sus, o simt în mod ciudat cel mai departe.

Cum să ne putem înţelege unul pe altul când am avut, fiecare, experienţe proprii atât de intense?

Celia oftează.

— Iartă-mă, bine? Numai că am încercat întruna să traversez râul ăsta, ca toţi ceilalţi, de când am ajuns aici. Simţi cum te atrage, nu?

O aprob dând din cap. E un efort să rămân pe pământ.

— Simt această atracţie în fiecare clipă, tot timpul.

— îmi pare rău, spun cu glas scăzut. Trebuie să-ţi fie greu.

Strânge din buze şi priveşte în depărtare, la valurile

cenuşii.

— Nu cred că aşa trebuie să fie, dar e tot ce cunosc. Unele dintre celelalte Semi-lumini au auzit zvonuri cum că puterea Unicului a pătruns pe Tărâmul Umbrelor şi strică totul, dar nu sunt decât supoziţii. Singurul lucru pe care îl ştiu sigur e că,

până când se restabileşte echilibrul, suntem blocaţi pe malul ăsta si morţii vin întruna.

— Atunci, poate că asta înseamnă că nu e sfârşitul, sugerează Janine. Că... morţii nu sunt încă tocmai morţi.

— Ba sunt, spune Celia morocănoasă. Uită-te la ei.

Mă uit la feţele rătăcite ale celor din jurul nostru. în ochii lor speriaţi, chinuiţi, scânteia s-a stins, nu încape îndoială. Nu e pic de lumină în ei, pic de *viaţă.* Ceea ce înseamnă că, dacă părinţii mei se află aici, sunt într-adevăr întocmai ca aceşti oameni...

Morţi.

Gândul îmi taie răsuflarea şi pământul se învârte sub picioarele mele. Mă aşez brusc, cu capul în mâini.

— Whit!

Celia se ghemuieşte lângă mine, alarmată. Probabil vrea să mă vadă ca pe băiatul de odinioară: fundaşul sigur pe sine, invulnerabil şi nonşalant. Dar în clipa asta nu pot fi acel băiat pentru ea. Nu mai pot.

Nu în această lume.

— Dar.., spun, căutând faţa Celiei, ameţit. N-am crezut niciodată. Am păstrat întotdeauna speranţa că ei trăiesc pe undeva, cumva. Dar dacă părinţii

mei sunt aici, înseamnă că sunt...

Celia dă din cap, masându-mi spatele, dar nu pot să-i simt atingerea.

— Atunci sunt ca mine, spune.

Mă ridic în picioare. Oricare-ar fi rezultatul, oricare-ar fi situaţia părinţilor mei, am venit până aici şi trebuie să-i găsesc. îmi rotesc privirea, căutând în mulţime un chip cunoscut.

Şi chiar văd unul — dar nu cel pe care-1 căutam.

E puţin mai tânăr ca mine, cu 6 constituţie firavă şi un păr negru, sârmos, zburlit pe cap în toate direcţiile. Jumătate din faţă îi lipseşte.

Daniel Anderson. L-am cunoscut în liceu — cred că era în clasa lui Wisty.

Am fost la înmormântarea lui.

Toată şcoala a fost acolo. Fetele plângeau, iar băieţii aveau chipurile împietrite, dar unii dintre ei lăcrimau. Prietena lui — o majoretă din anul doi, suptă la faţă, o fată cu care Celia nu s-a înţeles niciodată — a povestit despre cât de mult îi plăceau lui Daniel jocurile video şi maşina lui. Când a spus asta, mama lui a devenit isterică.

Tocmai maşina îl omorâse.

A fost prima persoană care a murit pe care *chiar* am cunoscut-o. S-a spus că e o tragedie. Asta s-a întâmplat înainte de Noul Ordin, înainte ca oricare dintre noi să înţelegem ce înseamnă o

tragedie.

— Daniel.

îmi aşez mâna pe umărul lui şi se întoarce iritat, speriat.

— Nu pricep, murmură el. A sosit timpul? mă întreabă, şi încerc să nu mă uit la craterul din partea stângă a capului său.

Ochii i se lărgesc, de parcă ar vedea viitorul pe chipul meu. Se uită la mine aşa cum s-au uitat Cei Pierduţi, cu disperare şi nemărginită speranţă.

— Salvează-mă, spune el cu glas tânguitor. Te rog.

Fac câţiva paşi în spate, intrând brusc în alertă, dar ochii
lui cavernosi mă urmăresc.

— O să te salvez, îl asigur, cu toate că n-am idee cum. îţi promit... îţi promit că voi face tot ce pot.

Apoi Janine şopteşte, abia auzit:

— Salvează-mă şi pe mine, Whit.

Acum se sprijină cu toată greutatea pe Emmet şi observ cât de sacadat respiră. Sângele i-a îmbibat cămaşa, întunecat şi lipicios. Faţa îi e aproape translucidă şi pe frunte are broboane reci de sudoare.

încuviinţez solemn din cap.

Capitolul 71

Nu ştiu cum o să mă descurc, dar trebuie s-o salvez, mai mult ca orice. ***Wisty***

E ATÂT DE ÎNTUNERIC în această parte a Tărâmului Umbrelor, încât nu vedem nimic în fata ochilor. Nu ştiu unde suntem, unde ne ducem sau unde e fratele meu. Ne croim drum pe terenul denivelat, pietros, şi abia desluşesc crengile întinse ale unui pâlc de copaci, undeva în faţă.

Acolo e magie, o simt, ca un fel de amestec de energie neagră care îmi atrage puterea spre ea. Mă abat de la drum, ca să găsesc cea mai scurtă cale către acei copaci ademenitori, şi în clipa următoare îmi lovesc piciorul de un bolovan, în întuneric.

— Ai grijă, Wisty! Fii atentă! îmi strigă Byron.

De ce naiba îţi spun toţi să fii atent *după* ce te-ai lovit?

— Rana e udă de sânge. îmi muşc buza, înăbuşindu-mi un ţipăt, iar Byron mă ia de mână, să mă încurajeze. După un minut, durerea cedează şi mă ridic, gata s-o iau din loc. Deşi mă deranjează oarecum că Byron mă ţine cu mâna lui lipicioasă, sunt prea speriată ca să-i dau drumul.Măcar aici suntem în siguranţă, spun, încercând să văd partea bună a lucrurilor.

— în siguranţă? repetă Byron. Uiţi să-i pui la socoteală pe canibalii Pierduţi şi pe devoratorii de suflete. Ca să nu mai vorbim de pericolul de a rămâne captivi pentru totdeauna în acest labirint, până vom sfârşi vlăguiţi... şi fără oxigen.

Pot conta oricând pe o doză sănătoasă de optimism din partea lui Byron.

— *Relativ* în siguranţă, vreau să spun. Departe de Pearce şi de Unicul. Sunt Drepţi şi Mărginiţi, nu? Aşa că măcar de ei am scăpat pe Tărâmul Umbrelor.

Byron refuză să răspundă.

Pielea mi-e încă udă de apa râului şi stropii care-mi picură
din păr îmi dau senzaţia că mii de gândaci îmi
mişună pe
piele, alergând cu picioruşele lor peste braţele
mele şi pe
spate în jos. Şi acum Byron îmi aminteşte de Cei
Pierduţi!

După zece minute de orbecăit prin bezna de smoală, m-am
săturat de liniştea sinistră si de întuneric.

»»

— Bine, Byron, spune ceva enervant.

Nici nu mai ţin socoteala de câte ori am izbucnit în flăcări, într-o dezlănţuire de furie provocată de Byron.

— Ce? Wisty, după tot ce-am îndurat împreună, mă jigneşti dacă sugerezi...

— Glumeam. Aproape că am devenit deja expertă. Dă-te la o parte.

Când îmi lasă mâna, eliberez o scânteie şi brusc sunt învăluită în cunoscuta strălucire. Flăcările mi se preling pe trup.

Ador să fiu o torţă umană.

— Uau! exclamă Byron, şi admiraţia din glasul lui mă face să mă simt puţin mândră. Asta mă uimeşte de fiecare dată!

O iau înainte, pe o cărare plină de hârtoape, pe lângă stânci abrupte. La picioarele noastre fojgăie insecte şi mă trece un fior. Oare cauza gâdilăturilor e într-adevăr părul meu ud?

— Unde mergem, totuşi? mă întreabă Byron, după câteva minute.

— Nu ştiu. Până la capăt, presupun. Nu spuneai tu că sfârşitul e aproape? Cred că s-ar putea să ai dreptate, B.

Se voia o glumă, dar am spus-o pe un ton mult prea serios şi Byron tace.

Mi-e milă de el, într-un fel. E adevărat, a jucat de multe ori la două capete şi n-a fost întotdeauna sută la sută demn de încredere, însă de data asta este oarecum vina *mea* că e prins în mijlocul unei vânători de oameni dintr-o lume în alta. Şi chiar a crezut că-mi salvează viaţa când mă luptam cu Pearce. Oftez.

— Ascultă, Byron, voiam să-ţi spun... Tuşesc — nu mă pricep deloc la asta: îmi... ăăă... pare rău că, ştii, te-am transformat în dihor. Chiar dacă ai meritat.

Ochii lui Byron se împăienjenesc... de lacrimi? Bun, nu eram pregătită pentru *asta.*

— Hei, ce-i acuma? mormăi, stingherită. Nu-i nevoie să te emoţionezi. Doar voiam să te informez că, în ciuda neînţelegerilor noastre din trecut, încep să cred că eşti un băiat de nădejde. Poate chiar... un prieten.

Buza îi tremură şi ridic un deget, prevenindu-l:

— Nu că n-aş fi pregătită să retrag această judecată, dacă situaţia o impune.

încuviinţează energic din cap, dar încă se luptă să ţină în frâu un suspin. E absolut stânjenitor.

— N-am să te mai dezamăgesc *niciodată,* Wisty. Ştiu c-am spus unele lucruri mai demult, dar... cred că eşti uluitoare şi nu ştii ce mult înseamnă pentru

mine să aud — trage pe nas — că am prietenia ta. Adică, jur că poţi să bazezi pe loialitatea mea şi poţi să te aştepţi la cel mai înalt grad de devotament în viitor şi..

Ridic o mână:

— Bun, am priceput, Byron. Nu-i nevoie să sari calul, doar... vino aici.

Las flacăra să se stingă o clipă şi îmi desfac braţele, ade- menindu-1 într-o total platonică, în- niciun-fel-ciudată, minusculă îmbrăţişare prietenească. Byron sare practic la mine, strângându-mă mai să mă omoare şi probabil lăsându-mi în păr lacrimi şi muci şi Dumnezeu mai ştie ce.

Capitolul 72

Totuşi, toată povestea e oarecum înduioşătoare şi nu pot să nu mă simt un pic uşurată. *Whlt*

NOI, CEI VII, SUNTEM ÎNSÂNGERAŢI, vlăguiţi şi ne luptăm să respirăm în acest loc blestemat. Dar, în timp ce ne târâm picioarele în şir indian prin mulţimile care forfotesc de-a lungul râului — Sasha şi Emmet, răniţi dar neînduplecaţi, Ragan, cu micul lui protejat supravieţuitor, Janine şi cu mine — emanăm *viată* în acest decor al morţii.

Ei, bine, toţi, în afară de Celia. îi urmăm Semi-lumina printr-o mare de spirite, către un grup format din câţiva oameni pe care-i cunosc — sau îi cunoşteam. Oameni din oraşul nostru. Oameni care ar putea să ne ajute să-i localizăm pe părinţii mei.

— I-aţi văzut pe Benjamin şi Eliza Allgood? întreb, fără să mă adresez cuiva anume, încercând

să le atrag atenţia. Vă rog... mi-a văzut cineva părinţii? întreb, mai apăsat.

— Whit!

Sasha îmi face semn să mă apropii de un spirit gârbovit.Bărbatul e foarte bătrân, cu pielea pergamentoasă. E îmbrăcat într-un veşmânt negru, larg. Nu-1 recunosc la început, dar pe neaşteptate se apleacă şi mă cuprinde într-o îmbrăţişare îngheţată, ţeapănă. Răspândeşte un iz acriu, dar mai e si altceva: un uşor miros de scorţişoară.

Amintirile mă năpădesc când îmi dau seama că-1 cunosc pe omul acesta. E bătrânul preot de la biserica la care ne duceau părinţii noştri, când eram mici, pe când religia era încă legală. Am încetat să mai mergem când Wisty şi cu mine eram încă copii, dar e el, sunt sigur.

Mormăie ceva ce nu înţeleg şi mă apropii, dornic să găsesc îndrumare.

— Poţi suporta, fiule? mă întreabă el, cu glas dogit. Poţi suporta să vezi adevărul?

Apoi întinde un deget fusiform. îmi ţin răsuflarea, în timp ce-1 urmăresc cu privirea şi Celia îmi strânge una dintre mâinile tremurătoare, Janine pe cealaltă.

Picioarele mă poartă mai departe înainte ca propriul creier să înregistreze scena. Jos, pe malul Râului Veşniciei, se află un cuplu, un bărbat şi o femeie, croindu-şi drum prin puhoiul de oameni, aliniindu-i, organizându-i, consolându-i.

— Mamă! Tată! strig din mers.

Capetele li se întorc să se uite la mine şi emoţia

îmi sparge pieptul.

Sunt ei, cu adevărat.

— Whit? icneşte mama, cu glasul jumătate speranţă, jumătate durere.

Ajung lângă ea şi o legăn într-o energică îmbrăţişare.

— Mamă, credeam că n-o să te mai...

Glasul mi se frânge. Trebuie să tac, altfel mă pierd cu firea.

E nespus de slabă. Costelivă. Braţele ei mă cuprind şi de-abia o simt. Parcă m-ar Îmbrăţişa o fantomă.

j »

Dar, totuşi, *pot s-o* simt. Are *substanţă,* chiar dacă numai puţină, iar scânteia din ochii ei e atât de vie când se uită la mine!

îmi înăbuş un suspin şi tremur din tot corpul când o strâng pe mama în braţe, cu toată puterea pe care o am.

Nu sunt sigur de cât timp stăm îmbrăţişaţi, când văd în spatele ei un bărbat pe care îl recunosc cu greu. A îmbătrânit cu o sută de ani şi pare mic, fragil.

— Tată? şoptesc, nevenindu-mi să cred.

Mă desprind din braţele mamei şi alerg în calea bărbatului care a fost mereu stânca mea, terenul ferm de sub picioare. Bărbatul pe care credeam că l-am pierdut pentru totdeauna.

Mă strânge într-o îmbrăţişare sălbatică şi

braţele lui sunt mai puternice ca oricând. Puternice şi *solide.*

îmi simt amândoi părinţii.

Ceea ce înseamnă că... Sunt *morţi sau vii?* Mi-e imposibil să formulez această întrebare, aşa că aleg varianta de rezervă. Mă retrag de lângă tata şi mă uit la mama, dornic să ştiu:

— Ce e râul ăsta? Si ce faceţi voi aici?

Vocea mamei e blândă, mângâietoare, ca atunci când încerca să mă ajute la o problemă grea de matematică, pe când eram copil.

— Ştii ce e, Whit. E râul către malul celălalt.

— Şi ce e pe malul celălalt? întreb cu încăpăţânare.

— Aflăm cu toţii, când ne vine vremea, răspunde tata. Whit, *acesta* e momentul cel mai important din viaţa ta şi a lui Wisty. Lumea e într-un zbucium teribil şi blocajul de la râu e doar un simptom. Nu ne-am închipuit niciodată că se va întâmpla aşa, atât de repede.

— Ce se întâmplă, exact? cer să aflu.

Oricât aş fi de uşurat să-mi văd părinţii, mă pomenesc totodată furios pe ei. Ar fi *trebuit* să ne pregătească mai bine. Şi continuă să-mi servească aceste jumătăţi de adevăr.

Mama mă tine de mână, ca si cum n-ar mai vrea să-mi dea drumul.

— Cel Care Este Unicul a ridicat podul peste

Râul Veşniciei si haosul s-a dezlănţuit. Cursul firesc al vieţii, al desti- nului, al Profeţiilor, a fost întrerupt în mod periculos.

— Foarte curând vom afla dacă Profeţiile se vor împlini sau nu, intervine tata. Dar Wisty e implicată la fel de mult ca tine. Tata îşi aşază mâinile pe umerii mei şi glasul lui e rugător: Whit, unde-i sora ta?

— N-am nici cea mai *vagă* idee, răspund exasperat. De ce n-o întrebi pe prietena ta, doamna Highsmith? Ea a spus că Wisty trebuie să se ocupe de Unicul. Ea e cea care ne-a trimis pe fiecare pe drumul nostru. Dar acum totul pare curată nebunie. N-ar fi trebuit să am încredere în bătrâna aia. Nici nu vreau să mă gândesc ce s-a putut întâmpla cu Wisty.

Simt un junghi de durere după ce rostesc vorbele şi le regret imediat, când văd chipurile părinţilor mei. Am încercat să

mă concentrez doar la ce aveam eu în fată.

Adevărul e că sunt

înnebunit de îngrijorare pentru surioara mea.

— Mamă, tată, eu...

Aşez o mână pe încheietura mamei.

— E aici, intervine Celia. O simt cumva. De parcă lumina ei, focul ei schimbă energia acestui loc. E pe Tărâmul Umbrelor, sunt sigură.

Tata îi zâmbeşte Celiei, dar fruntea mamei se

încreţeşte.

— Totuşi, timpul se scurge, spune ea.

— Ştiu. Nu sunt sigură că va reuşi să ajungă aici la timp, răspunde Celia, cu un aer speriat.

— Este exact ceea ce a vrut Unicul, spune tata furios, înţelegând consecinţele. Dacă ajunge la Wisty pe Tărâmul Umbrelor şi dacă o găseşte singură... ar putea fi sfârşitul... sfârşitului.

— Cum adică, *sfârşitul sfârşitului?* întreb.

Părinţii mei schimbă priviri cu Celia. Oare ce ştiu numai ei trei?

— Ce se poate întâmpla? insist, dar niciunul nu mă priveşte în ochi.

M-am săturat de privirile cu subînţeles, dedicate doar morţilor atotştiutori. M-am săturat de secrete. Ştiu că sora mea are un rol important în toate astea şi că pericolul în care se află e absurd de mare, iar asta e tot ce mă interesează. Dacă e aici, am s-o găsesc.

Mă întorc pe călcâie şi plec în viteză.

— Whit! strigă tata după mine.

Capitolul 73

Mă duc s-o găsesc! strig peste umăr. Am căutat-o pe Wisty toată viaţa şi n-o să mă opresc acum. *Wisty*

BYRON ŞI CU MINE GONIM prin labirintul Tărâmului Umbrelor, încercând cu disperare să ajungem la Whit şi la părinţii mei înainte de aşa-numitul sfârşit al sfârşitului.

Am pătruns mai adânc ca niciodată pe Tărâmul Umbrelor şi cerul care se luminează nu e o consolare, căci norii sunt sângerii şi pădurea pare carnivoră. Copacii, care par să fie din... oase? ... se clatină spre noi, şoptind lucruri pe care nu le pot desluşi. Mă opresc o clipă, ciulind urechile.

— Ce-i? întreabă Byron, dar scutur din cap.

Nu-mi pot explica de ce, dar aud glasul muzical al Celiei răsunând pe drumul pustiu şi simt prezenţa fratelui meu, de parcă ar fi trecut pe-aici

nu de mult.

— Nimic, cred că suntem pe drumul cel bun.

în clipa următoare, un os pocneşte în preajma noastră şi sar în sus ca arsă. Byron scânceşte, ceea ce nu prea face să detensioneze atmosfera.Un râs gros, înfundat erupe pe seama noastră. Mă răsucesc dintr-o mişcare şi îl văd pe Pearce, calm şi ostentativ, cu capu-i blond sprijinit de un copac, privindu-şi fascinat prada.

Tot trupul mi se încordează. Sărutul pe care mi l-a dat Pearce cu forţa îmi revine în minte, deşi încerc să-l alung. Doar văzându-1, sunt cuprinsă de ruşine şi clocotitoare furie deopotrivă.

— S-ar putea să fi fost într-adevăr pe drumul cel bun, domnişoară Allgood. Păcat că acum n-o să mai reuşeşti să ajungi la familia ta, spune el, aproape scuzându-se.

Mă întorc spre Byron.

— Pearce e o *Curbă?* şoptesc cu asprime, împungându-1 între coaste.

Byron se strâmbă şi îşi masează tâmplele.

— Probabil că ar fi trebuit să-ţi spun, dar nu eram sigur. Am bănuit că ar putea fi, pentru că e mai tânăr decât cei mai mulţi dintre soldaţii N.O. şi extrem de receptiv.

Pearce zâmbeşte cu satisfacţie.

— Mă nedreptăţeşti, Swain. Nu sunt doar o Curbă, ci un fost ofiţer T.E.P.N.O., nici mai mult, nici mai puţin. Nu că ar mai avea vreo importanţă,

acum că Unicul a spart ultima frontieră.

Sunt uluită.

— Unicul e pe Tărâmul Umbrelor? întreb cu glas şoptit.

Sfârşitul. Asta voia să însemne zvonul, îmi spun.

— Cum...?

— O, presupun că l-ai ajutat tu, cu micul tău val de putere, la palat.

Pearce aruncă un os spre un copac, până pe partea cealaltă a drumului, cu o forţă surprinzătoare, şi osul se rupe perfect în două. Bănuiesc că n-a uitat nici valul de putere pe care i l-am dat *lui.*

Rânjeşte şi dinţii lui scânteietor de albi arată absolut

fiorosi.

>

— Dar, oricum, sunt sigur că Unicul a ajuns deja la restul familiei Allgood. Pearce îşi lasă capul într-o parte: îţi aminteşti cum ţi-ai privit dragii părinţi dispărând în fum, nu-i aşa, Wisty?

Durerea mă izbeşte ca un şoc electric şi mâinile mi se strâng în pumni.

— Bineînţeles că-mi amintesc, spun, printre dinţi.

Pearce priveşte în zare, gesticulând spre o scenă imaginară.

— Ei, închipuie-ţi, dacă vrei, cum părinţii tăi neajutoraţi şi gluma proastă de frate-tău se

evaporă de pe Tărâmul Umbrelor în adâncurile iadului, de data asta de-adevăratelea. îşi priveşte încheietura mâinii, ca şi cum s-ar uita la ceas: Asta ar trebui să se întâmple... cam acum.

Atunci mă năpustesc la el.

Byron intră în panică şi încearcă să mă împiedice, dar eu fac efectiv spume la gură.

— Wisty, nu! Mă apucă de braţe: Nu-1 face şi mai puternic! Lasă-mă pe mine să lupt!

Arunc o privire spre băiatul ăsta sfrijit, atât de încrezător, atât de nesăbuit, un prieten atât de bun.

— Nu, B. Luptăm împreună, îi spun.

— O, asta ar trebui să fie grozav, râde Pearce. Prinţesa şi broasca, unindu-şi forţele. Bine, atunci. Să începem.

Pearce înaintează spre copac, parcă plutind, fără gravitaţie, apoi se repede la noi, ca o pisică. Mă aplec, dar porunceşte vântului să mă ridice şi mă loveşte peste faţă cu dosul palmei. Mă doare, dar ştiu că e doar o mică parte din ceea ce e capabil să facă.

Se joacă cu noi.

încerc să-mi concentrez puterea, dar apoi el... pur şi simplu dispare.

Aerul pulsează în spatele nostru şi mă feresc din calea lui Pearce când se materializează, dar deja i-a pus piedică lui Byron, doborându-1 la pământ.

— Aş putea să vă omor pe loc, desigur, dar

sunteţi atât de *amuzanţi,* prieteni.

Râde, privindu-1 pe Byron cum se chinuie să se ridice.

înhaţ mâna lui Byron şi îmi transfer toată puterea prin palmele noastre, un ghem de energie dezlănţuită care ne circulă prin vârfurile degetelor şi îl pârjoleşte pe Pearce.

— *Nici acum* nu pricepi cum merge treaba, nu-i aşa? Pearce planează deasupra noastră, netulburat. Spune-mi cum e posibil ca Profeţia să se învârtă în jurul unei persoane atât de imbecile? L-ai făcut pe Unicul mai puternic, m-ai făcut *pe mine* mai puternic. De fiecare dată când îţi foloseşti „Darul” — face semnele ghilimelelor în aer — asupra noastră, noi ne mai încărcăm puţin şi puterea ta slăbeşte. Nu. Poţi. Câştiga.

Furia mea alimentează o nouă uluitoare explozie de energie prin Byron şi prin mine, iar Pearce tresare. Lumina erupe în jurul nostru şi simt curentul electric supranatural de puternic galopând, furnicând, fumegând.

Dar, deşi poate că sunt de zece ori mai puternică decât am fost vreodată, deşi îl atacăm pe Pearce cu un curent mult mai intens decât cel care era cât pe ce să-l ucidă în palat, e... teafăr.

E mai puternic decât noi. încă.

îmi dau seama de asta tocmai când Pearce aruncă înapoi

în direcţia noastră unul dintre valurile mele de curent. Socul

trece prin noi şi Byron zboară în spate, smuls din strânsoarea mea. Zace la câţiva metri, cu trupul răsucit într-o poziţie înfricoşătoare. Neclintit.

Cu conexiunea pierdută, sunt mai neputincioasă ca oricând şi nu mai pot lupta cu monstrul ăsta. încerc să fug, dar mă apucă de păr cu o mână, trăgându-mă în spate şi dobo- rându-mă de pe picioare.

Capitolul 74

Pearce începe să-mi strângă capul în gheare şi mă crispez, făcându-mi curaj să înfrunt sfârşitul. *Wh*it

AM SOSIT LA ŢANC. O văd pe Wisty în strânsoarea mortală a lui Pearce şi alarma îmi răsună în cap. Văd roşu în faţa ochilor.

Ies în goană din pădure şi mă năpustesc asupra lui Pearce, cu forţa a o mie de devoratori de suflete turbaţi, doborându-1 la pământ. E nemaipomenit de puternic, dar în momentul ăsta nu se poate pune cu nevoia mea absolută de a-mi salva sora.

E la pământ, dar probabil nu pentru multă vreme.

Fug la Wisty, care e chircită pe jos. Simt o uşurare imensă când îmi dau seama că sora mea trăieşte. Tuşeşte si se îneacă şi are o zgârietură

urâtă pe obraz, dar trăieşte.

— — Hei. Wisty se uită la mine, cu durerea întipărită pe chip: Mă întrebam când o să apari. Nu că n-aş fi avut... — se prăbuşeşte, cuprinsă de un atac de tuse — ... situaţia sub control.Şşt, îi spun. Uşurel.

Dar în timp ce îi masez spatele, mă cuprinde o furie istovitoare. îmi rotesc privirea şi văd trupul palid, însângerat al lui Byron Swain încolăcit fără vlagă pe după o buturugă.

Simt cum sângele mi se scurge din obraji. Nimeni nu merită să iasă din joc aşa.

— Nu te mişca, mârâi cu glas de oţel când Pearce încearcă să se ridice. Te omor acolo unde eşti.

Pearce zâmbeşte, jovial ca întotdeauna în spatele ochilor săi reci.

— Hai să clarificăm lucrurile. Tu îmi spui *mie* să nu mă mişc? Nu cred că pricepi cine are situaţia în mână, micule vrăjitor, zice şi ochii lui mă săgetează ameninţători: Sau cine e cel care va muri.

Mă ridic şi mă îndepărtez de Wisty, în vârful picioarelor, pregătit.

— Uiţi că nu trebuie să ne temem de tine, Pearce. N-ai cum să ne omori. Unicul ne vrea vii, altfel nu ne poate lua puterea magică. Tu eşti cel vulnerabil aici.

încerc să nu mă uit la trupul schilodit al lui

Byron, care zace undeva într-o parte.

Pearce râde.

— Ah, Whit. Naivul, sensibilul, idiotul Whitford Allgood. S-ar putea să te amuze să afli că, de fapt, am descoperit cum să-ţi absorb puterea. Singurul lucru de care e nevoie este... moartea ta. Dacă te omor, devin şi mai puternic. Apoi, singurul lucru care-mi mai rămâne de făcut — şi chiar mă întristează c-o să ratezi asta — va fi s-o aduc pe sora ta iubită la Unicul, ca să facă onorurile măcelului.

Expresia i se schimbă şi îmi dau seama că are propriile planuri, în spatele măştii sale de loialitate.

Capitolul 75

— Asta dacă am chef, adaugă. Nu prea mai am nevoie de ajutorul lui, sincer să fiu.**Whit**

MÂINILE ÎMI SUNT STRÂNSE în pumni, dar sudoarea continuă să mi se adune în palme, în timp ce ne dăm târcoale.

Când păşesc peste trupul nemişcat al lui Byron — rămas cu un braţ deasupra capului, într-un gest de apărare, şi celălalt întins către sora mea — simt atâta ură faţă de Pearce, încât sunt surprins că nu arunc şi eu flăcări.

O *să plătească.*

Sunt furios, dar nu sunt prost. La început, încerc să mă ţin departe de el, aplecându-mă şi mişcându-mă încet prin strania lumină roşiatică, aşteptându-i prima mişcare. E nefiresc de tăcut, ceea ce mă exasperează şi mai mult.

Având în vedere ultima noastră ciocnire, mă aşteptam ca Pearce să se teamă de mine, sau cel puţin să-mi arate ceva respect. în schimb, emană siguranţă, cu acel mic zâmbet ironic al său. Rămâne în ofensivă şi paşii lui mari mă împing tot mai departe în pădure, unde cantitatea de magie e din ce în ce mai apăsătoare.Sunt ameţit Încă înainte să înceapă lupta.

Curând, cărarea se îngustează şi braţele copacilor de oase se întind spre noi ca nişte demoni flămânzi. M-a înghesuit într-un colţ. L-am mai învins cândva pe Pearce, dar, sincer să fiu, n-aş mai suporta să-l ştiu aproape de craniul meu. Dacă închid ochii, aproape că simt acea durere incandescentă pâijolindu-mi tâmplele.

Mă uit la acest puşti, cu privirea lui de sociopat, şi mâinile

mi se răcesc, pulsul îmi bubuie în urechi. Mă confrunt cu cel

mai vechi duşman al meu: Frica.

Apoi îmi amintesc de sora mea rănită şi de prietenul meu mort, zăcând pe jos printre gândaci şi oase, şi mă năpustesc asupra acestui şarpe, cu inima plină de dorinţa de răzbunare.

îi sunt superior doar ca forţă fizică şi ca statură, dar se mişcă repede şi atletic, evitând fără efort aproape fiecare lovitură de pumn pe care o lansez. Pesemne a pus la inimă ultima mea provocare la

lupta corp la corp, pentru că acum plătesc cu vârf şi îndesat pentru asta. E limpede că are la activ o bogată experienţă militară, căci curând sunt lac de sudoare şi răsuflu greu.

Magia acestui loc mă slăbeşte, loviturile mele sunt stângace. Cât de prost am fost să nu-mi amintesc cum m-a afectat pădurea asta data trecută!

Pearce mă loveşte în coaste şi mă împleticesc, ieşind de pe cărare şi lovindu-mă de un copac, faţă în faţă cu un craniu în descompunere, care rânjeşte şi îşi pocneşte fălcile.

Când mă întorc, îngrozit, Pearce vine deja din nou spre mine, cu pas voios, aproape jucăuş, şi în sfârşit încep să-mi dau seama că sorţii nu sunt de partea mea.

Acum pare de o mie de ori mai puternic decât înainte. Chiar dacă e un nemernic arogant, cu iluzii de mărire, când spune că nu mai are nevoie de ajutorul Unicului, îl cred.

Ceea ce înseamnă că sunt puţin cam slab pe lângă el.

Am noroc şi reuşesc să-i aplic un croşeu zdrobitor în maxilar, care ar fi trebuit să-l doboare, dar rămâne în picioare.

Pearce preia avantajul, cu o lovitură în stomacul meu, rapidă şi sălbatică. Mă îndoi, cu un geamăt şocat, şi când apuc să trag o gură de aer acriu, mă

răsuceşte şi mă imobilizează cu braţul pe după gât.

Nu mai pot gândi decât; *Eşti un sportiv de elită, Whit. Cum de s-a întâmplat una ca asta?*

O să mor astăzi aici.

Şi apoi o s-o omoare pe surioara mea înainte să apuce să-i revadă pe părinţii noştri.

Dau din mâini şi din picioare, îl împung cu coatele, cu faţa umflată de efort, dar nu reuşesc nici măcar să scap din strânsoarea lui.

— Haide, haide, stai *liniştit,* Whitford. O să te doară doar o dipă. Râde, cu un râs crud. Bine, nu e chiar adevărat.

Sunt aproape inconştient şi la început bănuiesc c-o să-mi topească faţa, dar se pare că altul e planul lui.

Mă apucă brusc de picioare, *comprimându-mi-le* până la stomac — nu, *în* stomac. îmi simt organele strivite.

Imaginaţi-vă că sunteţi eviscerări cu ajutorul unor părţi din trupul vostru, într-o agonie ce vibrează din ambele părţi, şi s-ar putea să fiţi pe-aproape de ceea ce simt eu în clipa asta.

Se pare că Pearce a exersat un nou truc mortal.

Ce informaţie ti pot da ca să-l fac să înceteze? îmi urlă mintea. Dar, desigur, n-am ce să-i spun şi oricum nu s-ar opri.

Şi e din ce în ce mai rău.

Nu-mi dau seama ce se întâmplă, dar în fiecare

celulă a trupului meu simt cea mai chinuitoare durere, de parcă Pearce mi-ar vârî membrele şi trunchiul în interiorul craniului, făcând din mine o *minge de fotbal* umană. îi văd mâinile, dar asta-i tot. Nu mai pot gândi. Nu pot decât să privesc cu groază cum Pearce îndreaptă un deget către sălbăticia îndepărtată a Tărâmului Umbrelor.

— Prinde pasa! îi strigă lui Wisty, pe care n-o pot vedea, dar îi aud rugăminţile jalnice, hohotele de plâns inutile. Nu? Nu contează. Sunt sigur că unul dintre copacii oaselor o să-l prindă.

Şi apoi trupul meu comprimat îi cade din mâini, doar pentru a intra în contact cu cizma lui cu bombeu de fier, într-un şut cumplit care mă azvârle în aer.

Abia îmi stăpânesc un urlet. îmi concentrez puterea ca să absorb lovitura, ca să întorc vraja, ca să... evit în orice mod inevitabilul.

Lumea se întoarce pe dos şi înapoi şi mă învârt prin aer, apropiindu-mă tot mai mult de acele trunchiuri-mamut, cu o viteză uluitoare, o maşină în coliziune frontală. O, nu.

Nu, nu, nu.

Craniul mi se izbeşte într-un copac al oaselor, cu forţa unui tren de marfă, dar nu mă zdrobesc. Nu mor.

Ricoşez.

Când zbor prin aer, trupul îmi iese cu forţa din cra- niul-minge, fără oase rupte ori mutilări.

Trăiesc, dar n-am mai fost în viaţa mea atât de scos din sărite.

Mă năpustesc, furia întunecându-mi chipul şi vederea. N-am timp decât să văd privirea uluită de pe moaca stupidă a lui Pearce, înainte să mă izbesc în pieptul lui, zbătându-mă prin aer cu o sută treizeci de kilometri la oră.

Capitolul 76

Pot spune cu siguranţă că l-am pus la pământ. ***Wisty***

— AR FI TREBUIT SĂ VERIFICĂM, îi mormăi fratelui meu. Ar fi trebuit să ne asigurăm că am terminat treaba.

Whit şi cu mine îl cărăm pe Byron Swain, inconştient, rănit — dar categoric nu mort — pe drumul anevoios şi, la fiecare pas, am impresia că-l aud pe Pearce pe urmele noastre.

— Las-o baltă, Wist. Ţi-am spus. S-a sfârşit cu el. Hai să ne concentrăm să-l ducem pe Byron la râu. Aproape am ajuns, oricum.

— Serios?

Fratele meu încuviinţează din cap, trăgându-l în sus pe Byron. Capul îmi vâjâie. Singurul lucru pe care îl văd în faţă e panta abruptă pe care urcăm şi umbrele ce se încolăcesc în iarba uscată.

în spatele nostru se înalţă prezenţa întunecată a pădurii de oase.

Dar ce e dincolo de deal?Grăbesc pasul, luptându-mă cu povara lui Byron să urc mai sus, mai repede. Sunt ameţită. N-am crezut că vom reuşi să ajungem aici, că-mi voi revedea părinţii. Ştiu că Whit i-a văzut deja, dar alung acest gând. Dacă mă las să cred în această posibilitate şi se dovedeşte a fi un miraj, ca de fiecare dată când i-am văzut, cred că voi fi distrusă.

îmi muşc buza. Nu, *Wisty. Nu e real. Nu încă.*

Dar descopăr că-mi ţin răsuflarea şi, când ajungem pe coama dealului şi valea se desfăşoară la picioarele noastre, speranţa îmi înfloreşte în suflet. Văd apa şerpuind dedesubt, o linie groasă, gri, despărţind lumea de aici şi totul de dincolo.

Şi acolo, lângă râu, ca în fiecare vis pe care l-am avut de luni în şir, sunt părinţii mei. în jurul lor sunt mase de oameni, mulţimi peste mulţimi, bântuind fără să aibă unde să meargă, opriţi de un pod basculant ridicat care-i împiedică să treacă râul, învârtindu-se în anticamera morţii. Dar n-am cum să-i confund pe părinţii mei. Stau mână-n mână, într-o parte, cu capetele ridicate spre vârful colinei. Aşteptând. Aşteptându-mă pe mine.

Aerul de aici e atât de încărcat de magie, încât abia pot respira, dar îi las în urmă pe Byron şi Whit şi alerg spre părinţii mei cu toată viteza, împiedicându-mă. Inima îmi goneşte atât de repede, încât îmi strânge pieptul.

Nu *e real, nu e real, nu e real,* îmi şoptesc, pentru orice eventualitate.

Dar năvălesc în braţele firavului meu tată, ca să ne prăbuşim amândoi la pământ, şi *este* real. Toate astea chiar se întâmplă.

— Hei, Petardă! spune tata, cu ochii strălucind, şi mă pierd cu firea.

Mă întind ameţită după mâna pergamentoasă a mamei mele şi încerc să-i spun ceva — Te *iubesc, mi-a fost dor de tine,* orice — dar lacrimile îmi îneacă vorbele şi respir precipitat.

— Şşş, şşş, draga mea, şopteşte mama, luându-mi faţa în mâini şi ştergându-mi lacrimile cu degetele mari.

Dar începe şi ea să plângă, în timp ce-mi netezeşte părul încâlcit şi mă priveşte, ducând o mână la gură. Pentru prima oară, de multă vreme, sunt conştientă de vânătăile de pe faţa mea palidă, de rănile care încă nu s-au vindecat şi de starea dezgustătoare a hainelor mele.

Mă ia în braţe, legănându-mă.

— Puiul meu, ce-ai păţit?

Glasul îi tremură.

— Nu-i nimic, mamă. Nu-i nimic, spun.

Dar nu sunt prea convingătoare, de vreme ce sunt tot cu ochii în lacrimi. Şi încă năucită. Mă smulg din braţele mamei.

— De ce ne-aţi spus să nu venim după voi?

Mă uit la ambii mei părinţi. Nu-mi răspund, dar

acum că am întrebat şi acum că sunt aici, nu mai contează. îmi îngrop faţa în braţele tatei şi o apuc pe mama de mijloc. N-o să-i mai las niciodată să plece.

— Mă primiţi şi pe mine să mă bucur cu voi? întreabă Whit, uitându-se la ochii noştri umflaţi şi la feţele noastre triste.

Râd abia auzit, dar întind o mână după fratele meu. îmi strânge palma şi intră în cerc, plecându-şi capul ca să-şi ascundă emoţia. Lacrimile şiroiesc neoprite pe obrajii supţi ai tatei.

Stăm aşa, noi patru, legănându-ne îmbrăţişaţi, până când o simt pe mama tremurând şi observ că mi se face pielea de găină pe braţe. Un vânt rece se stârneşte cu repeziciune.

— O, nu, geme din apropiere o voce cunoscută.

Celia! Mă bucur întotdeauna nespus s-o văd şi dau s-o îmbrăţişez, dar expresia de pe chipul ei mă opreşte.

— Ce...? încep să întreb, dar apoi înţeleg.

în timp ce temperatura scade vertiginos, dinţii încep să-mi clănţăne şi simt un frig înfiorător punând stăpânire pe mine — un frig mai puternic decât am simţit vreodată pe Tărâmul Umbrelor...

Capitolul 77

E Unicul. *Wisty*

VÂNTUL ÎMI RĂVĂŞEŞTE PĂRUL roşu peste faţă, iar el străbate calm valea, cu ochii limpezi şi o expresie hotărâtă. Pare să alunece spre noi. Aerul se ondulează în jurul lui, de- formându-se ca sub un suflu dogoritor, şi până şi cerul roşu se întunecă în faţa prezenţei sale respingătoare.

în ciuda vântului, râul *se opreşte,* cu apa neclintită ca gheaţa.

Totul e *pe dos.*

Când Cel Care Este Unicul trece, miile de spirite amuţesc, făcând un pas înapoi, cu ochii plecaţi de respect ori de teamă. Nu mai e nicio diferenţă.

înaintează prin mulţime cu o încetineală voită, fără să-şi desprindă privirea de pe faţa mea.

Mă strâng lângă ai mei, apucând braţul delicat al mamei. Tata se aşază în faţa mea, cu maxilarul încleştat, iar fratele meu mă strânge de umăr.Celia stă hotărâtă lângă el, cu Semi-lumina ei pâlpâind. Suntem uniţi, sau cel puţin aşa arătăm. Dar Unicul vine neabătut. Şi ştim cu toţii că vine după *mine.*

— Aşadar, ne întâlnim din nou. Toată familia Allgood, spune Unicul, cordial, oprindu-se în faţa noastră, pe pietrişul umed. E singur. Aţi găsit Râul Veşniciei, continuă el. Foarte bine. Nici eu n-aş fi putut planifica mai bine lucrurile.

Nimeni nu spune nimic în prima clipă, iar aerul e atât de greu, încât am impresia că mă sufoc. Lângă mine, părinţii mei par mici în umbra lui înaltă. Nu pot să-l las să le facă iarăşi rău, ştiind că pe mine mă vrea.

— Poate că n-ai planificat tu asta. Poate că am făcut-o *noi,* răspund, ieşind din spatele tatălui meu.

Am senzaţia că stomacul mi-e plin de bolovani.

Pumnii lui Whit sunt strânşi, gata să ne apere.

— Ce vrei? se răsteşte el la Unicul, iar eu scutur din cap.

Whit, *nu! Acum n-avem de-a face doar cu Pearce.*

Unicul clatină din cap, ca şi cum ar fi dezamăgit.

— Ştii ce vreau. O vreau pe fata cu părul roşu ca flacăra. Vreau focul ei, vreau energia ei, vreau *Darul* ei.

— Niciodată. îmi scutur capul vehement,

simţind cum mă aprind deja de furie. Va trebui mai întâi să mă omori.

îmi dau seama că posibilitatea e foarte reală în situaţia de faţă.

— Nu cred că m-ai auzit bine, copilă. A sosit clipa. Cu cele patru elemente în puterea mea — pământul, vântul, apa şi, în sfârşit, focul — voi fi etern, voi fi un *dumnezeu.*

Nu pot să nu-mi amintesc ce ne-a spus doamna Highsmith în apartamentul ei: misiunea noastră este să-l împiedicăm pe Unicul să se joace vreodată de-a Dumnezeu. Apoi mă gândesc la glasul mic al lui Pearl. Poate că avea dreptate: poate că Unicul a ajuns deja acolo.

— Iar după ce îndeplinesc această ultimă cerinţă — ochii Unicului scânteiază — călătoria mea va lua sfârşit. Am fost răbdător, Wisteria, dar cred că am aşteptat destul.

înghit. *Chiar* a sosit timpul, dar asta nu înseamnă că trebuie să cedez fără luptă... nu?

— Dar şi călătoria familiei Allgood e pe cale să se sfârşească! strigă tata din senin.

Mă holbez la el, surprinsă. Vrea să spună că *se va sfârşi prin moartea noastră*?

Unicul gândeşte acelaşi lucru.

— Mă bucur că suntem de acord în această privinţă, Allgood, zice el ironic. Acesta e, într-adevăr, sfârşitul. Hai să isprăvim odată, bine? Wisteria?

Ridică o sprânceană şi o durere mocnită începe să-mi zvâcnească lângă tâmpla stângă, în timp ce vântul geme. Unicul e cel care-mi provoacă durerea, sunt sigură de asta. Tremur, incapabilă să-i răspund. N-am absolut niciun plan.

Atunci mama face un pas înainte, cu chipul înverşunat, sfidător:

— Copiii noştri — ne cuprinde cu braţele pe după talie, trăgându-ne mai aproape — au trecut deja prin cele Cinci Tărâmuri. îti dai seama ce înseamnă asta?

Eu, una, sigur nu, dar toţi ceilalţi par să înţeleagă. O hoardă de suflete moarte, care s-au retras speriate pe malul râului, murmură stârnite de această posibilitate şi şoaptele lor vibrează în aer ca aripile unor fluturi de noapte. Mii de ochi se înalţă spre Unicul, aşteptând, aşteptând.

Fireşte, Unicul doar zâmbeşte cu indulgenţă, amuzat.

— Haide, zău, Eliza, mă aşteptam la mai mult de la tine. Doar nu crezi acea povestioară?

Vântul vuieşte mai tare, o mărturie a puterii lui.

Obrajii mamei se înroşesc în faţa acestei insulte. E la o palmă doar de Unicul şi, cu toate că statura acestuia îi domină trupul mărunt, împuţinat de foame, expresia de pe chipul ei ar putea sfărâma munţii.

— *Profeţiile* — care, după cum îţi aminteşti, au prezis corect Darurile lor — s-au împlinit,

subliniază ea, pe un ton caustic. Copiii au cunoscut deja cele Cinci Tărâmuri ale existenţei umane: adevărata dragoste, adevărata suferinţă, adevărata teamă, adevărata compasiune şi, acum, adevăratul curaj. Domnia lor e aproape.

Stai aşa... *ce?* Mă holbez la Whit. Faţa lui e o mască de piatră, dar ochii par şovăitori o clipă. Cinci Tărâmuri? Domnie? Am impresia că e prima oară când auzim asta. Nu e suficient de imposibil doar să-l detronăm pe Unicul şi să restabilim ordinea firească a lucrurilor? Aşadar, am luat parte la un fel de vânătoare profetică, sfârşind prin a avea o responsabilitate copleşitoare, iar acum nimeni nu se sinchiseşte să ne informeze care e adevăratul scop?

Acum capul îmi bubuie, căci Unicul îmi absoarbe puterea, iar ochii lui se îndreaptă brusc spre faţa mea când tresar. Expresa lui senină mă face iarăşi să mă îndoiesc de tot şi de toate. E atât de *convins* că va câştiga, că vom muri cu toţii. Cum pot părinţii mei să fie atât de încrezători în faţa manipulării lui?

— A, da, Profeţiile, cugetă Unicul. Dar, după cum aţi subliniat voi, Benjamin şi Eliza, ei sunt doar nişte copii.

Nepregătiţi de părinţii lor să facă prea multe în lume. Şi, cu siguranţă, nepregătiţi să conducă pe cineva, ori măcar să controleze nemaipomenitele Daruri ce le-au fost date. Cum vă simţiţi ştiind că ati dat greş?

Whit şi cu mine păşim în faţă şi începem să

protestăm — spre încântarea Unicului —, dar mama ne alungă cu un gest al mâinii şi răspunde neintimidată:

— Dacă le-am fi dezvăluit dinainte lui Whit şi Wisty care sunt rolurile lor, n-ar fi putut niciodată să-şi deschidă inimile cu adevărat la întreg spectrul experienţei umane. S-ar fi simţit întotdeauna *altfel.* Trebuiau să vină aici, trebuiau să ne caute înfruntând orice obstacol — înfruntând moartea însăşi — pentru a cunoaşte ultimul nivel al experienţei umane: curajul.

Acum înţeleg. De aceea ne-au spus părinţii noştri să nu venim aici: trebuia să luăm singuri decizia, în ciuda oricăror riscuri, să fim cu adevărat curajoşi. Am fost atât de supăraţi pe ei că nu ne-au spus. Dar aveau dreptate.

— Au dobândit ceva ce tu nu vei avea niciodată, punctează tata.

înţeleg că toate astea ne cam depăşesc, dar mi-aş dori să nu mai vorbească despre Whit şi despre mine de parcă n-am fi de faţă. Dar tata continuă să lovească în Unicul:

— Te-ai sabotat singur, ai ucis fiecare strop de compasiune pe care l-ai fi putut avea, aşa că n-o să poţi cunoaşte niciodată dragostea adevărată.

— Cel care deţine controlul asupra tuturor elementelor e stăpânitorul suprem, răspunde

Unicul, dând din mână în semn de dispreţ, iar vântul geme.

Mi se pare că aerul îmi năvăleşte prin craniu şi capul mă doare şi mai tare.

— Ştim cu toţii cum se va termina şi încep să-mi pierd răbdarea, continuă Unicul, apropiindu-se de mine. Wisteria, dă-mi Darul: *acuml*

De parcă aş şti cum să-i înmânez aşa-numitul Dar! Whit şi cu mine suntem nişte bieţi pioni care nu înţeleg regulile jocului. Nici măcar nu ştim ce joc jucăm.

— Bine! ţip, cuprinsă de exasperare.

Din vârfurile degetelor îmi saltă flăcări care se întind spre costumul impecabil al Unicului. Se sting imediat, dar Unicul pare pentru prima dată cu adevărat furios şi fac instinctiv un pas înapoi.

— Ai uitat ce te-a învăţat Byron, fată dragă? Ai făcut o gravă greşeală mai devreme. Poate că m-ai paralizat o clipă, dar magia ta nu face decât să-mi dea putere.

încerc să nu tresar când Unicul mă fixează cu ochii lui hipnotici. Zâmbeşte ca un bunic pe cale să dea un sfat înţelept. Zâmbetul acela ar face un copilaş să plângă.

Nori de furtună trec în goană în preajma noastră, dar ploaia nu vine. Nu încă. Mulţimile înspăimântate se apropie şi momentul e încărcat de aşteptare.

Unicul înaintează spre mine.

— Eşti un *nimic,* îmi zbiară direct în faţă şi o migrenă puternică, nestăvilită, orbitoare îmi izbucneşte în spatele ochilor.

Ca un fulger, îmi spun şi, în sfârşit, încep să înţeleg ce înseamnă toate astea.

Capitolul 78

Wisty

UNICUL RIDICĂ BRAŢELE şi elementele răspund pe loc chemării sale...

Pământul se cutremură şi se despică, doborându-mi părinţii de pe picioare, în timp ce aleargă de lângă buza ce se lărgeşte. Particule de praf dansează în aer, pământul se năruie şi straturile de nori roşii se întunecă şi se înmulţesc când vântul se dezlănţuie, agitând şi înspumând apele râului, altădată liniştite. Panta care coboară dinspre pădurea oaselor pare să se umfle sub ochii noştri, tuşind şi gemând, cu lava bolborosind pe suprafaţa ei.

E un adevărat iad. Toţi aleargă înnebuniţi din calea apelor şi a pietrelor care cad. Tata mă trage lângă el, iar Whit şi Celia ne duc în partea mai înaltă a malului. Masele se îngrămădesc şi ţipă împotriva asaltului. Majoritatea celor de aici sunt

morţi deja, dar pasămite moartea nu ucide frica.

Se pare că singura persoană care nu se teme este mama mea. E slabă, vlăguită, pe jumătate moartă, dar încă e o forţă de luat în seamă, în timp ce se apropie din nou de Unicul şi ochii i se îngustează.

— Spui că aperi ordinea, că aperi ceea ce e drept, dar ai întrerupt ordinea firească a lucrurilor, ritmul şi cursul a tot ce ne face oameni, în viaţă şi în moarte. Mama este o oratoare înnăscută şi glasul ei răsună peste întreaga asistenţă: Chiar şi aici, lângă acest râu sacru, nimeni nu poate trece dincolo din cauza ta. Mama ridică glasul, un glas plin de convingere şi curaj. Tu eşti un nimic! li strigă Celui Care Este Unicul, stăpân al întregii Lumi de Sus şi acum, după cum se pare, şi al Lumii de Jos. Chiar dacă vom muri mâine-dimineaţă, n-am fost niciodată mai mândră de ea.

— Cum îndrăzneşti? întreabă Unicul cu glas scăzut, implacabil.

Abia îl aud peste vântul care se stârneşte. Mama nici nu clipeşte. Stă dreaptă şi mândră, pe lângă celelalte suflete pâlpâitoare, pe acest ţărm de pietriş.

— Cândva ai avut şi tu potenţial, Eliza. Şi acum, uită-te la tine: un sac de oase. Nu te-am omorât deja o dată?

Mama se întinde după braţul tatei, dar nu

ajunge până la
el. E smulsă brusc, violent, de pe pământ, parcă de o mână
nevăzută, şi aruncată sus în aer, printre norii ameninţători.
Se zbate, cu faţa o grimasă şi trupul izbindu-i-se de un zid
invizibil. în timp ce mama se zvârcoleşte în agonie deasupra
capetelor noastre, niciun suflet nu e capabil să-şi întoarcă
fata de la înfiorătoarea scenă.
»

Este tocmai ceea ce vrea Unicul. Să ne înfrângă.

— O să-i rupă gâtul! strigă tata.

Intru în panică şi simt că-mi pierd cumpătul când Unicul o azvârle pe mama de colo-colo pe cer, ca pe o stea căzătoare. Am spus că n-o s-o mai pierd niciodată...

Gândeşte, Wisty. Foloseşte-ţi puterea, Darul. Mintea îmi goneşte. Foc... o stea căzătoare...

Asta el îl apuc pe Whit de mână şi absorb tot ce pot din- magia lui. O simt mişcându-se, umflându-se, crescând în mine. Lumina, căldura şi electricitatea sporesc până când puterea îmi ţâşneşte din vârfurile degetelor. Privesc încremenită, gâfâind.

împreună am creat o uriaşă stâncă aprinsă care

galopează pe cer.

Mulţimea rămâne cu răsuflârea tăiată când în urma meteorului rămâne o dâră de scântei. E înfricoşător si orbitor de

»>

frumos în acelaşi timp — cel mai spectaculos joc de artificii văzut vreodată.

N-am mai încercat niciodată ceva de asemenea proporţii şi aproape mă sperie că a funcţionat. Mă cutremur şi gâfâi, ca şi cum aş încerca să ţin deschisă o umbrelă gigantică în mijlocul unui uragan — aproape imposibil de controlat. Obiectul acela vine spre noi cu o viteză înspăimântătoare şi nu sunt sigură că pot să-l dirijez acolo unde trebuie. Mă sforţez atât de tare, încât îmi scapă un ţipăt de pe buzele lipite.

Whit trimite încă un val puternic de magie spre mine şi, în ultima secundă, reuşesc să deviez mingea de foc, îndepărtând-o de mulţime şi trimiţând-o în viteză direct către locul în care se află Unicul.

Doar că el nu mai e acolo.

Mingea de foc se prăbuşeşte exact în crăpătura lăsată de
cutremurul Unicului. Pământul se clatină si oamenii sunt
»
împrăştiaţi care încotro. Impactul nu-1 afectează deloc pe Unicul, dar îi distrage atenţia şi astfel pierde legătura cu mama.

Ceea ce înseamnă că trupul ei moale, ca o păpuşă de cârpe, cade rapid prin aer.

— Mamă! ţip.

Dar, sub ochii mei, încetineşte şi pluteşte în jos, cufun- dându-se parcă în apă. Whit îi prinde în braţe trupul uşor ca o pană şi o strânge la piept. îmi face semn cu capul şi ochii mi se umplu de lacrimi de uşurare. Magia lui e puternică. Ar fi trebuit să ştiu că fratele meu nu m-ar abandona niciodată, când mama e în pericol.

— Un truc ieftin! exclamă Unicul.

Cel puţin, cred că e Unicul. E vocea lui, dar e cumva mai gravă, mai sonoră. Şi vine din toate părţile.

E ca şi cum... Unicul ar fi peste tot. E vremea însăşi, cu toate dezastrele adunate într-un tot Unic. E tunet, vânt, cutremur, vulcan... iar acum, când norii se revarsă, e ploaia torenţială, necontenită. Sunt ameţită, slăbită, după ce mi-am consumat energia cu meteoritul, şi capul mă doare atât de îngrozitor, încât abia mă ţin pe picioare.

Ceva se schimbă. îl caut din priviri pe Whit, să mă ajute, dar nu-1 văd. Nu văd decât lumină, dar simt zbaterea elementelor în craniul meu, toate căutând un singur lucru, un singur şoc electric, o singură scânteie dezlănţuită...

Un singur fulger... foc. Focul meu.

Folosind elementele ca să creeze toate condiţiile pentru a forţa fulgerul să lovească, *poate să-mi smulgă Darul.*

Simt ceva deschizând-se în mine, scurgându-se.

Se *întâmplă. Se întâmplă,* gândesc, dincolo de durere şi şoc.

Şi apoi...

Capitolul 79

Whit

SE ÎNTÂMPLĂ. în câteva secunde.

Norii umflaţi se înalţă deasupra noastră, groşi şi ameninţători, şi umbre negre ne întunecă feţele. începe să plouă.

în clipa următoare, sora mea nu mai e sora mea.

Ochii i se rostogolesc în fundul capului şi în colţurile gurii i se adună o spumă. Pe cerul roşu se aprind fulgere şi trupul lui Wisty se cutremură. Fulgerul vine de la ea — de la Darul ei — dar nu îl poate controla.

îl controlează el.

— Wisty, nu! ţip, năpustindu-mă înainte.

Braţul puternic al tatei mă opreşte.

— N-o atinge, Whit! plânge mama. Nu pot să te pierd şi pe tine!

Nu putem face nimic, niciunul dintre noi, decât să privim cum puterea surorii mele se dezlănţuie în văzduh,

luând-o cu ea.

Dar eu nu mă pot uita. Trebuie să mă gândesc ce să fac, cum să opresc acest... lucru. Mă întorc, împleticindu-mă, dar totul se întâmplă prea repede, prea implacabil, prea puternic. Nu mă pot hotărî ce să fac pentru că tot ce *pot* face este să reacţionez.

Alice de ploaie ne lovesc, alături de nisip şi de pietricele stârnite de vânt.

Valurile înspumate ale râului se zvârcolesc ca nişte şerpi încolăciţi. Spuma se ridică din ce în ce mai sus, înainte să se reverse peste ţărm şi să inunde valea, ducând oamenii departe sau trăgându-i la fund, înainte să apuc eu să-i prind. Apa se izbeşte necontenit de pod şi, în cele din urmă, îi sfarmă pilonii de susţinere şi îi trage în adâncurile-i mocirloase.

— Nu! strigă Celia peste vuietul vântului, împleticindu-se, cu mâna întinsă.

E prea târziu. Ţipetele tânguitoare ale celorlalte suflete se alătură strigătului ei.

Fără podul acela, nimeni nu va mai putea trece vreodată.

O las cu durerea ei, incapabil s-o ajut în clipa asta. Dacă nu mă concentrez la despicătura pământului, care se adânceşte, se lărgeşte şi se lungeşte cu fiecare clipă, alergând ca un animal care ne urmăreşte, voi fi înghiţit.

Mama şi tata pornesc cu pas împleticit pe urmele mulţimii, către zona mai înaltă. Cel puţin, în acest loc blestemat nu există clădiri care să ne strivească.

1
1
1

James
Patterson

Tot ce pot face e să-mi ţin genunchii încordaţi împotriva vântului răscolitor şi să închid ochii împotriva apei, când râul se înalţă Intr-un vârtej cilindric, asemeni unei tornade

.Şi în tot acest timp, sora mea e un zombi tremurător, electrizat, la cheremul unui nebun.

Fă ceva, V/hit.

Nu ştiu unde să merg, căci oriunde mă întorc e numai moarte. Nici măcar nu ştiu cu ce mă lupt.

Cum poţi să te îndrepţi împotriva aerului, a apei şi a pământului, în acelaşi timp, fără să poţi măcar să vezi persoana care provoacă răul?

Fă *ceva.*

Cred că ţinta mea e magia.

închid ochii strâns, ca să nu văd coşmarul, concentrân- du-mă doar să repar răul făcut, să vindec răniţii. Să refac podul. Mă concentrez asupra tăieturii adânci lăsate de cutremur, care se închide ca un fermoar, în gemetele pietrelor mişcătoare. Mă concentrez să-l prefac pe Unicul în fum, cu speranţa că domnia lui se va sfârşi în acelaşi fel în care a făcut şi el să dispară atâţia oameni nevinovaţi.

Dar nu funcţionează, nu fără Wisty, şi, când deschid ochii, e şi mai rău: o mână de gheaţă, nevăzută, mătură totul.

Un aer glacial suflă de-a lungul ţărmului şi râul îngheaţă sub ochii mei, centimetru cu centimetru. O grindină sfârtecă cerul, căzând fără încetare în aşchii tăioase, spintecându-mi carnea. Văd valul răsuflării mele în faţă şi gheaţa îmi pocneşte în părul ud.

1
1
3

Valea e o operă de artă luminoasă, o lume de gheaţă care sclipeşte sub norii roşii. îţi taie răsuflarea.

Dar implicaţiile puterii Unicului sunt devastatoare. *Iadul a îngheţat cu adevărat.*

Capitolul 80

Whit

APOI, CA DE FIECARE DATĂ când cred că situaţia e fără speranţă, Celia Îşi face apariţia lângă mine.

— Whit, cred că pot fi de ajutor, îmi spune, şi lumina ei mohorâtă pare mai strălucitoare în haosul întunecat.

Prezenţa ei mă face să mă simt mai bine, în timp ce ne adunăm toate puterile să înfruntăm vântul nestăpânit şi rămăşiţele pe care le azvârle prin aer.

Şi atunci îmi amintesc de puterea Semi-luminilor.

— Poţi să le aduci? Pot să înfrângă întunericul, aşa cum au mai făcut? strig peste vijelie şi ţipetele mulţimii.

— Nu, răspunde ea. Nu merge aşa, nu împotriva unui rău atât de absolut.

— Ce poţi face, atunci? aproape zbier.

Sunt îngheţat, ud până-n oase, în ţinutul morţii. Sora mea continuă să plutească în preajma râului şi puterea se revarsă din ea, în timp ce Unicul o ţine în ghearele lui de fier.

Aceasta este definiţia *disperării.*

— Nu pot să-ţi explic, spune Celia. E ceva personal, Whit. Nu înţelegi. El... a venit în celula mea noaptea. A venit lângă patul meu.

— Ce vrei să spui? A... ?

Simt că mi se face rău.

— Nu, Whit. El e cel care m-a ucis! ţipă Celia. M-a sugrumat cu mâinile goale. M-a omorât... ca să poată ajunge la voi doi.

Am rămas fără grai. Şi sunt *furios.* îmi tremură mâinile de efortul de a-mi stăpâni mânia. înţeleg de ce vrea Celia răzbunare.

înainte să pot întreba ce are de gând să facă, Celia fuge. Fuge de lângă mine. Spre el. Spr*e forma* pe care a luat-o.

— Nu, Celia, nu aşa! strig, dar nu mă ascultă.

Se azvârle în ochiul furtunii. *în Unicul.*

Dispare în acest vârtej malefic şi, în câteva secunde, furtuna a absorbit-o ca pe un fir de nisip.

înaintez cu paşi împleticiţi, strigându-i numele.

Dar a dispărut. S-a topit.

Capitolul 81

Wisty

MĂ TREZESC PE PĂMÂNTUL TARE, îngheţat, simţindu-mă ca si cum as fi fost stâlcită în bătaie, dar m-am întremat în mod ciudat.

Tărâmul Umbrelor e într-un haos total, mişunând de morţi dezorientaţi şi răsunând de ţipete şi strigăte.

îl zăresc pe Whit, plângând undeva în josul râului. îmi croiesc drum spre el, încă oarecum năucă, şi, când îi ating umărul, sare în sus, cu ochii ieşiţi din orbite. Se holbează la mine ca la un monstru şi presupun că aşa şi arăt.

— Wisty? întreabă el, cu glas răguşit, şi îmi atinge faţa, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Mă cuprinde în braţe şi apoi mă îndepărtează şi mă ţine în faţa lui, să mă privească iarăşi. Wist, scuză-mă, dar... cum... cum naiba mai trăieşti?

— Nu prea ştiu, recunosc eu. Tu te simţi bine?

Mă uit la fata lui murdară, udată de lacrimi.

» [7]

— A luat-o pe Celia, spune fratele meu, cu faţa răvăşită de durere. Vreau să spun... Celia s-a sacrificat. Cred că ţi-a salvat viaţa. Probabil că a rupt conexiunea. S-a sfârşit...

Glasul lui Whit se stinge, nu-şi mai găseşte cuvintele din pricina şocului.

îmi pâre îngrozitor de rău pentru Celia, dar ceea ce tocmai mi-a spus Whit mă face să înţeleg ceva: mai avem o şansă.

— Nu s-a sfârşit, Whit. Nici pomeneală. Dacă eu am putut supravieţui electrocutării prelungite, iar tu, pierderii celei mai dragi fiinţe, asta nu dovedeşte decât că suntem mai puternici. Suntem, în sfârşit, pregătiţi, suntem în sfârşit capabili să-l nimicim.

— Şi dacă nu funcţionează? întreabă Whit, cu glasul unui om deja înfrânt. Eşti pregătită să-ţi vezi sfârşitul?

— Da, răspund.

Am de ales? Aceasta este Profeţia; aceasta e menirea noastră.

Iar dacă dăm greş... ei, bine, viaţa n-ar merita, oricum, să fie trăită aşa.

— Dar tu? şoptesc.

— Dacă asta înseamnă s-o reîntâlnesc, da, răspunde Whit şi mi se frânge inima pentru el.

Dar n-avem altceva de făcut decât să mergem înainte.

— O ultimă încercare? întreb.

— Haide să-i dăm drumul, surioară.

Whit încuviinţează din cap. E un om de nădejde până la capăt, dornic mereu să facă orice efort.

Aşadar, ne întoarcem să înfruntăm lumea care se prăbuşeşte în jurul nostru. Să ne înfruntăm vrăjmaşul, Cel Care
Este Unicul, Cel Care Se Vrea Dumnezeu, Cel Care a Tulburat Ordinea întregii Lumi, Cel Care Trebuie Să Plătească.

Dacă vom pieri, vom pieri încununaţi de strălucirea gloriei.

— Eşti pregătit? îl întreb pe Whit.

— Ca întotdeauna, îmi răspunde.

— *Pornim!*

Izbucnesc în flăcări şi sunt cea mai fantastică minge de foc în care m-am preschimbat vreodată. Mă simt ca un soare mic ce se rostogoleşte spre râul de gheaţă şi grindina devine o ploaie uşoară când căldura mea loveşte aerul. Dogoarea pe care o generez în jurul meu e mai intensă ca oricând şi toate spiritele îşi umbresc ochii, ferindu-i de orbitoarele flăcări albe-albastre care le ating faţa. Focul meu se ridică tot mai sus, transformând gheaţa Unicului într-o efervescentă splendoare de nori.

E copleşitor!

Whit îşi foloseşte puterea vindecătoare să repare podul basculant, pământul crăpat şi trupurile mutilate de pe malul râului.

Facem atât de multe, atât de repede, încât, preţ de o clipă, am senzaţia că suntem de neoprit, dar curând simt cum puterea ne slăbeşte, în timp ce vârtejul încă

nestăvilit al tornadei se îndreaptă spre noi, stârnind noroi şi nisip şi dezlănţuindu-se tot mai furios cu fiecare clipă. Se înalţă deasupra noastră, un monstru feroce care ne trage, ca un magnet puternic, în adâncimile lui întunecate.

Ne uităm în sus, cu gura căscată. Nici măcar nu-i putem vedea capătul în înaltul cerului.

Strâng mâna fratelui meu şi ne înfruntăm soarta, dar inima lui Whit a rămas la Celia şi mă tem că o să se arunce în volbura aceea şi o să fie mistuit şi el. Faţa i se descompune, dezintegrându-se, apoi strânge din ochi, de parcă ar sta să explodeze de durere.

îmi dau seama că situaţia scapă de sub control. Fără Whit, vom pierde forţa. Atâta ştiu.

— Nu te lăsa, Whit! îi strig, peste vuietul vântului. Luptă cu toată energia pe care o ai. De dragul mamei, de dragul tatei.

Pare să nu mă audă.

— Haide, Whit! Fă-o pentru Celia!

Ochii i se deschid brusc: are din nou un ţel.

Iar acum toţi cei de lângă râu — părinţii mei, Janine, Emmet şi Sasha, toate acele spirite şi suflete pierdute — recită nemuritoarele cuvinte ale Profeţiei, cu ochii închişi în

fata vântului furios:

„Un băiat şi-o fată, sortiţi să stăpânească lumea toată. Doi

se vor ridica şi Unul va cădea.”

Cum se poate ca o simplă poezie, un cânt, o Profeţie, să concureze cu această forţă malefică? Pare o nebunie.

Whit şi cu mine absorbim, parcă, întreaga putere, îngropată mult vreme în aceşti oameni şi toată străvechea magie pe care părinţii noştri înşişi o posedă. Whit îmi strânge mâna energic şi aruncăm către fiara dezlănţuită fiecare strop de magie pe care-1 avem.

Inima îmi bubuie si braţul mă doare de efortul intensei concentrări. îmi vine să plâng. Suntem *atât* de aproape! Apoi, ceva... magic... se întâmplă

.Tornada începe să se risipească, apa, nisipul, piatra şi gheaţa cad pe pământ, în timp ce vârtejul se domoleşte şi ochiul lui se închide în sine.

îmi feresc faţa, dar îmi concentrez puterea magică mai intens. Armura Unicului cade, ploaia se usucă, vântul năprasnic nu mai vuieşte.

Cel Care Este Unicul stă iarăşi în fata noastră, nimic mai mult decât un om. Tremură, cu ochi pustii şi orbi.

— Unul va cădea! urlă mulţimea la unison. *Unul va cădea!*

Durerea care-mi pulsează în tâmple devine aproape insuportabilă şi simt din nou arsura din spatele ochilor, când îmi îndrept fiecare strop de energie electrică spre el. Am senzaţia că mă aflu într-un cuptor cu microunde şi culorile vibrează în jurul meu, în valuri halucinogene. Leşin.

— *UNUL VA CĂDEA!*

Pupilele Unicului se dilată. Ochii lui sunt două văgăuni negre şi, parcă posedat, strigă cu glas dogit:

— O singură scânteie!

Şi apoi, pur şi simplu... se *dizolvă* în faţa ochilor noştri.

Cerul purpuriu se luminează de o puternică strălucire, ca explozia unei bombe. Presiunea se domoleşte şi mă părăseşte, puterea încetează

treptat să se reverse din vârfurile degetelor mele şi mă simt, în sfârşit, eliberată.

E real.

N-a mai rămas nimic din Măreţul şi Nobilul Nostru Conducător, doar o pată întunecată, ca o umbră, care se zbate pe pietrişul cenuşiu al ţărmului. Şi, după o clipă, chiar şi umbra dispare.

Rămân multă vreme cu privirea pironită la acel petic de pământ. N-a mai rămas nimic, într-adevăr.

Părinţii aleargă la noi şi ne strângem în braţe, sufocaţi de lacrimi, pur şi simplu recunoscători că suntem în viaţă. Dar Whit se desprinde din îmbrăţişarea noastră.

Acum, că poate, în sfârşit, să-şi plângă iubita, fratele meu se prăbuşeşte în genunchi.

— Celia! strigă el. Celia, nu! Celia, *te rog.*

Bietul meu frate plânge în hohote, nefericit, cu inima frântă, şi parcă lumea se sfârşeşte.

L-am înfrânt pe Unicul, aşa cum spune Profeţia. Echilibrul a fost restabilit. Dar asta nu înseamnă că viaţa va mai fi aşa cum a fost. Unicul nu mai e, dar multe altele au pierit odată cu el: părinţii atâtor copii, casele noastre, inocenţa noastră. Cei dragi.

— întoarce-te! strigă Whit şi îmi înăbuş un suspin.

Altul trebuia să fie gustul victoriei. *Whit*

TREC MULTE SECUNDE. Nimeni nu scoate o vorbă si

liniştea îmi ţiuie în urechi ca un milion de ambulanţe tânguitoare.

Dar apoi, de parcă ar trage adânc aer în piept, după ce s-a scufundat puţin în apă, Celia se iveşte dintr-un nor de ceaţă, o apariţie scânteietoare şi spectaculoasă.

Mă ridic pe picioare tremurătoare şi încerc s-o iau în braţe. Lumina ei e atât de strălucitoare, încât aproape că te orbeşte.

Plâng în continuare. Acum, că mi-am descătuşat, în sfârşit, toată durerea, toată emoţia, mă întreb dacă voi mai reuşi vreodată să stăvilesc torentul de lacrimi. în faţa părinţilor mei, a surioarei mele şi a mii de oameni care au urmărit

tot acest spectacol şi mă consideră cine ştie ce mare erou, plâng cu sughiţuri, ca un copil.

— Dar nu-mi pasă. N-am ochi decât pentru *ea.*Ştiu, dragule, şopteşte blând Celia, cu faţa lipită de a mea. Ştiu.

Aproape că n-o simt deloc şi parcă nu mă priveşte ca de obicei. Parcă e încă departe, mai puţin *aici.* Mi se pare că de fiecare dată când o văd e mai puţin *reală.*

Unicul nu mai e. Atunci de ce nimic nu mi se pare la locul lui? Nu vreau s-o întreb de ce e altfel, de ce se uită la mine de parcă ne-ar fi părăsit deja, pentru că inima mea nu poate să suporte asta chiar acum. Aşa că, în schimb, îi pun întrebarea care stă pe buzele fiecărui suflet de aici: Cum *a fost posibil să se întoarcă din acel vârtej al Unicului?*

— Ce-ai *făcut?* e tot ce reuşesc să articulez.

Celia face un pas în spate, alunecându-mi printre degete.

— Nu ştiu sigur. Cred că toate puterile noastre au funcţionat în sens invers. Magia funcţionează altfel pe Tărâmul Umbrelor. Probabil că trece pe-aici către Lumea de Sus, venind de pe alte tărâmuri, aşa că...

— Am impresia că înnebunesc ascultându-te, Celes, spun, bâjbâind să-i cuprind în palme obrajii eterici. Chiar şi după toate cele întâmplate, mi-e greu să înţeleg tot ce-mi spui.

— Ai puterea să vindeci, aşa că ai avut şi

puterea să răneşti, continuă ea. Wisty poate genera impulsuri electrice, aşa că a putut şi să le oprească. Iar eu... Se opreşte, încercând să găsească o logică: Tu i-ai ucis trupul, Wisty i-a ucis mintea, şi... ei, bine, eu sunt o Semi-lumină, aşa că sunt jumătate viaţă, jumătate moarte. Cred că eu i-am ucis sufletul.

Capitolul 83

Încă mă străduiesc să înţeleg.

— Credeam că ai devenit o *parte* din acel... monstru. Glasul îmi tremură şi sunt la un pas să izbucnesc iarăşi în plâns.

Celia încuviinţează încetişor din cap.

— într-un fel, am devenit.

Nu înţeleg, dar Celia continuă:

însă trebuia s-o fac, Whit, trebuia să mă răzbun. Pentru că mi-a furat viaţa. Pentru că ne-a furat viaţa împreună. ***Wisty***

DATORITĂ NEMAIPOMENITELOR vrăji tămăduitoare ale fratelui meu, podul basculant peste Râul Veşniciei e din nou la locul lui, coborât şi funcţional, de parcă n-ar fi înfruntat niciodată urgia naturii. Şi, ieşite de sub influenţa Unicului, mulţimile încep să-l traverseze încet, în şir.

Copiii Rezistenţei — Emmet, Janine, Sasha şi ceilalţi — stau în aval, ţinându-se de mână şi zâmbindti-ne larg. Sasha scoate un strigăt sălbatic, iar Emmet sprijină un Byron rănit, dar nu înfrânt, care mă felicită de la distanţă, ridicând fără vlagă degetul mare. îi răspund cu acelaşi gest şi, o vreme, privim cu toţii cum ordinea firească e restabilită, cum sufletele îşi văd de drum şi călătoria se apropie de sfârşit.

Stau cu familia mea, iar Feffer vine în goană şi-mi linge mâna. După câte a îndurat, biata căţeluşă e gata să meargă
acasă. Ca noi toti.

Cineva începe să cânte încetişor unul dintre marile Imnuri Interzise şi, curând, şiruri lungi de sute de oameni îşi alăturăglasurile. Cântecul se înalţă şi coboară şi vocile sunt atât de frumoase, încât aproape că am putea uita că ne aflăm pe tărâmul morţii. Nu se poate descrie în cuvinte ce simt când îmi aud din nou mama cântând.

Apoi tata îi face semn lui Whit să se apropie şi, când ajunge lângă el, îl strânge într-o sălbatică îmbrăţişare.

— Să ai grijă de sora ta, campionule, spune tata solemn. Ca întotdeauna. Tata se uită la mine, cu o scânteie în ochi: Şi tu. Ştiu că o să te fereşti de bucluc, nu-i aşa, Wisty? Că o să-l faci mândru pe bătrânul tău tată. Ca întotdeauna.

Fiecare alarmă din capul meu începe să ţiuie şi reacţiile mele autoimune o iau razna. De ce începe totul să semene cu o despărţire?

— Ţaţă, scâncesc, cu ochii în lacrimi, căutându-i privirea, iar când văd că se fereşte să se uite în ochii mei, întreb: M*cană?*

Mă uit la ea, cerând un răspuns.

îmi mângâie părul.

— Ne-a venit vremea, dragii noştri. Am stat şi-am aşteptat aici, ca toţi ceilalţi. E timpul să vedem, în sfârşit, ce e pe malul celălalt al râului.

Părinţii mei se îndepărtează, ca să se alăture şirului de spirite.

Capitolul 84

E timpul să traversăm, confirmă tata.*Wisty*

PANICA ÎMI APASĂ PIEPTUL, în timp ce adrenalina îmi năvăleşte în urechi. Mă trag de părul încâlcit, iar lacrimi furioase, urâte, îmi şiroiesc pe obraji.

Părinţii mei se îndreaptă spre pod, ţinându-se de mână, curajoşi, gata să-şi înfrunte soarta, exact ca în ziua execuţiei. Şi, exact ca în ziua aceea, sunt total deznădăjduită. Exact ca în ziua aceea, o să-i las pe părinţii mei să-mi alunece printre degete.

Şi Unicul învinge. Din nou.

— Staţi! strig şi vârful ascuţit, tânguitor al cuvântului străpunge aerul.

Mama şi tata se întorc, aşteptând. Sunt două siluete minuscule, anonime, profilate pe fundalul sângeriu al cerului.

— Doar... aşteptaţi un minut, scâncesc, cu mintea gonind. Ceva nu e bine. Nu aşa trebuia să

Capitolul 84

se întâmple.

Ştiu, ştiu, draga mea, mă alintă mama, mângâindu-mi părul şi încercând să mă liniştească, să mă îmbuneze.îi dau mâna la o parte.

— Nu! Vreau să spun *chiar* simt că nu e bine. A sosit vremea, da, dar ce-ar fi dacă ar fi vremea să ne întoarcem acasă? Toţi. *împreună.*

Păşesc între părinţii mei şi valurile de oameni care înaintează de-a lungul Râului Veşniciei.

Vântul îmi biciuieşte trupul. Te *rog,* îmi spun, ca o poezie. *Te rog. Te rog.*

— Dar, iubita mea, îmi explică mama, suntem morţi. Trebuie să înţelegi că asta urmează.

— Nu e bine. Pur şi simplu ştiu că nu e bine, îi implor, cu ochii arzând de lacrimi. Strâng braţul mamei. Vă *simt.* Nu sunteţi spirite, nu sunteţi Pierduţi. Aveţi substanţă. Cum explicaţi asta?

Tata priveşte împrejur, la spirite, la râul care curge, tremurător, prin trupurile lor.

— Aşa este, Eliza. N-am pierdut asta niciodată, nu ca... toti ceilalţi.

— Dar cum să fim încă... printre cei vii? întreabă mama. Am *simţit* moartea. Am simţit cum îmi dau ultima suflare.

Clatin din cap, nesigură.

— Poate că are legătură cu Unicul. A folosit puterea aceea ca să vă... vaporizeze... şi poate că acum, că Unicul nu mai e, vraja s-a risipit. Poate că

acum puteţi merge acasă.

Tata îşi aşază mâna pe mâna mamei.

— Poate că are dreptate. Poate că putem, într-adevăr, să mergem acasă. Am putea încerca, asta-i sigur.

O să reuşiţi.Dau cu putere din cap, dintr-odată uşurată, dintr-odată mai sigură de asta decât am fost vreodată de orice: părinţii mei n-au fost sortiţi să moară. Cel puţin nu in această zi.

îi privesc, radiind, extrem de emoţionată, dar ceva tot nu e bine.

Whit se uită la Celia cu cea mai înduioşătoare expresie pe care am văzut-o vreodată. Ne dăm cu toţii seama că speră ca acelaşi lucru să fie valabil şi pentru ea.

îi atinge braţul, dar trupul ei încă oscilează undeva între *aici* si *acolo.*

Nu are materialitate.

Celia scutură din cap, înainte să apuc să spun eu ceva, iar Whit îşi trece degetele printre ale ei.

— Ar putea să funcţioneze, Celes. Nu ştii sigur dacă...

— Ştiu, şopteşte ea, şi o singură lacrimă i se prelinge din ochi. Dacă ar fi fost singură cu Whit, poate că ar fi izbucnit în plâns, dar, sub privirile vinovate ale întregii mele familii, trage adânc aer în piept: Cu mine nu e la fel, Whit. în cazul meu n-a fost o greşeală. N-a fost o vrajă. Am fost ucisă de mâinile unei persoane lacome, violente şi nu mă pot întoarce, n-am viitor. Ştiu că nu vrei să plec, dar...

— Atunci de ce ai devenit Semi-lumină? Nu erai ca toate celelalte spirite de la râu, care doar

aşteptau să traverseze. De ce ai traversa acum?

Whit refuză să renunţe.

— Cred că am rămas captivă pe Tărâmul Umbrelor ca să te pot ajuta, ca să te pot apăra, aşa cum ai încercat tu mereu să mă aperi atunci când eram în viaţă. Rolul meu a fost să vă ajut să-l distrugeţi pe Unicul. Ştiu că sună imposibil, dar... sunt pregătită. Sunt pregătită să traversez, să fiu *toată* lumină.

Whit clatină din cap, refuzând să accepte, dar Celia îi cuprinde faţa în palme.

Capitolul 85

— Da, dragul meu. Mi-a sosit vremea. *Wbit*

— O SĂ MĂ REVEZI într-o zi, Whit. într-o zi va trebui să traversezi râul şi tu.

Nu pot face asta. N-o pot lăsa pe Celia să plece. Nu pot s-o fac din nou.

— N-ai de unde să ştii. Nu ştii nici măcar ce e pe malul celălalt sau dacă ne vom revedea vreodată. Chiar vrei să rişti, Celia? Să laşi toate astea — tot ce avem — şi să te duci într-un loc necunoscut?

Ne îndepărtăm de grup, acolo unde Sasha face pregătirile pentru călătoria înapoi către Lumea de Sus. Wisty se uită la mine cu nesfârşită milă si, în momentul de fată, o urăsc pentru asta.

— Whit, nu fi aşa, spune Celia, în timp ce mergem. Ştii că soarta mea n-a fost să rămân aici. Cred că toată lumea e de acord că paloarea nu-mi

şade bine.

Râde, dar mi se pare un râs forţat.Nu schiţez nici măcar un zâmbet drept răspuns. Mă uit solemn în ochii ei. Celia pare tristă, dar şi frustrată. Ştie că, pentru prima oară, refuz să-i fac pe plac. Trebuie să fiu complet egoist, o dată în viaţă.

— Haide, iubitule, chiar vrei să rămân captivă aici, în această închisoare, fără să pot cunoaşte vreodată Viaţa de Apoi, slăbind pe zi ce trece, devorată de moarte?

Refuz s-o privesc în ochi.

— Chiar asta îmi doreşti? insistă Celia.

Da! îmi vine să strig. *Te vreau mereu cât mai aproape. La un portal distanţă, captivă în acest iad, dacă asta înseamnă că nu trebuie să te pierd.*

în schimb, oftez şi scutur din cap, copleşit de vinovăţie şi de dorinţă, în acelaşi timp.

— Cel puţin putem să ne luăm rămas-bun de data asta. Vino aici.

Celia mă trage lângă ea şi, preţ de un scurt moment de exaltare, ne contopim. Simt lumina ei năvălind prin mine, mai caldă, mai tămăduitoare decât mi-aş fi putut imagina. Sunt beat de dragoste şi frumuseţe şi, când ne despărţim, cred că, în sfârşit, înţeleg.

Ceea ce am avut noi doi a fost perfect în lumea de dinaintea Noului Ordin, dar lumea nu mai e la fel, noi nu mai suntem la fel. Nu pot s-o ţin captivă

în temniţa aceasta, doar ca să rămână versiunea idealizată a ceea ce speram să am.

Sunt gata s-o eliberez.

Inhalez parfumul ei dulce şi îmi îngrop faţa în buclele ei, apoi o privesc îndepărtându-se. Fără cuvinte de despărţire. Contopirea aceea a fost tot ce trebuia să ne spunem.

Janine se apropie şi se opreşte lângă mine, cu mâna pe spatele meu, consolându-mă, sprijinindu-mă, în timp ce Celia dispare peste pod, învăluită într-o aură strălucitoare.

Când Celia ajunge pe malul celălalt, mă uit la faţa lui Janine, suptă şi incredibil de palidă. Parcă abia se poate ţine pe picioare, darămite să mă susţină pe mine.

—Janine! strig, alarmat.

EPILOG

E în regulă, îmi răspunde fără glas, după care se prăbuşeşte în braţele mele. TOT CE „RĂMÂ

NE

Capitolul 86

Whit

NE OPRIM LÂNGĂ VECHEA CASĂ, tata si mama în fată, eu şi Wisty certându-ne care să stea lângă singurul geam funcţional din spate, exact ca pe vremuri. Ai crede că, după ce am nimicit cea mai malefică fiinţă de pe pământ şi am restabilit pacea şi ordinea pentru toţi, ar trebui să fim ceva mai maturi, dar uneori cel mai plăcut lucru din lume e să poţi să strângi ca într-o menghină capul surioarei tale şi s-o implori pe mama să schimbe odată postul de radio.

Rămânem în maşină câteva minute — e vechea furgonetă din perioada Rezistenţei — privind împrejurimile. Copacul în care am intrat cu bicicleta, tufişul de alături, unde se ascundea Wisty când fugea de acasă, leagănul de pe verandă, unde o sărutam pe Celia. Doamna Tillinghast, peste drum, readucându-şi grădina la viaţă, domnul Hsu scoţând scândurile de pe uşi şi ferestre. Nu suntem tocmai pregătiţi să credem că am ajuns de-adevăratelea aici, că toate asteasunt reale, că vieţile noastre de dinainte au rămas acolo unde le-am lăsat.

Sunt şocat.

— Credeam că totul a dispărut, şters de pe faţa pământului de Noul Ordin. Uimitor ce minuni se pot întâmpla când binele triumfă asupra răului, spune tata, pe un ton serios. Să nu subestimaţi niciodată cât de multe poate să schimbe asta.

— Totul arată aproape la fel, glumeşte Wisty.

— Da, chiar şi aceleaşi ţevi care curg, aceeaşi uşă de garaj care se blochează, aceeaşi baie care trebuie vopsită, spune mama ironic, uitându-se la tata.

— Da, da, am priceput, răspunde el, dar zâmbesc amândoi, cu gura până la urechi.

Tata o ia de mână şi se întorc, în scaunele lor, să se uite la noi.

— Ştiţi că suntem foarte, foarte mândri de voi,

copii? întreabă mama, cu ochii sclipind de lacrimi. Sunteţi cei mai curajoşi, cei mai sufletişti copii — aproape adulţi — pe care şi i-ar putea dori orice părinte.

Sună siropos, dar Wisty şi cu mine radiem efectiv, ca doi nătărăi.

— Vă datorăm atât de mult, adaugă tata. Nu doar libertatea noastră, casa noastră, ci *viaţa* şi faptul că ne avem unul pe altul. Fără voi am fi...

Ochii părinţilor mei se întâlnesc, iar ai tatei se umplu de lacrimi.

— Tată, nu ne datoraţi nimic, spun cu glas răguşit.

Tata clatină din cap, de parcă ar vrea să alunge emoţia.

— Nu voiam să spun decât că v-aţi descurcat bine, copii.

îmi strânge umărul, apoi mâna lui Wisty. Lacrimile

şiroiesc pe faţa surorii mele.

Stăm aşa preţ de un minut, recunoscători că ne avem unul pe altul, şi apoi mama izbucneşte în râs şi îşi şterge obrajii uzi.

— Aşadar, ce mai aşteptăm? întreabă atât de veselă, încât râdem cu toţii. Hai să ne recucerim casa.

Feffer ne aprobă din spate cu un lătrat şi coborâm din maşină, îndreptându-ne împreună

către treptele de intrare. Wisty ridică privirea spre mine, iar eu o aprob cu o mişcare a capului.

— Noi până aici mergem, le spun părinţilor noştri, oprindu-mă pe verandă.

Mama ne priveşte cu un aer îngrijorat:

— Doar nu plecaţi deja?

— Trebuie, mamă, spune Wisty, îmbrăţişând-o. Mai avem câte ceva de făcut. Răul n-a pierit doar din cauză că a murit Unicul.

Tata se încruntă.

— Răul va exista ori de câte ori îl cauţi. Va mai fi întotdeauna ceva de făcut. Poate ar trebui să luaţi o mică pauză, să fiţi voi înşivă, să fiţi doar copii.

Wisty se uită la mine. Amândoi ezităm, dar ştim ce trebuie făcut.

— Se pare că nu mai suntem copii de multă vreme, dragi părinţi, spun cu blândeţe. Ne-aţi lăsat să fim copii cât aţi putut de mult şi am avut o copilărie minunată. Dar acum ştim cine suntem, ce suntem şi că avem o responsabilitate mai mare.

Tata se uită la mama, care încuviinţează din cap, strângând din buze. Văd neliniştea de pe chipurile lor, dar părinţii noştri ştiu că facem ce trebuie si sunt, totodată, mândri.

— Bine, atunci. Veniţi să ne vizitaţi. Vom fi aici, de data asta. Ştiu că o să aveţi grijă unul de altul şi că o să vă bizuiţi pe instinctele voastre. Şi sper că

veţi urma întotdeauna îndemnul inimii. Tata se întoarce spre mine: Şi, copii? spune el, uitându-se lung la fiecare, frământându-se, iar eu îl privesc întrebător. Dar, în cele din urmă, scutură hotărât din cap şi ridică din umeri. Veniţi aici, e tot ce adaugă, strângân- du-ne cu putere în braţe. Apoi mă apucă de ceafă: Doar fii atent, îmi şopteşte.

— întotdeauna, îl asigur, încuviinţând din cap.

Capitolul 87

în timp ce plecăm din nou de lângă părinţii noştri, ştiu că avem atâtea de înţeles şi de învăţat despre această lume. Dar, de data asta, sunt pregătit. *Wisty*

IEŞIM DE PE SOSEAUA PRINCIPALĂ, în vechea noastră furgonetă rablagită pe care am recuperat-o din parcarea REZERVATĂ EXCLUSIV OFICIALILOR N.o. Poate că nu ştim sigur unde mergem, dar suntem convinşi că vom găsi acolo prieteni.

Strada noastră forfoteşte de activitate. Urmele devastărilor provocate de Unicul dăinuie încă — multe clădiri demolate şi turnuri de veghe părăsite, care aruncă umbre peste dărâmăturile de dedesubt — dar, în numai câteva zile de la prăbuşirea Noului Ordin, schimbarea se face deja *simţită.*

în primul rând, sunt *oameni* peste tot. Nu soldaţi în cizme negre, fluturându-şi armele

automate, ci cetăţeni obişnuiţi, ieşind din spatele ferestrelor înnegrite şi reparându-şi verandele distruse. Nu-şi mai privesc vecinii din spatele unui văl de suspiciune. îşi leapădă mantia fricii, încetul cu încetul.

Şi, în timp ce le facem semn cu mâna părinţilor noştri — convinşi că vor fi tot acolo când ne vom întoarce, că nu maisunt în pericol şi ştiind cât de mândri surit de cei doi copii hotărâţi ai lor, care se întâmplă să fie un vrăjitor şi o vrăjitoare —, mi se pare incredibil să pot coborî geamurile maşinii, să cânt în gura mare pe melodia care urlă la Radio Tineretul Liber şi să respir aerul doar-niţeluş-mai-curat, încărcat de un nou sentiment de speranţă.

Whit stinge radioul şi se uită la mine, extrem de serios:

— Ei, ce urmează, Wist? Profeţiile spun că trebuie să fim liderii unei noi generaţii, că tinerii vor stăpâni lumea...

încuviinţez, simţind pentru a nu ştiu câta oară copleşitoarea responsabilitate care pare să apese pe umerii noştri. Ne-am descurcat cu Unicul, acum chiar trebuie să conducem lumea întreagă?

Whit continuă:

— Ce crezi că înseamnă asta pentru noi *acum?* Mai există toţi acei zombi ai Noului Ordin, care rătăcesc năuci, de parcă n-ar şti care e scopul lor în viaţă fără Unicul. Dacă nu suntem atenţi, toţi aceşti hoinari o să devină violenţi şi anarhici.

Deşi scenariul e perfect plauzibil, eu încă debordez de optimism. Pentru prima oară în viaţă, cinica Wisty predică despre cât de grozav stau lucrurile:

— Totuşi, Whit, priveşti total greşit situaţia. Faptul că toţi aceşti oameni sunt năuciţi şi dezorieritaţi nu e un lucru rău. Lasă Rezistenţei loc să se organizeze, să se concentreze, să se întărească.

— Adică să profităm de situaţie, cum a făcut Unicul.

îmi dau ochii peste cap, aşa cum doar o soră mai mică poate
să facă perfect.

— Atâta doar că noi nu suntem Unicul şi nu avem un plan malefic. E o şansă să luăm taurul de coame, ca să reabilităm ţara şi dăm importanţă *oamenilor*.

Whit mă aprobă din cap şi se uită la oamenii de pe străzi care se adună, muncind să-şi ajute vecinii. Zâmbesc unui grup de copii care se joacă pe o străduţă. Nicio uniformă N.O. Nicio armă. Aproape nicio urmă a Pestei Sanguine.

— Bun, dar, Wisty, ne cam trebuie un plan dacă vrem să reuşim ceva. Ce înseamnă *azi* pentru noi să „reabilităm ţara şi să dăm importanţă oamenilor”? Care e primul pas? Cum să realizăm asta?

Fratele meu, mereu pragmatic!

Ridic din umeri.

— Poate prin muzică, sugerez, deschizând din nou radioul.

Whit oftează, în timp ce eu dau din cap în ritmul muzicii, dar şi zâmbeşte.

— Cred că Wisty spune bine ce spune, se aude din senin glasul lui Byron, de pe bancheta din spate.

Sar ca ars şi Wisty virează brusc.

— Byron! Ce naib...?

îl pocnesc peste braţ, dar Swain continuă să-şi dea neîntrebat cu părerea, de parcă ar fi luat parte la conversaţie în tot acest timp.

De-a lungul istoriei, muzica a unit oamenii, cu real succes, pentru o cauză comună. Şi vă amintiţi câţi tineri au venit să sprijine Rezistenţa la Festivalul de la Stockwood? A fost... incredibil.Glasul lui devine visător şi ştiu că se gândeşte la momentul electrizant când puterea mea a curs prin el şi am înflăcărat un stadion înţesat de fani în extaz. Cea mai frumoasă seară din viaţa mea. Mă trec fiori şi pe mine când îmi amintesc.

Dar, ca de obicei, iritarea mea faţă de Byron Swain pare să domine orice alt sentiment. Dacă e în maşină acum, înseamnă că a fost aici şi înainte, cu mama şi tata.

— Ai fost aici tot timpul? îl întreb pe un ton poruncitor. Ai spionat cel mai intim moment al familiei noastre?

Byron încuviinţează din cap şi, fără nicio ezitare, iar îl transform pe loc în dihor.

— O, haide, Wist, scânceşte creatura, cocoţată pe spătarul scaunului meu. Ştii că am făcut-o doar pentru că voiam să fiu mai aproape de tine, să aflu mai multe despre aiuritele tale metode vrăjitoreşti.

— Da, zi mai departe, Byron. Sper că abia aştepţi să faci o cură de şoareci şi ouă de pasăre, pentru că o să rămâi dihor *foarte* multă vreme.

Dihorul scoate nişte scâncete jalnice, iar mie

începe să-mi fie milă de el. Năsucul lui agitat mă înduioşează. îl transform la loc într-o clipită.

— Mersi, îmi şopteşte în ureche, dar vorbeam serios, Wisty, când am spus că vreau să fiu aproape de tine.

Apoi, înainte să-mi dau seama ce se întâmplă, dificilul, enervantul, nesuferitul Byron Dihor Swain se apleacă şi-mi dă cel mai tandru, cel mai electrizant sărut pe care mi l-aş fi putut imagina vreodată — mai cu seamă de la el.Whit fluieră încet.

Capul mi se învârte, stomacul îmi tremură, inima îmi goneşte. Nu poate fi bine.

Capitolul 88

— Ei, asta nu-i de bun augur pentru viitorul tău, spun, năucită, când, în sfârşit, se retrage.Whit

CHIAR DACĂ UNICUL NU MAI E şi Noul Ordin a dispărut în cea mai mare parte, sunt încă foarte multe de făcut.

Opresc motorul şi Wisty, Byron, Emmet şi Sasha sar din furgonetă, întinzându-şi picioarele.

Byron o ţine pe Wisty pe după talie şi Sasha îi tachinează. Wisty se face roşie ca racul, dar observ că nu se retrage de lângă Byron. Pare... să se simtă bine. Pare mai fericită decât am văzut-o vreodată, de când a venit Noul Ordin şi a întors totul cu susu-n jos.

Janine se întoarce spre mine, de pe scaunul din dreapta:

— Apropo, nu cred că am avut ocazia să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa şi m-ai vindecat pe

Tărâmul Umbrelor.

Zâmbesc larg:

— Urma să ne descotorosim de tine lângă râu, dar cred că am decis că-mi place să te am prin preajmă.

— Râde, apoi se uită pe fereastră, la scena care ne aşteaptă.Eşti pregătit? mă întreabă, strângându-mi mâna.

Trag adânc aer în piept şi îi strâng şi eu mâna.

— Mai pregătit ca niciodată, răspund şi ieşim după ceilalţi.

Clădirea nu e asa cum mi-o amintesc. Usa din fată a fost

schimbată, găurile au fost astupate şi oameni cocoţaţi pe scări lucrează la reconstrucţia etajelor superioare care au fost aruncate în aer.

De-a lungul balconului scânteiază ghirlande luminoase şi la ferestre licăresc podoabe strălucitoare. Globul cu zăpadă stă la loc de cinste pe verandă.

Needermanii privesc afară, din pragul uşii. Niciunul nu se uită pe cer, după bombe. Hainele lor nu sunt noi, dar sunt mai noi. Nu şi-au recăpătat de tot speranţa, dar a fost peticită. Şi o să le fie bine. O să persevereze şi o să prospere. Pentru că asta fac supravieţuitorii, în fiecare zi a vieţii lor.

Pearl Mărie iese din spatele Mamei May şi aleargă spre noi, cu un zâmbet nătâng pe buze. îmi sare în braţe, azvârlindu-şi mâinile pe după gâtul meu.

— Aţi făcut ce-aţi promis, se minunează ea. Chiar ne-aţi eliberat, exact cum aţi spus. E incredibil.

— Te-ai aşteptat la mai puţin, puştoaico? Sunt o vrăjitoare fioroasă, spune Wisty, agitându-şi degetele. Mă împunge în joacă între coaste: Iar Whit e un vrăjitor bătrân şi înţelept.

Nu pot să nu-i zâmbesc larg surioarei mele mai mici.

— Vezi, Pearl Mărie? Nu ţi-am spus că o să ne întoarcem? Nu ţi-am promis eu?

Pearl dă din cap şi mă fixează cu ochii ei mari, cenuşii, ochii unei fetiţe de şapte ani mult prea obosită pentru vârsta ei, dar căpătându-şi, timid, încrederea în binele din lume.

N-am fost în viaţa mea mai uşurat să-mi pot ţine o promisiune.

în timp ce ne plimbăm pe străzile ce mişună de o nouă viaţă, înţeleg: Nu există sfârşit şi nu există basme. Dar paginile continuă să fie scrise. Timpul mărşăluieşte înainte.

Cine ştie dacă am lăsat în urmă cele mai negre zile ale noastre? Sau dacă Unicul va rămâne singura persoană să ni le aducă? Tot ce ştiu este că fiecare clipă a fost reală.

Pot să închid cartea la acest capitol al istoriei noastre. Pot să încep un nou capitol, dar nu contează.

Pentru că acum, magia e peste tot.J

lb

T=ii

Extrase din

PROPAGANDA NOULUI

Aşa cum este răspândită de Consiliul „Artelor" N.O.

fear

rrJ

James Patterson

Ef[l IrEl

TRADIŢII ŞI REPREZENTĂRI CARE PLASEAZĂ O ZEITATE DEASUPRA CELUI CARE ESTE UNICUL *scoase în afara legii de către Unicul Care Dirijează Tradiţiile, Obiceiurile, Ritualurile, Practicile şi Credinţele*

Accem (substantiv propriu):
Milioane de oameni, formând un grup religios, considerau important să viziteze acest oraş străvechi cel puţin o dată în viaţă şi să se roage, făcând mătănii, de cinci ori pe zi, către locul său geografic, în consecinţă, Noul Ordin a interzis toate busolele, astfel ca poziţia oraşului sfânt de odinioară să nu poată fi localizată.

Uberul-arbitru (substantiv):
O idee amăgitoare conform căreia oamenii îşi controlează propriul destin şi nu se află sub influenţa mărinimoasei ocârmuiri a Celui Care Este Unicul. Din cauza popularităţii în rândul ignorantelor generaţii anterioare a acestui mod de gândire condamnabil, cetăţenilor de astăzi trebuie să li se reamintească în mod constant că supunerea faţă de Noul Ordin este Unica adevărată cale.

miracole (substantiv):
Coincidenţe care promovează exaltarea şi/sau credinţa în false puteri ori zeităţi superioare Celui Care Este Unicul. Toate aceste întâmplări inexplicabile trebuie şterse din memorie numaidecât

Mopus Dei (substantiv propriu):

O străveche tradiţie care impunea cel mai strict şi mai auster mod de viaţă, de la veşmintele adepţilor săi până la programul rigid. Noul Ordin a găsit inacceptabilă venerarea cu obstinaţie a unei alte zeităţi decât Cel Care Este Unicul şi mişcarea a fost dizolvată, dar mulţe dintre tradiţiile sale ascetice au fost implementate în viaţa de zi cu zi în Centrul Minunata Lume Nouă.
aj££jmga (verb):
Actul ciudat de a te adresa — sau de a încerca să vorbeşti — unei fiinţe despre care există informaţii că este considerată superioară Celui Care Este Unicul. Oricine va fi prins cu mâinile împreunate sau aplecat până la pământ, fără legătură cu Unicul, va fi supus celei mai cumplite pedepse posibile.

Profeţii (substantiv):
Versuri cantabile care pretind că prezic viitorul, adesea sub forma unei poezii ilicite şi imposibil de ascultat. *Profeţiile* sunt absurdităţi fabricate de adolescenţi rebeli care caută să provoace tulburări. Este interzis de lege ca asemenea ziceri să fie răspândite sub orice formă, oricât de ameninţător ar suna sau oricât de dibace e schema lor ritmică.

NaţiuneaRefonnată (substantiv propriu):
Când cunoscutul simpatizant al Rezistenţei, Barton Ruthner, a afişat o listă exagerată de nemulţumiri la adresa regimului pe uşa de intrare a palatului Noului Ordin, a fost executat fără

întârziere. Adepţii săi, dacă a mai rămas vreunul, vor fi executaţi, la rândul lor.

(ALTE) CĂRŢI DEOSEBIT DE OFENSATOARE CARE AU FOST INTERZISE
la Ordinul Unicului Care Interzice Cărţi

AVENTURILE LUI YINGYING: Un tânăr şi neghiob detectiv independent, cu o frizură absurdă, hoinăreşte prin lume cu câinele lui mic şi îşi bagă nasul unde nu-i fierbe oala. Relatările din această carte despre încercările neruşinate ale unui cetăţean de rând de a lua legea în propriile mâini erau detestabile şi seria nesocotea în mod frecvent controlul infailibil desfăşurat la punctele de trecere a frontierei. Cartea a fost interzisă pentru a evita alte erori de imaginaţie.

AMINTIRI DIN ŞCOALA REZISTENŢEI: Douăzeci de capitole schiţează profilul a douăzeci de colegi de clasă bizari dintr-o şcoală trădătoare care îşi învaţă elevii să lupte împotriva regimului Noului Ordin şi relatează gafele unor misiuni ratate de-a lungul timpului. Folosind această carte perfidă ca dovadă, soldaţii N.O. au localizat şcoala şi au distrus-o.

MISTERIOASA CIVILIZAŢIE ABANDONATĂ: Un grup de patru copii aleargă în jurul ruinelor unei străvechi clădiri de birouri, care a aparţinut cândva unei corporaţii pe nume Apfel, căutând indicii despre înălţarea şi căderea imperiului său autoritar şi totuşi complet învăluit în mister. După

publicarea cărţii, autorului i s-a reamintit cu blândeţe că există motive temeinice pentru care istoria a fost ştearsă şi asemenea curiozităţi ar trebui stârpite din faşă.

STEVE PLYMOUTH: O aventură despre un tânăr recrut al Noului Ordin, exagerat de emotiv şi nepriceput, care trebuie să-i omoare pe foştii iubiţi ai fetei visurilor sale, înainte să poată fi împreună, în ciuda unei abordări serioase a nevoii de a căli tinerii recruţi, subiectul insista prea mult pe idilă şi pe cultura populară; cartea a fost, în consecinţă, interzisă.

CRONICILE SHADOWICK: Doi gemeni se mută în casa victoriană a mătuşii lor, într-un loc despre care autorul, pe vremea aceea neinformat, susţine că ar fi Tărâmul Umbrelor (un spaţiu mitic, a cărui inexistenţă Noul Ordin s-a străduit din răsputeri să o demonstreze.) NOTĂ: De atunci, autorul *Cronicilor Shadowick* a fost reinformat în mod convingător despre natura imaginară a „Tărâmului Umbrelor”.
O ÎNCREŢITURĂ ÎN MINTE: Trei fraţi dezvoltă aşa-zise puteri magice care le permit să supună timpul. Ei folosesc aceste puteri pentru a scăpa de regimul actual şi a explora lumi noi şi mult inferioare. Dacă aceşti copii nu ar fi imaginari, ar fi deja pe drum spre una dintre numeroasele case de corecţie ale Noului Ordin pentru cetăţeni tulburaţi şi periculoşi.

SERIA SUSIE DARKSHACK: O femeie de douăzeci

de ani locuieşte într-un orăşel unde tovarăşii ei sunt oameni şi demoni (fiinţe inventate, foarte probabil plăsmuite de pretinşi vrăjitori şi vrăjitoare ca să-i îngrozească pe cetăţenii respectabili ai Noului Ordin). Femeia se străduieşte să găsească un echilibru între „demonii" pe care să-i lase să trăiască în pace, pentru viaţa ei socială, şi cei pe care să-i ucidă, pentru propria siguranţă. Răspunsul evident este că toate manifestările fiinţelor imaginare ar trebui distruse fără întârziere.

PAGINI WEB INTERZISE, CREATE CA SUBTERFUGII *scoase în afara legii de către Unicul Care Navighează* în *Spaţiul Cibernetic*

Critter: Un sistem online efectiv neinteligibil de mesaje scurte, criptice, care i-a ajutat pe luptătorii din Rezistenţă să facă schimb de informaţii periculoase. Eforturile Noului Ordin de a elimina aceste mijloace de comunicare extrem de ticăloase au fost prompte şi categorice.

Juggle: Acest motor de căutare a fost inventat de o tânără rebelă care credea că poate crea un registru al tuturor informaţiilor ilegale, duplicitare şi extrem de periculoase de pe internet. AVERTISMENT: Această tânără se află încă în libertate şi încearcă să furnizeze cetăţenilor cinstiţi ai Noului Ordin aşa-zise documente necenzurate care conţin o propagandă falsă împotriva Unicului şi ilustrului vostru guvern. Se

oferă recompensă pentru prinderea ei.

MyTaste: O reţea de socializare unde utilizatorii îşi preamăreau unul altuia năravul individualităţii, pe baza gusturilor lor literare şi muzicale, pentru a se „distra”. Noul Ordin a constatat cu promptitudine cât de multe materiale interzise sunt distribuite pe site şi a luat măsuri de înlocuire a tuturor formelor de „conţinut creativ” cu documente oportune ale Noului Ordin, precum „Codul Cetăţenilor Noului Ordin” şi autobiografia stimatului nostru conducător, Cum *am devenit Unicul.*

Compendiul Chipurilor: Acest site conţinea o istorie completă a unei epoci când copiii şi adulţii erau liberi să răspândească informaţii — note culturale, evenimente, opinii politice, fotografii şi alte libertăţi otrăvitoare — printr-o uriaşă publicaţie generată de utilizatori. Toate urmele existenţei ei au fost şterse la ordin din memoria fiecărui calculator.

EMISIUNI TV INADECVATE CARE PROMOVEAZĂ ABSURDITATEA ŞI ILUZIA MĂREŢIEI
întrerupte de către Unicul Care Restructurează Audiovizualul

FUGA: O comedie muzicală despre nişte copii din Rezistenţă care încearcă să evadeze din Centrul Minunata Lume Nouă. Copiii îşi dau seama că, fredonând cântece pop stupide, pot să-şi tortureze psihologic gardienii. Un material profund

inadecvat.

DISPĂRUŢI: Această dramă urmăreşte un grup de rebeli din Rezistenţă al căror avion — stricat cu succes de bravii soldaţi ai Noului Ordin — se prăbuşeşte pe o insulă pustie. Pasagerii sunt supuşi unor încercări, crezând că au de-a face cu o insulă „magică” (în realitate, un spaţiu controlat, creat de oameni de ştiinţă ai Noului Ordin), doar pentru a afla că sunt ţinuţi acolo până când vor putea fi executaţi pentru crimele lor împotriva guvernului. Un sfârşit potrivit pentru nişte criminali de stat, dar întrucât emisiunea a inspirat multe alte emisiuni ticăloase, cu mesaje împotriva Noului Ordin, a fost întreruptă.

AZILUL: Un documentar parodic care prezintă viaţa de zi cu zi a ultimilor oameni în viaţă care îşi mai amintesc vremurile de dinaintea domniei Celui Care Este Unicul. Directorul nesuferit al spitalului, Melvin Slott, încearcă să le facă mai uşoare ultimele zile din viaţă, dar, dintr-un anumit motiv, starea de sănătate a fiecărui pacient se deteriorează dramatic sub îngrijirea lui.

FERĂSTRAIE ŞI RUINĂ: Un documentar care pătrunde în culisele închisorilor Noului Ordin, cu ajutorul unor camere ascunse, instalate în sălile de interogatoriu, prezentând săptămânal evenimente publicului. Deşi au fost realizate de către mişcarea de Rezistenţă cu scopul unei aşa-zise demascări, aceste casete au fost preluate de către

Unicul şi folosite ca mijloace de a coaliza cetăţenii cinstiţi ai Noului Ordin împotriva criminalilor care ne ameninţă. Toate aparatele de filmat au fost dezafectate, dar reluări ale înregistrărilor originale pot fi urmărite pe canalele de televiziune ale Noului Ordin.

James
Patterson

ADEVĂRAŢII MITOCANI: Povestea adevărată a şapte adolescenţi din Rezistenţă capturaţi, selectaţi să trăiască într-un frumos palat guvernamental şi să fie filmaţi tot timpul, pentru a se vedea dacă instrucţia specializată a Noului Ordin poate să-i aducă pe drumul cel bun. întrucât emisiunea a devenit din ce în ce mai violentă din

cauza caracterului participanţilor, agresivi şi needucaţi, experimentul a trebuit să fie abandonat.VREI SĂ FII CEL CARE ESTE UNICUL?: O emisiune-concurs populară tn care concurenţilor li se puneau Întrebări banale şi câştigătorilor li se promitea şansa la tron pentru o zi. Nimeni nu a reuşit să câştige marele premiu

înainte ca emisiunea să fie scoasă din grila de programe, în urma obiecţiilor venite din partea Celui Care Este Unicul.

James Patterson

este unul dintre cei mai îndrăgiţi romancieri americani, cu peste 275 de milioane de exemplare vândute în 40 de limbi, ceea ce îl situează în topul celor mai bine vânduţi autori din toate timpurile. Scriitor extrem de prolific, Patterson a publicat de-a lungul carierei sale peste 80 de titluri, destinate atât publicului adult, cât şi copiilor şi tinerilor, toate bătând recordurile în materie de popularitate. Printre seriile cele mai cunoscute se numără: *Maximum Ride, Vrăjitor & vrăjitoare, Generala,* precum şi *Alex Cross, Women's Murder Ciul), Michael Bennett, Private.* Multe dintre scrierile sale, thrille- re, poveşti de dragoste sau romane pentru tineri, au devenit scenarii de seriale TV sau filme. Patterson a fost ales de cititorii din toată America Autorul Anului 2010 la Children's Choice Book Awards.

JILL DEMBOWSK1 a studiat literatura şi scrierea creativă la Universitatea din Michigan. în prezent locuieşte în New York.

www. w i t chand wizard. co ni

Jacket design by David Caplan

Jacket art ©2011 by Sean Freeman

Jacket © 201 1 Hachettc Book Group, Inc.Bestseller Nr. 1 *New York limes*

Bestseller *USA today*

Bestseller *Publishers Weekly*

Bestseller *fntertainmt Weekly*

Nominalizat la Nickelodeon Kids' Ghoice Awards, 2011

„ACŢIUNE DIN BELŞUG." - mi ASSOCIATED PRESS

„INGENIOASĂ, cu DETALII PLINE DE CULOARE."
- LOS ANGET.ES TIMES

„DOI NOI EROI vor stârni ADMIRAŢIA CITITORILOR."
- YABOOKSCENTRAE.COM

„Copii vs. adulţi, VIOLENŢĂ, MAGIE, MUZICĂ şi DRAGOSTE -
toate aceste subiecte fac din carte un roman PROVOCATOR care
VA PLĂCEA CU SIGURANŢĂ." - un t

„Descrieri INTENSE şi o ULUITOARE IMAGINAŢIE."
- TEENREADS.COM

,Copiilor le va fi FOARTE GREU SĂ LASE CARTEA DIN MÂNĂ."
- SACRAMENTO BOOK REVIEW

„IMAGINILE TERIFIANTE... aduc la VIAŢĂ acţiunea... cu o VITEZĂ ULUITOARE." - *SIJ*

www.ledabooks.ro
ISBN: 978-973-102-461-5
ISBN: 978-606-8623-07-8
www.grupulcorint.ro

James Patterson

LEDA, *marcă înregistrată a*
GRUPULUI EDITORIAL
CORINT